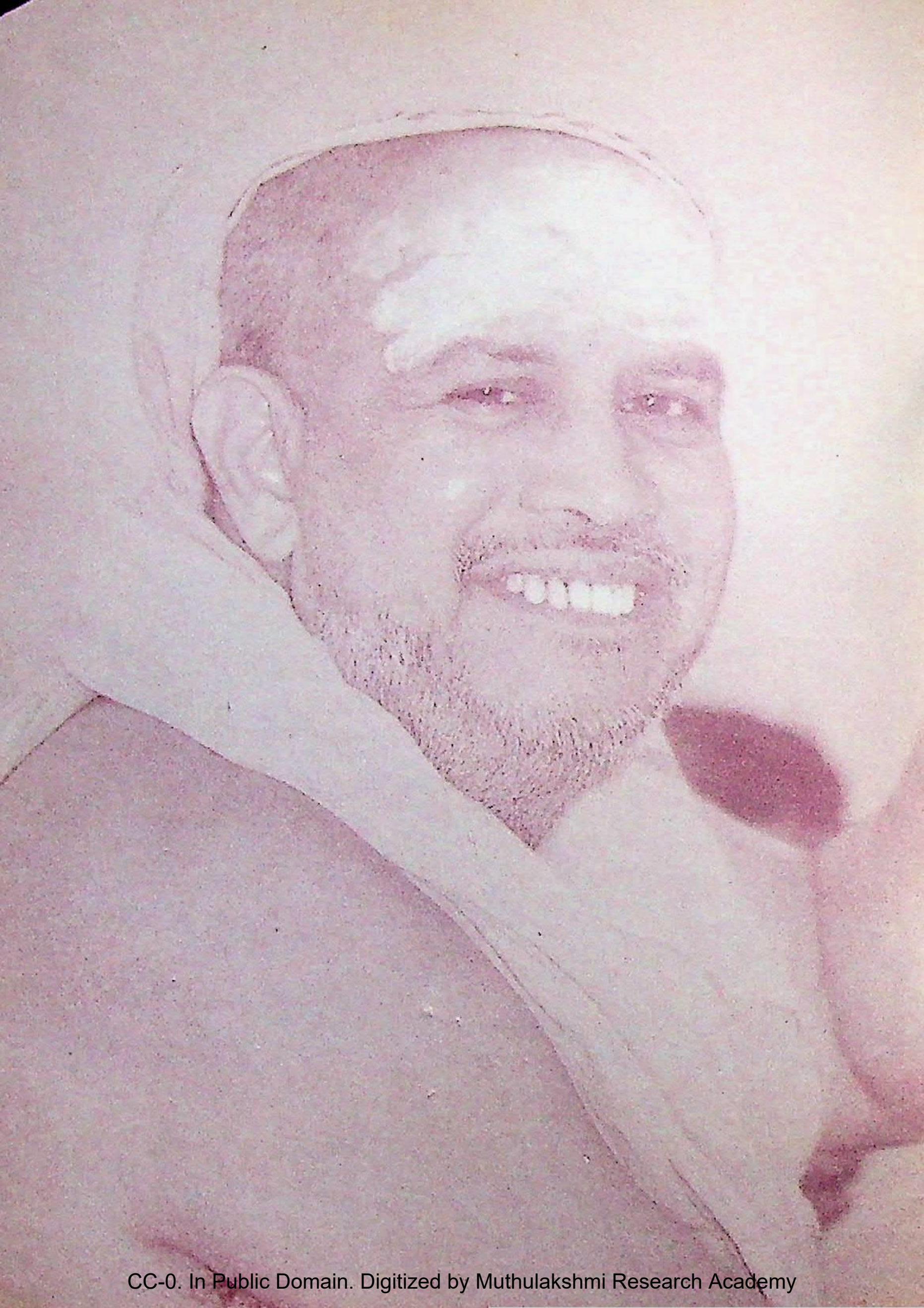

அருள் உரை

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

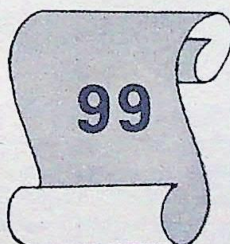

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

பொன்மழை பொழிவித்தது;
லௌகிகத்திலேயே ஆத்மிகமும்

ஆகாசத்திலிருந்து அசரீரி வாக்குக்கேட்டது. 'இந்தத் தம்பதி பூர்வஜன்மத்தில் பாவம் செய்தவர்கள். அதற்குத் தண்டனைதான் தாரித்பரியம். பாவம் தொலைகிற காலம் வருகிற வரையில் இவர்களுக்கு ஸம்பத்தைத் தருவதற்கில்லை' என்று லக்ஷ்மி அசரீரியாகச் சொன்னாள்.

உடனே ஆசார்யாள், 'இவர்கள் இப்போதிருப்பதைவிட ஜாஸ்தியாக வேண்டுமானாலும் ஜன்ம ஜன்மாந்தரங்களாகப் பாவம் பண்ணியிருக்கட்டும்! அப்படியிருந்தால்கூட, இத்தனை அன்போடு அகத்திலிருந்த ஒரே பக்ஷ்யமான நெல்லிக்கனியை இவள் எனக்குப் போட்டிருக்கிறாளே, இந்த அன்பும் த்யாகமும் எத்தனை புண்யமானவை? சாப்பாட்டுக்கே இல்லாதவள் எனக்கு பிக்ஷை போட்ட பலன் எத்தனை பாபத்தையும் சாப்பிட்டுவிடுமே! அதோடு, எத்தனை கர்மாவானாலும் நான் ப்ரார்த்தித்தால் போய்விடாதா?' என்று கேட்டார்.

'அம்மா, மஹாலக்ஷ்மி! இவளுக்கு இருக்கிற மாதிரி உனக்கும் அன்பு நிறைய உண்டாச்சே! அதனால், ரொம்பக் கண்டிப்போடு ந்யாயம் மட்டும் வழங்காமல், அன்பைக் காட்டி அனுக்ரஹம் பண்ணு!' என்று ப்ரார்த்தித்தார். 'இவர்களுடைய துஷ்கர்மம் கடும் கோடைக்கால வெய்யிலாக ஸம்பத்து ப்ராப்தியை வற்றடிப்பதாகவே இருக்கட்டும். ஆனால், எந்தக் கோடையையும் தணிக்கக்கூடியதாக ஒரு பெரிய காற்று மழைமேகத்தைக் கொண்டுவந்து விடலாமோ இல்லியோ? (மலையாளத்தில் 'எடவப் பாதி' என்பதாக வைகாசி மாஸ மத்தியில் நல்ல வெய்யில் நாளிலேயே தென்மேற்கிலிருந்து காற்றடித்து நல்ல மழை மேகங்களைக் கொண்டுவந்து மான்ஸூன் கொட்ட ஆரம்பித்துவிடும்!) இவர்களுடைய துஷ்கர்ம வெய்யிலைப் போக்க உன்னிடமுள்ள தயை என்ற காற்றினால் ஸம்பத்து மேகத்தை அடித்துக்கொண்டு வந்து கொட்டிவிடேன்!... உன்னுடைய கடாக்ஷமாகிய கார்மேகத்தை தயை என்ற காற்றினால் இவர்கள் பக்கம் திருப்பிவிட்டுப் பொருள் என்ற மழையைப் பொழியேன்!' என்று சொன்னார்.

ஏழை பிராமண ஸ்த்ரீக்காக அவர் லக்ஷ்மியிடம் முறையிட்டதற்கு 'கனகதாரா ஸ்தவ'த்திலேயே Internal evidence இருக்கிறது:

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தத்யாத் தயானுபவநோ த்ரவிணாம்புதாராம்
அஸ்மிந் அகிஞ்சந விஹங்க சிசௌ விஷண்ணே।
துஷ்கர்ம கர்மம் அபநீய சிராய தூரம்
நாராயண-ப்ரணயிநீ நயநாம்புவாஹ: ॥★

பெருமாளிடம் நிறைந்த ப்ரேமையை வைத்திருக்கும் தாயாரானதால் 'நாராயண ப்ரணயினீ!' என்று கூப்பிட்டுச் சொல்கிறார். கூப்பிடுவது நாலாம் வரியில். எடுத்தவுடன் 'தத்யாத்' – 'கொடுத்து விடட்டும்!' என்று அவளுடைய அருட்காற்று அடித்து மழையாக ஸம்பத்துத் தரவேண்டியதைப் பளிச் சென்று தெரிவித்து விடுகிறார்.

'தயானுபவனோ' – தயையாகிய காற்றோடு கூடிய 'நயனாம்பு வாஹ:' – நேத்ரமாகிய மேகம். அதாவது கடாக்ஷம். லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அமோகமாக ஸம்பத்துப் பொழிந்துவிடும். கர்மா பாதகமாயிருக்கும் போது அந்தக் கடாக்ஷம் எந்தப் பக்கமோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். கரு விழி, மை இட்டுக் கொண்டிருப்பது இரண்டும் சேர்ந்து கறுப்பிலேயே பள பளவென்று ஜ்வலிப்பது அந்தக் கடாக்ஷம். அதனால் கார்மேகமாகச் சொல்வது வழக்கம். அந்த மேகம் எந்தப் பக்கமோ இருக்கிறது – ரொம்பத் தூரத்தில். அதனாலென்ன? எங்கேயோ அந்தமான் தாண்டியிருக்கிற மழை மேகத்தை மான்ஸூன் காற்று நம் ஊருக்கு அடித்துக்கொண்டு வருகிறதா, இல்லையா? அப்படியொரு பெரிய காற்றாகத் தாயாருடைய தயை இருக்கிறதே! தயைக் காற்று கடாக்ஷ மேகத்தை அடித்துக் கொண்டுவந்து இந்த துஷ்கர்மக்காரர்களிடமுந்தான் கொட்டட்டுமே! இம்மாதிரித் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கும் நல்லது செய்யத்தானே தயை, தயை என்ற ஒன்று அவளிடம் இருக்கிறது? தகுதியுள்ளவர்களுக்குத் தகுதிக்காகவே செய்துவிட வேண்டியது தான். 'தயை' காட்ட வேண்டியதில்லை. லௌகிகத்திலுங்கூட தகுதிப்படி நமக்குக் கிடைக்க வேண்டியதைக் கேட்கும்போது 'தயவுகாட்டுங்கள்!' என்று சொல்வதில்லையே! 'அவன் தயவு இவனுக்கு வேண்டியிருக்கிறது' என்றால், இவனுடைய தகுதியைப் பார்க்காமலே அவன் உபகாரம் பண்ணுவானென்று அர்த்தம். வெய்யிலில் வறண்டு போன பூமிக்கு 'தகுதி' என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்தா மான்ஸூன் காற்று அங்கே மேகத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறது?

'தயைக் காற்றோடு கூடி உன் கடாக்ஷ மேகமானது த்ரவிணாம்பு தாராம் தத்யாத். 'த்ரவிணம்' என்றால் செல்வம். 'அம்புதாரா': 'அம்பு', 'அப்பு' இரண்டும் ஒன்றுதான் – ஜலம் என்று அர்த்தம். 'அம்புதாரா' – ஜலம் தாரை தாரையாக வர்ஷிப்பது, அதாவது மழை. 'உன் கடாக்ஷமேகம் கருணைக் காற்றினால் கொண்டுவரப்பட்டுப் பொருள் தாரையை வர்ஷிக்கட்டும்!'

பொருளைப் பொன் என்றே சொல்வது வழக்கம். 'பொன்னும் பொருளும்' என்றே சேர்த்துச் சொல்கிறோம். ரூபாயே gold standard-படிதானே (பொன்னின் கையிருப்பை வைத்துத்தானே) இருந்திருக்கிறது? 'த்ரவிணம்' என்றால் பொதுவாக 'பொருள்' என்பதோடு 'பொன்' என்றும் அர்த்தம் உண்டு. ஸ்வர்ணம், ஹேமம், ஹிரண்யம், கனகம் என்பவை போல த்ரவிணம் என்றும் தங்கத்துக்கு ஒரு பேர். 'த்ரவிண (அம்பு)தாரா' என்று இங்கே ஆசார்யாள் வாக்கில் வந்திருப்பதுதான் ஸ்தோத்ரத்தின்பேரில் 'கனகதாரா' என்று இருக்கிறது!

★ எட்டாவது (சில பதிப்புகளின்படி ஒன்பதாவது) ச்லோகம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'உன் கடாக்ஷமேகம் அருட்காற்றோடு கூடி வந்து த்ரவிணதாரையைப் பொழியட்டும்!' என்றால் யாருக்கு? ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் பாலசங்கரருக்கா? அவருக்கு எதற்கு? பெரிய செல்வக் குடும்பத்தில் வந்தவரல்லவா அவர்? அதுவுமன்னியில் ப்ரஹ்மசாரியாக குருகுலவாஸம் பண்ணிக் கொண் டிருப்பவர் பணமே வைத்துக் கொள்ளப்படாதே!

அவருக்கில்லை. வேறே யாருக்கு? அதைச் சொல்கிறார்: 'அஸ்மின் அகிஞ்சன விஹங்க சிசௌ விஷண்ணே'. அப்படியென்றால், 'மனஸ் சோர்ந்து வாடிப் போயிருக்கிற இந்த ஏழையான பறவைக் குஞ்சுக்கு' என்று அர்த்தம்.

மனுஷ்யர்களுக்கு என்றே சொல்லவில்லை! பக்ஷிக்கு, அதிலும் வளராமல் குஞ்சாகவுள்ள பக்ஷிக்கு என்கிறார்! 'விஷண்ணே' – வாடிச் சோர்ந்துபோன; 'அஸ்மின்' – இந்த (கிட்டத்தில் இருக்கும் பிராமண ஸ்த்ரீயைக் காட்டிச் சொல்வதால் 'இந்த' என்கிறார்); 'அகிஞ்சன' – கொஞ்சங்கூட உடைமை இல் லாத. 'கிஞ்சன', 'கிஞ்சித்' என்றால் 'கொஞ்சம்போற'. 'கிஞ்சன'தான் 'கொஞ்ச'மாச்சோ என்னவோ? 'அகிஞ்சன' என்றால் அந்தக் கொஞ்சங்கூட இல்லாத முழு தரித்ரமாக என்று அர்த்தம். 'விஹங்கம்' என்றால் பக்ஷி, 'விஹங்க சிசு' என்றால் குஞ்சாக உள்ள பக்ஷி. 'விஹங்க சிசௌ': பக்ஷிக் குஞ்சி னிடத்தில். 'பக்ஷிக் குஞ்சினிடத்தில் உன் கடாக்ஷ மேகத்தால் பொருள் மழை' யைக் கொட்டுவாயாக.'

பிராஹ்மண பத்னியை உத்தேசித்துத்தான் சொல்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனால், ஏன் அப்படிச் சொல்லாமல் பக்ஷிக் குஞ்சு என்றார்?

அந்தச் சின்ன வயஸிலேயே அவருக்கு இருந்த கவி உணர்ச்சியால்தான் அப்படிச் சொன்னார்! ஆசார்யாளின் க்ரந்தங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க நமக்கு ஆச்சர்யமாயிருக்கும் – எத்தனை விஷயம் தெரிந்து வைத்துக்கொண் டிருக்கும் மஹாபுத்திமானாக அவர் இருந்திருக்கிறாரென்று மட்டுமில்லை; கவி என்ற ரீதியிலேயே எப்படியெல்லாம் வார்த்தைகளைக் கோத்திருக்கிறார், எப்படி அலங்காரங்களை (உபமானம் முதலான அணிகளை)க் கையாண் டிருக்கிறார், வார்த்தை வினோதங்கள் என்னவெல்லாம் பண்ணியிருக்கிறார், கவிகள் தங்களுக்குள் ஒரு 'டரெடிஷ'னாக – மரபாகப் பின்பற்றும் கருத்துக் களையெல்லாம் தாமும் எப்படிப் பின்பற்றியிருக்கிறாரென்று ஆச்சர்யமா யிருக்கும். நிர்குண ப்ரஹ்மம் என்று கல்பனா ரஹிதமாக, வெட்ட வெளியா யிருப்பதைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் நூதன கல்பனைகளைத் தம்மு டைய நூல்களில் கொட்டிக் கவித் திலகமாக இருந்திருக்கிறார்!

குழந்தையாய் அவர் அனுக்ரஹித்த இந்த முதல் ஸ்தோத்ரத்திலேயே இப்படிப் பல இருப்பதில், poetic tradition ஒன்றின்படியே பக்ஷிக் குஞ்சு என்று, 'விஹங்க சிசு' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நம்முடைய கவி மரபிலே சகோரம், சாதகம் என்று இரண்டு பக்ஷிகளைச் சொல்வார்கள். இப்போது நாம் லோகத்தில் பார்க்க முடியாத இரண்டு விசித்ரமான பக்ஷிகள்! 'சகோரம்' என்பது சந்த்ரிகையை (நிலவொளியை) மாத்ரமே ஆஹாரம் பண்ணும் பக்ஷி. வேறே எதுவும் சாப்பிடாது.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் அம்பாளின் மந்தஹாஸ காந்தியை வர்ணிக்கும் போது★ சகோரத்தைச் சொல்கிறார். 'மதி வதனம்' என்பது வழக்க மல்லவா? அம்பாளுடைய மதி வதனத்திலிருந்து சந்த்ரிகையாக அவளுடைய

★ 63-வது ச்லோகம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சிரிப்பொளி வீசுகிறது. அந்த சந்த்ரிகையை சகோர பக்ஷி பானம் பண்ணிற்று. சொல்லி முடியாத தித்திப்பாக இருந்தது. இப்படியிருந்தால் திகட்டிவிடுமல்லவா? தித்திப்பில் அதன் அலகு மரத்தே போய்விட்டதாம்! திகட்டாமலிருக்க அப்பப்போ ஒரு வாய் புளிக் கஞ்சி குடிக்கலாமே என்று பார்த்ததாம். ஆகாசத்திலே சந்த்ரனிலிருந்து நிலா அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை அந்தச் சகோரம் ருசிபார்த்ததாம். அம்பாளுடைய முக சந்த்ரனிலிருந்து பெருகும் மந்தஸ்மித நிலாவின் தித்திப்பு ஏறிய அதன் அலகுக்கு ஆகாசத்துச் சந்த்ரனின் நிலா (அதற்குத் தேவைப்பட்ட) புளிக் கஞ்சி மாதிரியே இருந்ததாம்! மரத்துப்போன உணர்ச்சியும் போயிற்றாம்! அதற்கப்புறம்தான் சகோர பக்ஷி நிலாவைக் குடிப்பது என்று ஏற்பட்டது என்று வினோதக் கல்பனையாகப் பாடியிருக்கிறார்.

வாஸ்தவத்தில் சந்த்ரிகையில் அம்ருதமே நிறைந்திருக்கிறது. அந்த அம்ருதத்தையும் புளிக் கஞ்சியாக்கிவிடும் அப்பேர்ப்பட்ட மாதுர்யத்தோடு அம்பிகையின் மந்தஹாஸ காந்தி இருக்கிறது என்று அங்கே சொல்லியிருக்கிறார். 'காஞ்ஜிக தியா' – 'கஞ்சி என்ற எண்ணத்தால்' (நிலாவைச் சகோரம் குடிக்கலாயிற்று) என்கிறார். மலையாளத்தில்தான் கஞ்சி குடிப்பது ஸகல ஜாதியாருக்கும் வழக்கமாயிருக்கிறது. 'மலையாளம் கஞ்சி' என்றே இருக்கிறது.

'ஸௌந்தர்ய லஹரி' ரொம்ப வருஷத்துக்கு அப்புறம் ஜகதாசார்யாளாகக் கீர்த்தி பெற்ற பிறகு பண்ணினது. அதில் சகோரத்தைச் சொன்னவர் பால்யத்தில் மஹாலக்ஷ்மியைப் பாடினபோது சாதகத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். 'விஹங்க சிசு' என்பது சாதக பக்ஷியின் குஞ்சைத்தான்.

சாதகத்தைப் பற்றி, என்ன விசித்ரமென்றால், அதற்குத் தொண்டையிலே த்வாரம் இருக்கும். இப்படியிருந்தால் எப்படிச் சாப்பிடுவது? அலகினால் எதைச் சாப்பிட்டாலும் அது தொண்டை ஓட்டை வழியாக வெளியில் வந்துவிடுமல்லவா? நாம் கையை வளைத்து வாயில் ஆஹாரம் போட்டுக் கொள்கிறதுபோல, அது அலகை வளைத்து ஓட்டைக்குள் ஆஹாரத்தைப் போட்டுக் கொள்ளவும் முடியாது. அதனால், இந்தப் பக்ஷிக்கு ஆஹாரம் என்னவென்றால் ஆகாசத்திலிருந்தே நேரே அந்தக் கண்ட த்வாரத்துக்குள்ளேயே விழுந்து வயிற்றுக்குள் போய்விடக்கூடிய மழைத்துளிதான். மழை இல்லாவிட்டால் அது பசியில் வாடவேண்டியதுதான். 'மழைக்காக ஏங்கும் சாதகம் போல்' என்று அதனால்தான் சொல்வது.

லக்ஷ்மி த்ரவிண தாரையை வர்ஷிக்க வேண்டும் என்று சொன்னவுடன் பால ஆசார்யாளின் கவியுள்ளத்துக்கு, 'மழை தாரையைத் தவிர வேறே ஆஹாரமே இல்லாத சாதக பக்ஷி இருக்கிறதே! அதைத்தான் இவளுடைய த்ரவிண வர்ஷத்திற்காக ஏங்கி வாடிக்கொண்டிருக்கிற இந்த பிராமணக் குடும்பத்திற்கு ரூபகமாகச் சொல்ல வேண்டும்' என்று தோன்றி, அப்படியே பாடிவிட்டார். வாயால் சாப்பிடுவது கர்மாவை அனுபவிக்கிற மாதிரி. கர்மா ப்ரதிகூலமாயிருப்பதால், வாயால் முழுங்கினது தொண்டை ஓட்டையால் ஒழுகிவிடுகிற மாதிரி. இவர்களுக்கு ஸம்பத்து சேராமல் நழுவிப் போய்விடும். கர்மாவைப் பார்க்காமல் அம்பாள் க்ருபை பண்ணும்போது, நேரே தொண்டை ஓட்டைக்குள்ளேயே ஆஹாரத்தைப் போட்டு உள்ளே சேர்த்துவிடுவது போல, ஸம்பத்து நழுவாமல் சேர்ந்துவிடும்.

பக்ஷி என்று மட்டும் சொல்லாமல் சிசுவான பக்ஷி என்று – குஞ்சு என்று

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சொன்னார். குழந்தைக்குத்தான் பசி தாங்கவே தாங்காது. பசித்தால் அது 'வீல், வீல்' என்று கத்துகிற மாதிரி நாம் கத்துகிறோமோ? அதோடு, ஒரு சின்னக் குழந்தை கஷ்டப்படுகிறது என்றால் எந்தக் கல் மனஸும் இரங்கும். லக்ஷ்மியோ 'தாயார்' என்றே சொல்லப்படுபவள். அதனால் குழந்தை, விஹங்க சிசு என்று சொல்லிவிட்டால் அவள் நிச்சயம் மனஸுருகி அருளுவா ளென்று அப்படிச் சொன்னார்.

குழந்தையாயிருந்த ஆசார்யாள் அந்த பிராமண ஸ்த்ரீயைக் குழந்தை யாகப் பார்த்து அவள் behalf-ல் வேண்டினார். அவளுக்கு, அவளுடைய பதிக்கு (பதி, பத்னி என்று பேதமே இல்லாமல் பாப-புண்யங்கள் இரண்டு பேருக்கும் சேர்ந்துதான்) கர்மா கெட்டதாயிருப்பதால் அனுக்ரஹிப்பதற் கில்லையென்று லக்ஷ்மி சொன்னாளல்லவா? அதனால் அவள் சார்பில் வாதாடினார்: 'துஷ்கர்ம — கர்மம் சிராய தூரம் அபநீய நயநாம்புவாஹ: த்ரவிணாம்புதாராம் தத்யாத்'. 'துஷ்க (ka)ர்ம-க(kha)ர்மம்' — கெட்ட கர்மா வான கோடைக் காலம். கர்மம் என்றால் நல்ல வேனிற்காலம். 'அப்படி இவர் களுடைய துஷ்கர்மம்தான் தரித்ரமாக வறுத்தெடுக்கிறது என்கிறாய்! அதனால் ஒன்றும் நிவர்த்தி கிடையாதா? கெட்ட கர்மாவின் 'நேச்சர்' கொளுத்தி எடுப்பது என்றால் உன்னுடைய கடாக்ஷத்தின் 'நேச்சர்' குளுகுளு என்று மழைமேகம் போல இருப்பதாயிற்றே! அது எங்கேயோ, இது எங் கேயோ இருக்கிறதென்பாயானால் அதை இங்கே அடித்துக் கொண்டு வரத் தான் தயை என்ற காற்று இருக்கிறதே! அந்த க்ருபா வேகத்தைவிட ஒன்று உண்டா? லோகம் தபிக்கும்போது கொட்டும் கோடை மழை மாதிரி, இந்தச் சாதகக் குஞ்சு தவிக்கிற இப்போது அருளைக் கொட்டு. சாதகக் குஞ்சு ஆஹாரத்துக்கு மட்டுமே தவிப்பது. இந்தத் தம்பதியோ பொருளில்லாமல் ஆஹாரம், வஸ்த்ரம், வீடு எல்லாவற்றுக்குமே தவிக்கிறார்கள். வீடு என்று பொக்கையும் போறையுமாக இடிந்து விழுகிற மாதிரி ஏதோ இருப்பதுதான். இந்தக் குழந்தையை வறுத்தெடுக்கும் வெயிலான ஜன்மாந்தர பாபத்தை உன் குளிர்ந்த கடாக்ஷமான்து, 'அபநீய' — நிவர்த்தி பண்ணி, 'சிராய' — எத்த னையோ காலமாகச் சுமந்து வந்த பாபத்தை எங்கே போச்சு என்று தெரி யாமல் நிரந்தரமாக, 'தூரம் அபநீய' — ரொம்பத் தூரத்துக்கு விரட்டி, 'த்ரவிணாம்புதாராம் தத்யாத்' — த்ரவ்ய மழையைக் கொட்டட்டும்' என்றார்.

தாரித்ரிய நிவ்ருத்தி என்று லோக வாழ்க்கைக்கான ஸமாசாரத்தை வேண்டுகிறாற்போல வேண்டும்போதே கர்ம நிவ்ருத்தி, பாப நிவ்ருத்தி என்ப தான ஆத்ம ஸம்பந்தமான வேண்டுதலையும் கலந்து கொடுத்துவிட்டார்!

பணம், படிப்பு, எல்லாம் அதற்குத்தான் (ஆத்ம விஷயமாகக் கொண்டு விடுவதற்குத்தான்). காமம் உள்பட எல்லாமே அதற்குத்தான் ஸ்ருஷ்டியில் வைத்திருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டியில் யாரும் சிரஞ்ஜீவியாக இருக்க முடியாது — பகவானே ரொம்ப அபூர்வமாக அப்படி வைத்த ரொம்பக் கொஞ்சம் பேரைத் தவிர, பாக்கிப் பேர் செத்துத்தான் போகணுமென்று ஸ்ருஷ்டி நியதி. ஆனால் செத்துப் போகும்போது கர்மா பாக்கி தீர்ந்து nil balance-ஆக இருப்பதில்லையே! அப்படியிருந்தால்தானே ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து விடுபட்டுப் பரமாத்மாவுடன் சேரலாம்! ஆனால் அப்படியில்லையே! இந்த மாதிரி இருக் கும்போது அந்த ஆவிக்கு இன்னொரு சான்ஸ், அதுவும் தப்பினால் அப்புற மும் பல சான்ஸ்கள் என்று ஜன்மா ஜன்மாவாகக் கொடுத்துத்தானே அவற்றி லாவது கர்மாவைக் கழித்துக்கொள்ள வாய்ப்புக்கள் தர வேண்டியிருக்கிறது?

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இப்படி ஒரு ஜீவன் ஜன்மாக்கள் எடுக்கணுமென்றால் அதற்காக ஒரு அப்பா, அம்மாவுக்குக் காமம் இருந்தால்தானே முடியும்? அதாவது, காமம் என்று வைத்திருப்பதும் இன்னொரு ஜீவன் கடைத்தேற 'சான்ஸ்' கொடுக்கும் நல்ல உத்தேசத்தில்தான் என்று தெரிகிறது. இப்படித்தான் பணத்தால், சாப்பாட்டால், வீட்டால், வைத்தியத்தால் சரீர ரக்ஷணை செய்துகொள்வதும், படிப்பால் அறிவு அபிவ்ருத்தி செய்துகொள்வதுங்கூட, ஒவ்வொரு ஸ்டேஜ் வரை ஆத்ம விஷயமாகப் போவதற்கே உதவி செய்யத்தான். என்ன அளவில், எந்த ஸ்டேஜ் வரையில் என்று தெரியாமல் நாம் 'மிஸ்-யூஸ்' பண்ணிக் கொள்வதில்தான் ஒரே அனர்த்தமாகிறது. 'அர்த்தம் – அனர்த்தம்' என்று ஆசார்யாளே 'பஜகோவிந்த'த்தில் இதைச் சொல்கிறார். அது 'மூடமதி'க்கு 'அட்ரஸ்' பண்ணியது ('பஜ கோவிந்தம், மூடமதே!') என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்! புத்திசாலியாயிருந்தால் லௌகிகம் என்று இருக்கிறவைகளைக் கொண்டே, அவற்றைத் தக்க அளவில், தக்க காலம் வரை 'யூஸ்' பண்ணிக்கொண்டே, ஆத்மிகத்துக்குப் போய்ச் சேரலாம்.

நம் சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் அப்படி வழிகாட்டுபவைதான். ஆசார்ய க்ரந்தங்கள் எல்லாமும் அப்படித்தான். பணம் கேட்டு லக்ஷ்மி ஸ்துதி பாடினாலும், வ்யாதி போகணுமென்று ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கு 'புஜங்கம்' பாடினாலும் ஆத்ம லக்ஷ்யத்தை அவர் மறக்கவே மாட்டார். அதற்காகவேதான் இவற்றைக் கேட்பது. அன்னம் போடும் அன்னபூர்ணேச்வரியிடம் 'பிக்ஷாம்தேஹி!' என்று போய் நிற்கிறபோதும் 'ஞான வைராக்ய ஸித்த்யர்த்தம்' என்றுதான் முடிப்பார்.

'அகிஞ்சன' என்று பணத்தில் ஏழ்மையைச் சொல்லும்போதும் 'கர்ம-கர்மம்' என்று அதையும் ஆத்ம ஸம்பந்தமான கர்மத்தோடு சேர்த்துக் காட்டி, ஏழ்மை நிவ்ருத்தி மாத்ரமல்ல வேண்டியது, கர்ம நிவ்ருத்தியும்தான் என்று புரிய வைத்திருக்கிறார்.

இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஒரு பாடப்படி 18 ச்லோகம், இன்னொன்றின்படி 20-21 ச்லோகம் என்று இருந்தாலும் இந்த ஒரு ச்லோகத்தில்தான் செல்வத்துக்கு அதிதேவதையான லக்ஷ்மியிடம் பொருட்செல்வம் வேண்டுவது. அடுத்த ச்லோகத்தில்★ வேண்டுமானால், 'இஷ்டாம் புஷ்டிம் க்ருஷீஷ்டமம' என்று தாம் விரும்பிக் கேட்கிற (தமக்காக அல்ல, அந்த பிராமண தம்பதியை முன்னிட்டுக் கேட்கிற) செழிப்பைத் தரட்டும் என்று சொல்லும் போதும் தனத்துக்கான ப்ரார்த்தனையை hint செய்திருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளலாம். மற்றபடி ஸ்தோத்ரம் முழுக்கப் பெருமாளும் தாயாரும் எப்படிச் சேர்ந்து சேர்ந்து அனுக்ரஹ மூர்த்திகளாக இருக்கிறார்கள், (அவர் கார் மேகம் போல் வ்யாபித்து இருக்கும்போது, மேகத்துக்கு நடுவில் மின்னுகிற மின்னலைப் போல் இவள் எப்படி அவருடைய வக்ஷஸ்தலத்தில் ஸ்வர்ண காந்தியுடன் ப்ரகாசிக்கிறாள்● என்பது போன்ற விஷயங்கள்), ஸர்வ சக்தியான பராசக்தியின் ஒரு ரூபமாகவே இருக்கப்பட்ட லக்ஷ்மி இன்னும் என்னென்ன மூர்த்திகளாக இருக்கிறாள், லக்ஷ்மீ ரூபத்தில் அவளுடைய வர்ணனை என்ன, பெருமை என்ன – என்றிப்படியான ஸமாசாரங்கள்தான்

★ 'இஷ்டா விசிஷ்ட' எனத் தொடங்குவது.

● காலாம்புதாலி லஸிதோரஸி ஸகடபாரே:
தாராதரே ஸ்புரதி யா தடிதங்கநேவ (ஆறாவது ச்லோகம்).

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இருக்கின்றனவே தவிர, திரவியத்திற்கான ப்ரார்த்தனை இல்லை.

இப்படி அனேக விஷயங்களை, கவிதை அழகுகளை, பக்தி பாவங்களைத் தெரிவித்து ச்லோகங்கள் சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது ஒரு ச்லோகத்தில்தான், எதற்காக ப்ரார்த்திக்க ஆரம்பித்தாரோ அந்த விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். 'லோக மாதாவிடம் போய் ரொம்ப முறையிட வேண்டியதில்லை. துளிப்போறக் காட்டிவிட்டாலே போதும்' என்கிற ரீதியில் பாடியிருக்கிறார். அதிலேயே முறையீட்டை ஸாரமாக வடித்துக் கொடுத்துவிட்டார்! 'ரொம்ப தீனமாக, பக்ஷிக் குஞ்சு மாதிரி ஸ்வயமாக ஒன்றும் பண்ணிக் கொள்ளத் தெரியாமலிருக்கும் இந்த அம்மாளுக்கு அருள் மழையைக் கொட்டு' என்று சொல்லாமலே வ்யங்கியமாகத் தெரிவித்திருப்பது ரஸமானது.

இதில் இரண்டு விஷயம் தெரிவிக்கணும். குழந்தையாக ஆசார்யாள் பாடிய இந்த முதல் ஸ்தோத்ரத்திலேயே பிற்காலத்தில் அவர் பெரிதாக 'டெவலப்' பண்ணிய இரண்டு கொள்கைகளுக்கு வித்து இருக்கிறது. ஒன்று – அவர் கர்மாவைப் பக்தியில் சேர்த்தது. 'கர்மா தானே பலன் தரவில்லை. ஈச்வரன்தான் பலதாதா. அவனுக்கே ஸகல கர்ம பலனையும் அர்ப்பணம் பண்ணிவிடு. அப்போதுதான் இந்தச் சின்னப் பலன் போய் சித்தசுத்தி என்ற ஆத்மார்த்தமான பெரிய பலன் கிடைக்கும்' என்றது. இது கர்ம மார்க்கக் காரர்களை பக்தி மார்க்கத்தில் சேர்ப்பதற்குச் சொன்னது. இன்னொன்று – பக்தி மார்க்கக்காரர்களிடம் 'என்னுது, உன்னுது' என்று தெய்வ பேதம் பார்க்காமல், ஏதோ ஒன்றிடம்தான் உனக்கு இயல்பாக பக்தி சுரக்கிறதென்பதால் அதையே நீ இஷ்டமூர்த்தி என்று பக்தி பண்ணினாலும் மற்றவற்றைத் தாழ்த்தியாக நினைக்காமல், எல்லாம் ஏக பரமாத்மாவின் ரூப பேதங்களே என்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்' என்று சொன்னது. முதலில் இப்படி ஸ்வாமிகளுக்குள் பேதமில்லை, எல்லா ஸாமியும் ஒரே பரமாத்மாதான் என்று ஆரம்பித்தால்தான் அப்புறம் எல்லா ஆஸாமியுங்கூட அதுதான் என்ற ஞானத்துக்குப் போக முடியும். அதாவது, இது பக்தி மார்க்கக்காரர்களை ஞான மார்க்கத்தில் சேர்ப்பதற்காகச் சொன்னது. இந்த இரண்டு அபிப்ராயங்களையும் கனகதாரா ஸ்தோத்ரத்தில் பார்க்கிறோம்.

சாதகக் குஞ்சைச் சொல்லி ஸம்பத்துத் தாரை வேண்டியதற்கு அடுத்த ச்லோகத்தில்

இஷ்டா விசிஷ்ட மதயோபி யயா தயார்த்ர
த்ருஷ்ட்யா த்ரிவிஷ்டப-பதம் ஸுலபம் லபந்தே

என்று சொல்லுமிடத்தில் இஷ்டிகள் என்பதான யஜ்ஞ கர்மாக்களிலேயே உயர்ந்த அபிப்ராயத்தை வைத்து, அவற்றை ஸ்வர்க்க பலனை விரும்பிச் செய்கிறவர்களும் மஹாலக்ஷ்மியின் கருணாகடாக்ஷத்தால்தான் அந்தப் பலனை ஸுலபமாக அடைகிறார்களென்று சொல்கிறார். அவர்களுக்கு அப்படித் தெரியாமல் தங்கள் கர்மாவே பலன் தருகிறதென்று நினைத்தாலும், லக்ஷ்மி என்று ரூபம் கொடுத்துச் சொல்கிற பகவத் சக்திதான் அதை வாஸ்தவத்தில் பண்ணுவிக்கிறதென்று ஆசார்யாள் சொல்வது இங்கே ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது.

ஸகல தெய்வமும் ஏக பரமாத்மாவின் ரூப பேதங்களே என்று அவர் தெரிவிப்பது இதற்கு அடுத்த ச்லோகத்தில்:

கீர்தேவதேதி கருட-த்வஜ-ஸுந்தரீதி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சாகம்பரீதி சசி சேகர-வல்லபேதி ।
ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ப்ரலய-கேலிஷு ஸம்ஸ்திதாயை
தஸ்யை நமஸ்த்ரிபுவநைக ரோஸ்-தருண்யை ॥

ஒரே பரமாத்மா த்ரிமூர்த்திகளாகி ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரம் (ப்ரளயம்) என்று விளையாட்டுப் பண்ணும்போது ('கேலிஷு') அவர்களுக்குள்ளே பத்னி ரூபத்தில் ஒவ்வொரு சக்தியாக இருப்பது மஹாலக்ஷ்மியேதானென்று சொல்கிறார். அப்படியுள்ள சக்திகளின் பெயர்களை கீர்தேவதை, கருட த்வஜ ஸுந்தரி, சாகம்பரி, சசிசேகர வல்லபா என்கிறார். மூன்று மூர்த்திகளுக்கு நாலு சக்திகளைச் சொல்லியிருக்கிறது! ஏன்?

ப்ரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்கிறபடி முதலில் ப்ரம்ம பத்னி – 'கீர்தேவதை' என்னும் வாக்தேவியான ஸரஸ்வதி; அடுத்தாற்போல் கருடக் கொடியுடைய மஹாவிஷ்ணுவின் ரூப லாவண்யம் மிக்க பத்னியான 'கருட த்வஜ ஸுந்தரி' (ஸ்தோத்ரத்தின் நேர் மூர்த்தியான லக்ஷ்மி); அப்புறம் ருத்ர பத்னிகளாக மட்டும் இரண்டு பேர் 'சாகம்பரி' என்றும் 'சசிசேகர வல்லபா' என்றும் இருக்கிறது!

சாகம்பரி யாரென்று தேவீ புராணங்களில் இருக்கிறது. ஒரு பஞ்ச காலத்தில் அம்பாள் தன்னுடைய தேஹத்திலிருந்தே கறிகாய்கள், கீரைவகைகள் எல்லாவற்றையும் முளைக்கப் பண்ணி ஜனங்கள் பறித்துச் சாப்பிடுமாறு க்ருபை பண்ணினாள். அப்போது அவளுக்கு ஏற்பட்ட பேர்தான் சாகம்பரி. இவளும் சிவனுடைய சக்தியே.

'ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி-ப்ரளய' என்று சொல்லியபடி (ப்ரளயமான) ஸம்ஹாரத்துக்கு உதவி பண்ணாமல் ஸ்திதிக்கு உதவி செய்வதாக அல்லவா இவள் ஜனங்களுக்கு ஆஹாரத்தைக் கொடுத்து ரக்ஷித்திருக்கிறாள்? த்ரிமூர்த்திகளுக்கு த்ரிசக்திகள் என்றில்லாமல் நாலாவதாக ஒன்றை ஏன் இப்படிச் சொல்லணும்?

பொருத்தமாகத்தான் சொல்லியிருக்கிறார். ஜனங்களின் மனப்பான்மை ஆசார்யாளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். தனலக்ஷ்மி, தான்யலக்ஷ்மி என்றெல்லாம் அஷ்ட லக்ஷ்மிகளைச் சொன்னாலும், ஜனங்கள் 'லக்ஷ்மி' என்றால் தனத்தைத் தான் நினைப்பார்களென்று அவருக்குத் தெரியும். ஆனால் ரூபாயைச் சாப்பிட முடியுமா? ஆனபடியால் சாப்பாடு போடுகிற அம்மாவாக லக்ஷ்மியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமல் விடக்கூடாது என்று அவருக்கு இருந்தது. அதனால்தான் சாகம்பரியைச் சொன்னார். அப்புறம் ப்ரளயத்திற்கு ஸ்வாமியான ருத்ரனின் சக்தியாக 'சசிசேகர வல்லபா' என்றார். அப்படியென்றால் சந்திரனைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவரின் ப்ரிய பத்னி. ஸம்ஹார மூர்த்தியே மஹேச்வரனாக மாயா நாடகம் பண்ணும்போதும், ஸதாசிவனாக மோக்ஷானுக்ரஹம் பண்ணும்போதும்கூட சசிசேகரராகத்தான் இருக்கிறார். அதனால் 'சசிசேகர வல்லபா' என்னும்போது ப்ரளய சக்தி, திரோதான★ சக்தி, அனுக்ரஹ சக்தி எல்லாமும் அவளேதான் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இவளேதான் ப்ரம்ம சக்தி, விஷ்ணு சக்தி ஆகியவர்களும் என்று ஆரம்பத்தில் சொல்லிவிட்டதால் பஞ்ச க்ருத்யங்களுக்கும் மூலமான

★ திரோதானம், பஞ்ச க்ருத்யம் முதலியவற்றின் விளக்கத்தை அருள் உரை 87-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ருத்ரன் – சிவன் (சிவம் – நடராஜா) மஹேச்வரன் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பரப்ரஹ்ம சக்தி ஒன்றுதான் இத்தனை மூர்த்தியுமாகியிருக்கிறது என்ற அத்வைதம் வந்துவிடுகிறது.

லக்ஷ்மிதான் ஸரஸ்வதி, பார்வதி ஆகிய எல்லாரும் என்று இங்கே சொல்லிவிட்ட பிறகு சிவ-விஷ்ணுக்களை மட்டும் வித்யாஸம் மாதிரி விட்டு விடலாமா? அதனால்தான் முடிக்கிற இடத்தில் 'த்ரிபுவனைக குரோஸ் தருணீ' என்று சொன்னது. 'த்ரிபுவனங்களுக்கும் குருவாக இருக்கப்பட்டவர் மஹாவிஷ்ணு. அவருடைய ப்ரிய பத்னியான சக்தி லக்ஷ்மி' என்று அர்த்தம். தக்ஷிணாமூர்த்தியான மூலகுரு ஸ்வரூபத்திலிருந்து அவதாரம் பண்ணினவர். மஹாவிஷ்ணுவைக் குருவாகச் சொல்லும்போது சிவ-விஷ்ணு அபேதமும் வந்துவிடுகிறது. குருவின் சக்தி என்று லக்ஷ்மியைச் சொல்லும்போது அவள் ஏதோ பணம், கிணம் கொடுப்பவள் மட்டுமில்லை, ஞான சக்தியாகவுமிருக் கிறவள் என்று காட்டியதாகிறது.

நம் குரு பரம்பரை நாராயணனிலிருந்துதானே ஆரம்பிக்கிறது? அதனால் 'த்ரிபுவன குரு' என்றார். அஷ்டோத்தரங்களைப் பார்க்கும்போது சிவாஷ்டோத்தரம் மாதிரியே க்ருஷ்ணாஷ்டோத்தரம், ராமாஷ்டோத்தரம் ஆகியவற்றிலும் 'ஜகத்குரவே நம:' என்று வருகிறது.

குரு என்று – த்ரிபுவன குரு என்று – இங்கே ஆசார்யாள் சொல்லும் போது ஞானோபதேசம் பண்ணுபவர் என்றில்லாமல் மூவுலகத்திற்கும் பிதா வாக இருப்பவரென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். தாயார், தாயார் என்று லக்ஷ்மியைச் சொல்வதால் மூவுலகத் தகப்பனாரின் பத்னி என்று சொன்னதாக வும் கொள்ளலாம்.

லக்ஷ்மி அஷ்டோத்தரத்தில் 'ப்ரஹ்ம-விஷ்ணு-சிவாத்மிகாயை நம:' என்று கடைசி நாமாவுக்கு இரண்டு நாமா முன்னால் வருவதன் தாத்பர்யத்தையே இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

இதற்கு அடுத்த ச்லோகம்:

ச்ருத்யை நமோ(அ)ஸ்து சுப-கர்ம-பல-ப்ரஸூத்யை
 ரத்யை நமோ(அ)ஸ்து ரமணீய-குணார்ணவாயை ।
சக்த்யை நமோ(அ)ஸ்து சத-பத்ர-நிகேதநாயை
 புஷ்ட்யை நமோஸ்து புருஷோத்தம-வல்லபாயை ॥

ச்ருதிதான் ஆசார்யாளுக்கு மூச்சு. அவைதிகம், அரைகுறை வைதிகம் ஆகியவற்றை விரட்டி, சுத்தமான ச்ருதி மார்க்கத்தையே ஸ்தாபனம் செய்ய வந்தவரல்லவா? 'ச்ருதி-ஸ்ம்ருதி-புராணாநாம் ஆலயம்' என்றே அல்லவா அவரை ஸ்தோத்ரிப்பது? அப்படிப்பட்ட ச்ருதி வடிவமாக, வேத ஸ்வரூபிணி யாகத் தாயாரைச் சொல்லாமல் தாம் பண்ணிய முதல் ஸாஹித்யத்தை முடிப் பாரா? 'ச்ருத்யை நமோஸ்து' என்று ஆரம்பிக்கிறார். ஞானாவதார மானாலும் வைதிகக் கர்மானுஷ்டானத்திற்கு அதற்குரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் பாடுபட்டவரல்லவா? அதனால் (லக்ஷ்மியை) ச்ருதி ஸ்வரூப மாகச் சொன்னவுடன், அதில் சொல்லியிருக்கும் சுபமான கர்மானுஷ்டானங் களின் பலனைப் பிறப்பிக்கிறவள் அவள்தான் என்கிறார்: 'சுப கர்மபல ப்ரஸூத்யை'. இங்கேயும் மீமாம்ஸகர்களுக்குப் பதில் இருக்கிறது!

நல்ல குணங்களெல்லாம் ஸமுத்ரம் மாதிரி நிறைந்த இன்பங்களின் உருவ

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மாகத் தாயார் இருப்பதை 'ரத்யை நமோஸ்து, ரமணீய குணார்ணவாயை' என்று சொல்கிறார்.

எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக நமக்கு ச்ருதி வேண்டும். நாம் செய்யும் கர்மங்கள் ச்ருதி ப்ரயுக்தமாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவை சுப கர்மாவாக இருக்கும். அப்படிப்பட்ட கர்மாவினாலேயே இன்பங்களை – உலக இன்பங்களோ, ஆத்மார்த்தமான இன்பங்களோ, எதுவானாலும் – பெறவேண்டும்.

குணம்-கர்மம் என்று இரண்டு. ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தப்பட்டவை. 'குண-கர்மங்களாலேயே நான்கு வர்ணங்களை (ஜாதிகளை) ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறேன்' என்று கீதையில் (பகவான்) சொல்கிறார்★. குணப்படியே கர்மா போகும். அதை சாஸ்த்ரத்தில் வகுத்துக் கொடுத்துள்ளபடி செய்து ஈச்வரார்ப்பணம் செய்தால் அந்தச் சுப கர்ம விசேஷத்தால் எப்படிப்பட்ட குணமானாலும் அது பக்வமாக ஆகும். முதலில் 'சுப கர்ம பலனைத் தருபவள்' என்று சொல்லி, அடுத்தாற்போல 'நல்ல குணங்களுக்கு ஸமுத்ரமாயிருப்பவள்' என்று ஒன்றோடொன்று பிணைத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அப்புறம், சக்திதானே எல்லாவற்றுக்கும் தேவை? அதுவும் அவள் தானென்று சொல்லி நமஸ்காரம் தெரிவிக்கிறார்: 'சக்த்யை நமோஸ்து'. 'சத ப்ரத நிகேதனா' என்றால் கமலாஸனை, தாமரைப் பூவுக்குள் உட்கார்ந்திருப்பவள். 'சத பத்ரம்' என்றால் நூறு இதழ் (கொண்ட தாமரை) என்று கணக்காக நினைக்க வேண்டாம். சதம் என்பது எந்தப் பெரிய நம்பரையும் குறிப்பது. ஸஹஸ்ர தள பத்மம் என்றும் சொல்வதுண்டு. நம் சிரஸில் பராசக்தி ஸஹஸ்ர தள பத்மத்தில்தான் பரமசிவத்தோடு கலந்தவளாக இருக்கிறாள் என்று குண்டலினீ யோகத்தில் இருக்கிறது. இங்கே ஆசார்யாளும் பத்மவாஸினியாக லக்ஷ்மியைச் சொல்லும்போது 'சக்தி' – 'சக்த்யை நமோஸ்து:' – என்றே சொல்கிறார்!

'புஷ்ட்யை நமோஸ்து'. போஷிப்பினால் ஏற்படும் நிறைவே புஷ்டி. பரிபாலன மூர்த்தியின் பத்னியாக, உலகத்துக் குழந்தைகளையெல்லாம் தாயாராகப் போஷித்து வளர்ப்பவள் அவள்தான்.

ரதி (இன்பம்), சக்தி, புஷ்டி எல்லாவற்றையும் தரும் மந்த்ரங்கள் ச்ருதியில் தான் அடங்கியிருக்கின்றன. அதனால் முதலில் அதைச் சொல்லி அப்புறம் இவற்றைச் சொன்னார். நம்முடைய திறமை (சக்தி), நிறைவு (புஷ்டி), ஆனந்த அனுபோகங்கள் (ரதி) ஆகிய எல்லாம் வேத வழியில் ஏற்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென்று (இப்படிச்) சொன்னார்.

'ஒவ்வொரு ப்ராணிக்குள்ளேயும் ஆனந்த ஸ்வரூபமாக இருப்பது நீதான்! ஒவ்வொரு ப்ராணிக்குள்ளேயும் சக்தி ஸ்வரூபமாக இருக்கிறது நீதான்! நிறைவு என்கிறதாக இருக்கிறதும் நீதான்!' என்று சொல்லி, ஒவ்வொன்றுக்கும் 'நமோஸ்து, நமோஸ்து' என்று நமஸ்காரம் தெரிவிக்கிறார்.

முடிவாக மஹாவிஷ்ணுவுக்கே உரிய அஸாதாரண நாமாவான

★ IV.13

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

புருஷோத்தமன்★ என்பதைச் சொல்லி, அவனுடைய சக்தியாக அவள் இருப்பதை 'புருஷோத்தம வல்லபாயை' என்கிறார்.

பிற்காலத்தில் பெரிய ஸித்தாந்தமாக டெவலப் செய்த கருத்துக்களையும் உள்ளே வைத்து குழந்தையாசார்யாள் இப்படிப் பாடி முடித்தார்.

பாடி முடித்ததுதான் தாமஸம்! மஹாலக்ஷ்மி அந்தக் குடிசையைச் சுற்றிப் பாழாயிருந்த அத்ருத்தி முழுக்க ஸ்வர்ணத்தாலான நெல்லிக்கனிகளாகவே ஒரு முஹூர்த்த காலம் வர்ஷித்துவிட்டாள்! பளபளவென்று வர்ஷித்துவிட்டாள்!

அவதாரக் குழந்தைக்குப் போட்ட ஓர் அழுகல் நெல்லிப் பழம் அனந்த கோடி மடங்கு தங்கப் பழங்களாகத் திரும்பின!

முதலில் பிராமண ஸ்த்ரீ கண்ணீர் தாரையைக் கொட்டினாள். அதைப் பார்த்து ஆசார்யாளின் வாக்கிலிருந்து ஸ்தோத்ர தாரை கொட்டிற்று. அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மி கனகதாரையைக் கொட்டிவிட்டாள்.

அந்த ஸ்தோத்ரத்துக்குக் கனகதாரா ஸ்தோத்ரம் என்றே பேர் ஏற்பட்டது. '(கனகதாரா) ஸ்தவம்' என்றும் சொல்வார்கள். ஸ்தவம் என்றாலும் ஸ்தோத்ரந்தான்.

ஆசார்யாள் மனஸால் நினைத்தாலே போதும், லக்ஷ்மி அதன்படிப் பண்ணியிருப்பாள். ஆனாலும் அவர் வாக்கினால் இப்படி ஒரு ஸ்துதி வந்து, தான் கேட்டு ஸந்தோஷப்படணும் — தான் ஸந்தோஷப்படுவது மாத்ர மில்லை, ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷப்படணும்; அதைப் பாராயணம் பண்ணி அவர்களும் பொருள் கஷ்டம் நீங்கி, கர்மக் கஷ்டமும் நீங்கி ஸுபிக்ஷமாக இருக்கணும் — என்றே திவ்ய லீலையாக நடத்தினாள். 'த்ரவிணாம் புதாராம் தத்யாத்' என்று சொன்னவுடனேகூட அவள் கனகதாரையைக் கொட்டிவிடாமல், அப்புறமும் அனேக ச்லோகங்கள் அழகு அழகாக அவர் செய்த பிற்பாடே அனுக்ரஹம் பண்ணினாள்.

நாமும் இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொல்லித் தாரித்ரிய நிவ்ருத்தியும், 'கர்ம கர்மம்' என்று சொன்ன பாப தாபத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியும் பெறுவோம்! பிராமண தம்பதியைச் சாக்காகக் காட்டி, நம் எல்லாருக்குமென்றே ஆசார்யாள் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறார்.

ஐஹிகமாக (இக வாழ்க்கையில்) ஒரு பலனைத் தருகிற ஸ்தோத்ரம் என்றால் அது 'பாபுல'ராகத்தானிருக்கும். அப்படி ஆசார்ய க்ரந்தங்களில் 'கனக தாரா ஸ்தவம்' ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் இஹத்தோடு பரத்தையும் அதில் ஆசார்யாள் குழைத்துத்தான் கொடுத்திருக்கிறார். இதேபோல, ரோக நிவாரணம் தருகிறதென்பதால் 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க'மும், ஸகல கார்ய ஸித்திக்குமானது என்பதால், 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யும் famous-ஆக இருக்கின்றன. அவையெல்லாமும் அதோடுகூட, ஆத்மாவைக் கடைத்தேற்றுவதாகவும் இருப்பவை. ஆச்சர்யமென்னவென்றால், ஒரே வைராக்யமாக உபதேசம் பண்ணும் 'பஜ கோவிந்தம்'தான் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும்

★ புருஷோத்தம நாமம் குறித்து அருள் உரை 91-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள விஷ்ணு அவதாரமும் சிவாவதாரமும், சிவ-விஷ்ணு ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் உரையின் கடைசிப் பகுதியைப் பார்க்கவும் (கீதை III. 49)

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ப்ரஸித்தி பெற்றிருப்பதாகும்! மற்றதெல்லாம் ஆசார்யாள் நமக்காகக் கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்துப் பண்ணியவை. 'பஜ கோவிந்தம்'தான் அவர் மனஸை அப்படியே பூர்ணமாக ப்ரதிபலிப்பது. அந்த மனஸின் மஹிமை தான் அந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ப்ரஸித்தி!

பவுன் மழையாகக் கொட்டிற்று. ஆசார்யாள் அதில் ஒரு மணிகூடத் தொடாமல் அந்த பிராமண தம்பதிக்கென்றே அனுக்ரஹித்துவிட்டுப் போய் விட்டார்.

பொன்மழை பெற்ற வீடு காலடிக்குக் கொஞ்ச தூரத்திலுள்ள ஒரு கிராமத் தில் இருந்திருக்கிறது. அழுகல் பழத்தைப் போட்டுத் தங்கப் பழங்களாகப் பெற்றவர்கள் வாழ்ந்த அந்த இடத்தை இப்போது 'பழம்தோட்டம்' என்றே சொல்கிறார்கள். அங்கே 'ஸ்வர்ணத்துவமனை' என்றே ஒரு குடும்பம் இருக் கிறது. அதைச் சேர்ந்தவர்கள் கனகதாரை பெற்ற தம்பதியின் வம்சத்தில் வந்த வர்களென்று நம்பிக்கை இருக்கிறது.

மாறி ஓடிய ஆறு!

எட்டாவது வயஸில் வித்யாப்யாஸம் பூர்த்தி பண்ணி அகத்துக்கு ஆசார்யாள் திரும்பினார்.

தகப்பனார் காலமாகிவிட்டார்★.

தாயாருக்கு ஆதரவாக ஆசார்யாள் கொஞ்சநாள் இருந்து வந்தார். தாயா ருக்கு எவ்வளவு முக்யமான ஸ்தானம் தரவேண்டும், அவளிடம் எவ்வளவு அன்பு காட்ட வேண்டும் என்று அவர் நடத்திக் காட்டியிருக்கிறார். வயஸூம் ஆகி – ரொம்ப வருஷம் புத்ர பாக்யமில்லாமலிருந்து அப்புறம் வேண்டிக் கொண்டுதானே ஆசார்யாளைப் பெற்றாள்? – பதியையும் இழந்திருந்த அம்மாவுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் பண்ணினார்.

ஒரு நாள் அவளுக்கு ரொம்ப அசக்தமாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் ஆல்வாய்ப்புழை இப்போது போல் காலடியிலேயே ஓடிக்கொண்டிருக்க வில்லை. சிறிது தூரம் தள்ளி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. புண்யதீர்த்தம் என்ப தால், அந்த அம்மாள் அங்கே போய்த்தான் தினமும் ஸ்நானம் செய்து வருவது வழக்கம். இப்போது தேஹ அசௌக்யத்தால் போகமுடியவில்லை. வருத்தப்பட்டாள். 'இன்னிக்குப் புண்யகாலம். புண்ய தீர்த்த ஸ்நானம் பண்ண முடியாமலிருக்கே!' என்று குறைப்பட்டுக் கொண்டாள்.

'நான் ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறேன்' என்று ஆசார்யாள் சொல்லி அப் படியே செய்தார்.

ஈச்வராவதாரமானாலும் பக்தராகவே நடித்த அவதாரம் இது. அதனால்

★ சிவகுரு சிவபதம் அடைந்தது சங்கரரின் உபநயனத்திற்கு முன்பு என்றும், பின்பு என்றும் இருவிதமாக நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தான் முன்பு லக்ஷ்மியிடம் ப்ரார்த்தனை பண்ணினார்.

'அம்மா உடம்பு ஸரியாகி நதிக்குப் போகணும் என்று ப்ரார்த்தித்தால் அவளொருத்திக்கு நன்மை செய்ததோடு முடிந்துவிடும். அதற்குப்பதில் எங்கேயோ ஜன நடமாட்டமில்லாத காட்டு வழியில் போய்க்கொண்டி ருக்கும் நதியே இந்த க்ராமம் வழியாகப் போகும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் நல்லதாகுமே!' என்று நினைத்தார்.

நதியை க்ருஹத்துக்குக் கிட்டே வரும்படி வேண்டிக்கொண்டார்.

அப்படியே வந்தது!

வரும் வழியில் ஒரு க்ருஷ்ணன் கோயில் இருந்தது. நதி தடம் மாறி வந்ததில் கோயிலுக்கு ஜீர்ணம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

எந்த நல்லதானாலும் கஷ்டமாகவும் கொஞ்சம் கலந்துதானே வருவதா யிருக்கிறது?

ஒரு பிராமணக் குழந்தை ரொம்பச் சின்ன வயஸிலேயே ஸகல வித்யை களையும் ஸ்வீகரித்தது, தாயாருக்காக நதியைத் திருப்பிவிட்டது முதலான விஷயங்கள் சுற்றுப்புறங்களிலெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பரவ ஆரம் பித்து, அந்த பால்யத்திலேயே அவருக்கு நிரம்ப மரியாதை ஏற்பட்டது. ஸமாசாரங்கள் அந்த ப்ரதேசத்து ராஜாவின் காதுக்குப் போயிற்று. தர்சனம் செய்ய வந்தான். ஆசார்யாள் அவனிடம் சொல்லிக் கோயிலுக்கு ஜீர்ணோத் தாரணம் பண்ணுவித்தார். லோகத்திற்கே தர்மோத்தாரணம் செய்ய வந்து, கணக்கில்லாத ஆலயங்களில் ஸான்னித்யத்தைப் புதுப்பித்துக் கொடுத்து, வைதிக ஆராதனையை ஏற்படுத்தியவர் ஆசார்யாள். அதற்குப் பால்யத்தி லேயே தம்முடைய பிறந்த ஊரில் இப்படி இனாகுரேஷன் நடத்திவிட்டார்!

அந்த க்ருஷ்ணன் கோயில் இப்பவும் காலடியில் இருக்கிறது. ஆற்றுப் படுகையிலிருந்து கொஞ்சம் மேடான பூமியிலிருக்கிறது.

ஆசார்யாள் காலடியை விட்டு ஸன்னியாஸியாகப் புறப்படும் போது தான் கோயில் ஜீர்ணோத்தாரணம் பண்ணி க்ருஷ்ணரை மறுபடி ப்ரதிஷ்டை பண்ணினதாகவும் கதை சொல்வதுண்டு.

இப்போது காலடியில் நதி ஓடுவதற்குக் கொஞ்ச தூரம் தள்ளியே அங்கே ஒரு காலத்தில் அது ஓடியதற்குத் தடயம் தெரிகிறதென்று சொல்கிறார்கள்.

லோகத்துக்கெல்லாம் பண்ண வேண்டிய கார்யத்தை ஆரம்பித்துவிட வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். பிறந்தது முதற்கொண்டே அடி மனஸில் அந்த எண்ணம்தான் அவருக்கு ஸதாகாலமும் இருந்து வந்தது. ஆனாலும் 'ப்ரைவேட் லைஃப்' மாதிரி ப்ரம்மசர்ய நியமங்களைப் பண்ணு வதும், மாத்ரு சுச்ரூஷை பண்ணிக்கொண்டிருப்பதும்கூட லோகத்திற்குப் பாடமாகத்தானே என்பதால் செய்துவந்தார். அதற்காக உலகம் பூரா அம் மாக்கள் இருக்கும்போது, இந்த ஓர் அம்மாவுக்கே பணி செய்து கொண்டிருந் தால் போதுமா என்று நினைக்க ஆரம்பித்தார். 'நாம் ஒரு தாயாருக்கு மட்டும் குழந்தை இல்லை. லோகத்துக்குக் குழந்தை. லோகம் பூராவுக்கும் செய்ய வேண்டியதை ஒரு தாயாரை முன்னிட்டு எத்தனை காலம் ஒத்திப் போட்டுக்கொண்டே போவது? லோகம் ஒரேயடியாகக் கெட்டுப் போயிருக் கிறதென்றுதானே வந்தோம்? ஜ்வரம் முற்றிக்கொண்டே போகிறபோது

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மருந்து கொடுக்கத் தாமஸம் செய்யலாமா?' என்று நினைத்தார்.

என்ன மருந்து? ஒன்றும் பண்ணாமல் சும்மா இருக்கும் மருந்து! அந்த நிலையை அடைவிக்கும் அத்வைத மருந்து! 'எல்லோருக்கும் சும்மா இருக்கிற தத்வத்தைச் சொல்வதற்காக ஒரு நிமிஷம்கூடச் சும்மாயில்லாமல் சுற்ற வேண்டுமென்று வந்தோம்! எத்தனை காலம் இந்த க்ராமத்தையே சுற்றி வந்துகொண்டிருப்பது?' என்று மனஸிலே ஒரு முடிவு பண்ணிவிட்டார்.

தாயாருக்கு ஒரே குழந்தை என்பதால் அவளுக்கு ஆனதைச் செய்யாமலிருந்தால் எவ்வளவு தப்பு, அவள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவாள் என்று கொஞ்ச காலம் மாத்ரு ஸேவை செய்தார். அப்புறம் லோகத்தின் கஷ்டத்தைப் பார்த்து அதைத் தீர்ப்பதற்கானதைச் செய்யாலிருப்பது எவ்வளவு தப்பு என்று நினைத்து அம்மாவை விட்டு, வீடு வாசலைவிட்டு ஸன்னியாஸியாகப் புறப்பட முடிவு பண்ணினார்.

'வயஸானவள், விதந்து, இந்த ஒரு பிள்ளையை விட்டால் வேறே நாதி இல்லாதவள் – அவளுக்குக் குழந்தையாகச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டுப் போகிறவர் லோகத்துக்குக் குழந்தை என்று மட்டும் அத்தனை பேருக்கும் என்ன ஸாதித்துவிட முடியும்?' என்று தோன்றலாம்.

மனுஷ்ய ரீதியில் பார்த்தால் சந்தேஹந்தான் வரும்.

ஆனால், ஈச்வர லீலை, அவதாரம் என்று வரும்போது நமக்குப் புரியாமல், பதில் சொல்லத் தெரியாமல் அனேகம் நடக்கிறது. அவனுக்குத் தானே தெரியும், யாருக்கு என்ன கர்மம், எவருக்கு எத்தனை நாள் எப்படி (தன் அவ்தார காலத்தில்) பண்ணணும், எங்கே கருணை காட்டணும், எங்கே கருணை இல்லாத மாதிரி லோகத்துக்குத் தோன்றினாலுங்கூட அப்படித்தான் நிர்தாக்ஷிண்யம் மாதிரிப் பண்ணணும் என்பதெல்லாம்? அப்பா, அம்மா, பெண்டாட்டி, பிள்ளை என்று தனி மனுஷர்களுக்காகவா அவதரிப்பது? இல்லையோல்லியோ? லோகத்துக்காகத்தான் அவதாரம். அதிலே ஒரொரு தனி மனுஷ்யாளுக்கும் அவர்களுடைய பூர்வ பூண்யத்துக்காக, தபஸுக்காக, ப்ரார்த்தனைக்காகப் புத்ரன் என்றும், பர்த்தா என்றும், ஸகா என்றும் கொஞ்சம் பண்ணுவதுண்டு; அவ்வளவுதான். தசரதருடைய புத்ரகாமேஷ்டிக்காகப் புத்ரனாகப் பிறந்து ராமர் கொஞ்சகாலம் அவருடைய பிள்ளையாக வளர்ந்தார். அப்புறம் அவதார காரியம் கூப்பிட்டுவிட்டது தசரதருடைய புண்யமும் தீர்ந்து போயிருந்தது. அதனால், நமக்குப் பார்த்தால் ரொம்பக் கடுமையாகத்தான் தோன்றினாலும், அவர் அழுது அழுது ப்ராணனை விட்டாலும் சரி என்று ராமர் வனவாஸத்துக்குப் போய்விட்டார். ப்ராணனை விட்டதுதான் நமக்குத் தெரியும். அப்புறம் அவருக்கு பகவான் பரலோகத்தில் எப்படியெல்லாம் அனுக்ரஹம் பண்ணியிருப்பானோ? அது தெரியுமா?

சிவகுரு – ஆர்யாம்பாளின் தபஸுக்காக ஆசார்யாள் அவர்களுடைய புத்ரனாக அவதாரம் பண்ணினார். இந்த லோகத்தில் அவரைப் பிள்ளை என்று கொஞ்சும் புண்யம் தகப்பனாருக்குக் கொஞ்சம் வருஷத்திலேயே தீர்ந்துவிட்டதால் காலகதி அடைந்துவிட்டார். அப்புறம் சிவலோகத்துக்குப் போனாரா, அத்வைதமாகக் கலந்துவிட்டாரா என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆகையினால் அவருடைய ஆயுஸை இப்படிப் பறித்திருக்கக் கூடாது என்று சொல்ல நமக்கு வாயில்லை.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அந்த அம்மாளுக்கு அவளுடைய கர்மானுஸாரம் இன்னம் பல தினு ஸாகப் புடம்போட்டுக் கடைசியில் ஆசார்யாள் கையாலேயே வைகுண்ட ப்ராப்தி உண்டாக்கணுமென்று ஈச்வரன் கணக்கு வைத்திருப்பான் போலிருக் கிறது! அதனால் இப்போது பிரிந்துதான் போகணுமென்று அவர் மனஸைக் கெட்டிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

அவதாரமென்றால் பேருக்கு ஒரு மனுஷ்ய தம்பதிக்குக் குழந்தை மாதிரி வருவதுதானே? அதனால் ஸ்ட்ரிக்டாக நம் ரூல்களை அவர்களுக்கும் (அவதாரங்களுக்கும்) பொருத்திப் பார்ப்பதற்கில்லை. மஹாப் பெரிய லோக கல்யாண காரியம் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அம்மா – அப்பா என்று ஸொந்த உறவைப் பார்க்காமல், ஒருத்தர் இரண்டு பேருக்குத் தன்னால் கஷ்டம் வந்தாலும் வரட்டும் என்று புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவர்களும் (அப்பா, அம்மா முதலானவர்களும்) அவர்களை (அவதாரமாக வந்தவர் கள்) லோகத்துக்காகத் தியாகம் பண்ணிப் பெரிய புண்யத்தை ஸம்பாதிக் கவே இப்படி நடப்பது என்று வைத்துக்கொள்ளலாம்.

இவர் ஸன்னியாஸியாகப் போக வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண் டிருந்தாரென்றால், தாயாரும் பந்துக்களுமோ கல்யாணம் பண்ணிவைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்! குருகுலவாஸம் முடிந்து வந்தவுடன் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்து அடுத்த ஆச்ரமத்துக்கு ஏற்றி விடுவதே வழக்கம். இவர் பன்னிரெண்டு வருஷத்தில் படித்து முடிக்க வேண் டியதை மூன்று வருஷத்தில் முடித்துவிட்டுக் குழந்தையாகவே திரும்பியிருந் தாரே என்றால், அந்த நாளில் பால்ய விவாஹமும் உண்டுதானே? குழந்தை களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிவிடுவது, அப்புறம் அதுகள்பாட்டுக்கு மனஸில் விகாரமில்லாமல் பிள்ளை தன் வீட்டோடு இருப்பது, பெண்ணும் பிறந்தகத்தி லேயே இருப்பது, 'பெரியவ'ளான அப்புறம் புக்ககம் வந்து குடித்தனம் ஆரம்பிப்பது என்று நடந்து வந்தது.

இரண்டு பக்கத்திலே இரண்டு தினுஸான உத்தேசங்கள், கல்யாணமென் றும், ஸன்னியாஸமென்றும் இருந்து வந்தன! அவதார உத்தேசப்படிதானே நடக்கும்?

தாய்க்குமேல் தெய்வமில்லை, அவள் உத்தரவுக்குமேல் சாஸ்த்ரமில்லை என்று சாஸ்த்ரமே சொல்கிறது. சாஸ்த்ரங்களை நிலைநாட்டவே ஆசார்யாள வதாரம். அதற்காக அவர் அம்மா இஷ்டப்படி கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு அகத்தோடு இருந்துவிட்டால் ஆசார்யாளாகவே ஆக முடியாதே! ஸ்வாமி மனுஷராக வந்தால் இபபடியெல்லாம் ஏற்படுகிறது! அப்போது அவர் என்ன பண்ணுகிறாரோ அதுதான் அவதார தர்மம்.

ஒரு பிள்ளை அவனுடைய ஆதீனத்திலேயே தாயார் இருக்கும்போது அவ ளுடைய அனுமதி இல்லாமல் ஸன்னியாஸியாகக் கூடாது. மாதா பிதாக் களோ, பத்னியோ யார் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஓர் ஏற்பாடு பண்ணி வைத்து, அவர்களுடைய ஸம்மதத்துடன்தான் வீட்டை விட்டுப் போகலாம். இப்படித்தான் சாஸ்த்ரம். 'இதையாவது நாம் உதாரணமாகப் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும்' என்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். ஒரே வைராக்யமாக க்ஷணத்தில் ஏற்பட்டு, திட்டம் கிட்டம் போட முடியாமல் ஆச்ரமம் வாங்கிக் கொள்வது வேறே விஷயம். இப்போது இவர் நன்றாகத் திட்டம் போட்டுத்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தானே அவதாரம் பண்ணியிருந்தது? அவதாரத்தில் ஒவ்வொரு காரியமும் பண்ணியது? அதனால் தாயாரின் அனுமதி பெற்றே ஸன்னியாஸி ஆவ தென்று நினைத்தார். 'எப்படிக் கேட்பது? கல்யாணம், கல்யாணம் என்ப வளிடம் ஸன்னியாஸம் என்றால் ரொம்ப துக்கப்படுவாளே!' என்று நினைத் தார். 'ஸமயம் வரட்டும், வரும். அப்போ சொல்லிக்கலாம்' என்று உத்தேசத்தை உள்ளுக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

கிட்டே வந்துவிட்ட நதியில் ஒருநாள் தாயாருக்கு ஸ்நானம் பண்ணி வைத்தார். அப்புறம் தாமும் ஸ்நானம் பண்ண இறங்கினார்.

அப்போது அவர் காலை ஒரு முதலை பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது. (இப் போதுங்கூட அந்தத் துறைக்கு 'முதலைக் கடவு' என்றே பேர் இருக்கிறது.)

கரையேறியிருந்த தாயார் பரிதவித்துப்போய் விட்டாள். பர்த்தா கால மாகிவிட்டார், ஏக புத்ரனுக்கு இப்படி ஆபத்து என்றால் ஒரு ஸ்த்ரீக்கு எப்படியிருக்கும்?

ஆசார்யாளானால், 'இதுதான் நாம் எதிர்பார்த்த ஸமயம்' என்று அவ ளைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தார். 'முதலை வாயிலிருந்து மீளுவது நடக் காத காரியம். இது ஸஹஜமான சாவில்லை. துர்மரணம். அபம்ருத்யுவுக்கு ஆளானவர்களின் ஆவி படுகிற கஷ்டம் எனக்கு உண்டாகும். உனக்கும் புத்ர கர்மாவினால் ஏற்படும் ஸத்கதி கிடைக்காது. இப்போது, எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது – இதிலிருந்து மீளுவதற்கு வழி ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும்படி யாக ஒன்று தோன்றுகிறது. உனக்கும் அது ஸம்மதமானால் அப்படிப் பண்ணுகிறேன். அப்போது எனக்கும் அபம்ருத்யு தோஷம் வராது. உனக்கும் ஸத்கதி கிடைக்கும். என்னவென்றால்...

'இப்போது நான் ஸன்னியாஸாச்ரமம் வாங்கிக் கொண்டால் வேறே ஜன்மா வந்துவிட்டது போலாகும். அப்போது இந்த ஜன்மாவுக்கு ப்ராரப்த மாக ஏற்பட்ட மரணமும் விலகிவிடலாம். காலை இழுக்கும் முதலை விட்டு விடலாம். ஒருத்தன் ஸன்னியாஸியானால் அவனுடைய இருபத்தோரு முன் தலைமுறைக்காரர்களுக்கு ஸத்கதி கிடைத்துவிடும். அதனால் உனக்கும் அப்படிக் கிடைக்கும்.

'முதலை விடாமல் மரணமே ஏற்பட்டாலும் ஸன்னியாஸியாகிவிட்டால் அது துர்மரணம் என்று ஆகி ஆவியாய் திரியப் பண்ணாது.

'ஆகையால் எப்படிப் பார்த்தாலும் அதுதான் வழியென்று தோன்று கிறது.

'ஜலத்திலிருந்து கொண்டுதான் ப்ரைஷ மந்த்ரம் (துறவற தீக்ஷை மேற் கொள்வதற்கான மந்த்ரம்) சொல்லி, மனஸினால் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட வேண்டும். தற்செயலாக நான் ஜல மத்தியிலேயே இருக்கிறேன்.

'இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை விட்டுவிட்டால் முதலை முழுங்குவது தவிர, வேறே என்னவும் நடப்பதற்கில்லை. எனக்கும் துர்மரணம், உனக்கும் ஸத்கதி இல்லை என்றுதான் முடிந்துவிடும். அதனால் இதுதான் வழியென்று அபிப்ராயப்படுகிறேன். ஆனாலும் உன் அனுமதி இல்லாமல் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை. அதனால் நீதான் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்' என்று சொன்னார்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'எட்டு வயஸுக் குழந்தையை ஸன்னியாஸியாகப் போ என்று சொல்வதா என்று பார்த்தால், இல்லாவிட்டால் முதலை அல்லவா நிச்சயமாக இழுத்துக் கொண்டு போய்விடும்?' என்று அந்த அம்மாள் குழம்பினாள். 'தன்னோடு கூட வாஸம் பண்ணாவிட்டாலும் உயிரை வைத்துக்கொண்டு ('உசிரை வெச்சுண்டு' என்று ஒரு தாயின் பரிவுடன் கூறுகிறார்கள்) எங்கேயாவது ஸன்னியாஸியாக இருக்கட்டும்; கண்ணாலேயாவது எப்போதாவது பார்க்கலாம்; பார்க்காவிட்டால்கூட ஸரி, எங்கேயாவது குழந்தை இருந்து கொண்டிருந்தால் போதும்' என்று நினைத்தாள்.

ஆனாலும் 'ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கோ!' என்று சொல்ல நா வரவில்லை. 'உனக்கு எப்படித் தோன்றுகிறதோ அப்படியே பண்ணிக் கொள்ளு' என்று சொன்னாள்.

இப்படிச் சொல்வதா, அப்படிச் சொல்வதா என்று குழப்பமாக, dilemma என்கிறார்களே, அப்படி அந்த அம்மாளுக்கு ஏற்பட்டது இது இரண்டாம் தடவை. இதற்கு முந்தி, முதல் 'டைலம்மா' ஆசார்யாளுடைய பிறப்பைப் பற்றி ஏற்பட்டது. 'மந்தர்களாக, ஆனால் தீர்காயுஸோடு நூறு பிள்ளைகளா? மஹா மேதையாக, ஆனால் அல்பாயுஸாக ஒரே பிள்ளையா? எது வேண்டும்?' என்று ஸ்வாமி கேட்டது முதல் 'டைலம்மா'! அப்போது என்ன சொன்னாள்? 'உங்கள் இஷ்டப்படியே பண்ணிக்கோங்கோ!' என்றுதானே சொன்னாள்? இப்போது அவருடைய இறப்பைக் குறித்ததாக இரண்டாவது 'டைலம்மா' ஏற்பட்டபோதும் அதே பதிலைச் சொன்னாள்!

'ஒருவேளை அப்போது ஸ்வாமி சொன்ன அல்பாயுஸ் காலம் இப்போது தான் முடிவதாயிருக்குமோ என்னவோ? இப்போது நாம் எதையாவது சொல்லிவிடாமல், அவருக்கே விட்டுவிட்டால் மனஸை மாற்றிக்கொண்டு ஆயுஸை நீடித்தாலும் நீடிக்கக்கூடும்' என்று நினைத்துச் சொன்னாள்.

'நீ என்ன செய்தாலும் ஸரி' என்று அவள் சொல்லிவிட்டதால் தாயாரின் அனுமதி இல்லாமலில்லை என்று ஆகிவிட்டது! இதுதானே அவருக்கு வேண்டியிருந்தது? அதனால் இது அர்த்தாங்கீகாரம்தான் (முழுச் சம்மதமாயில்லாத பாதிச் சம்மதம்தான்) என்று எடுத்துக்கொள்ளாமல், அனுமதி கிடைத்துவிட்டதாகவே வைத்துக்கொண்டு,

ப்ரைஷோச்சாரணம் பண்ணி ஸன்னியாஸாச்ரமம் வாங்கிக் கொண்டு விட்டார்.

'தன்னால் ஒரு ப்ராணிக்கும் ஒருவித பயமும் உண்டாகப்படாது' என்பதாகப் பரம ப்ரேமையைத் தெரிவிப்பது அந்த (ப்ரைஷ) மந்த்ரம். ஸன்னியாஸி என்றால் அவனைப் பார்த்து ஒரு ப்ராணி பயப்படக் கூடாது. ஜீவகுலம் முழுவதற்கும் அவனைப் பார்க்கிறபோதே ஆனந்தம் ஏற்பட வேண்டும். க்ருஹஸ்தன் அவனுடைய தர்மத்தை உத்தேசித்துப் பல பேரை வேலை வாங்குவதில் விரட்டியடிக்க வேண்டியும் வரும், தண்டிக்கும்படியும் வரும். 'ஐயோ, வந்துட்டானா?' என்று இரண்டு பேர் அவனிடம் பயப்பட நேரலாம். அவன் தான்யம் கொண்டு வருகிறான், காய்கறிகொண்டு வருகிறானென்றால் அப்போது அந்தப் பயிர், 'என்னைப் பிடுங்க வந்துவிட்டானே?' என்று பயப்படும்; செடி, 'என்னைக் கிள்ளி (கறிகாய்) எடுத்துக் கொண்டு போக வருகிறானே!' என்று நடுங்கும். ஸன்னியாஸிக்கோ இந்த மாதிரி ஹிம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஸைக் காரியம் எதுவுமே விதிக்கப்படவில்லை. யாராவது பிக்ஷை பண்ணிப் போட்டால்தான் அவன் ஆஹாரம் பண்ணலாமே தவிர, தானாக ஒரு இலையைகூடப் பறிக்கப்படாது என்று வைத்திருக்கிறது. யாருமில்லாத வனத்திலிருந்தால்கூட, அதுவாகவே உதிர்ந்து விழுந்த பழம், சருகு முதலியவற்றைத்தான் அவன் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஜைன-பௌத்தங்கள் சொல்லும் பூர்ண அஹிம்ஸை நடைமுறை உலகத்தில் இவனுக்குத்தான் ஸாத்யம் என்று நம் தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் இப்படி ஸன்னியாஸ தர்மத்தை வைத்திருக்கிறது.

ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதில் இரண்டு மூன்று விதம் இருக்கிறது. ஸன்னியாஸி ஆகவேண்டுமென்று ஒருத்தனுக்கு இருந்தால் சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் detailed-ஆக ச்ராத்தாதிகள், ஹோமாதிகள் எல்லாம் பண்ணி குருமுகமாக ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதுதான் முறை, க்ரம ஸன்னியாஸம் என்பது. நோய்வாய்ப்பட்டு மரணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும்போது விரக்தி, வைராக்யம் ஏற்பட்டு ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்வதற்கு 'ஆதுர ஸன்னியாஸம்' என்று பேர். பலஹீன ஸ்திதியிலுள்ள இவன் விஸ்தாரமாக ஹோமம், ச்ராத்தம் என்று பண்ண முடியுமா? அதனால் சுருக்கி ஸுலபமாக்கி தீக்ஷா க்ரமத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. இதையும்விட இன்னொருவிதம், 'அத்யாதுர (அதி ஆதுர) ஸன்னியாஸம்' என்று இருக்கிறது. 'ஆபத் ஸன்னியாஸம்' என்று பொதுவாகச் சொல்வது அதுதான். வ்யாதி முற்றி ப்ராணாபாயமான நிலை ஏற்படும்போதோ, அல்லது ஏதாவது பெரிய விபத்து ஏற்பட்டு சீக்கிரமே மரணம் ஸம்பவிக்கலாமென்று இருக்கும்போதோ சட்டென்று ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டு விடுவதுதான் ஆபத் ஸன்னியாஸம். இந்த நிலையில் ப்ரைஷோச்சாரணம் மட்டுமே போதும், (குரு முகமாக இன்றித்)தானே அதை ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது.

ஆசார்யாள் இப்போது ஸன்னியாஸியானது அப்படித்தான். ஆனாலும் கொஞ்சம் யதோக்த ஸன்னியாஸம் மாதிரியே ஜல மத்தியில் இருந்து கொண்டு ஆச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்து கொள்ளும்படியாக அவருக்கு வாய்த்தது!

உடனே முதலையும் அவர் காலை விட்டுவிட்டது!

ஆகாசத்தில், ரதத்தில் ஒரு கந்தர்வன் தென்பட்டான்.

முதலைதான் அப்படி ஆனது.

பதினெட்டு தினுஸான தேவ ஜாதிகளில் கந்தர்வர் ஒன்று. ஸித்தர், கின்னரர், கிம்புருஷர் முதலானவர்களைப் போல இவர்களும் தேவ ஜாதி. மனுஷ்ய ஜாதியைவிட ஜாஸ்தி அறிவுச் சக்தி, ஸூக்ஷ்மமான வ்யாபக சக்தி எல்லாம் உள்ள ஜாதிகள். நமக்குத் தெரியாததெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியும். நம் கண், காது முதலானவை சிலவிதமான லைட் வேவ், ஸௌண்ட் வேவ்களையே பிடிக்க முடிவதால் இதற்கு மேலே ஒன்றும் கிடையாது என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? நம் காதுக்கு நேராகக் கேட்காததை க்ரஹித்து வந்து கேட்கப் பண்ண இப்போது ரேடியோ வந்திருக்கவில்லையா?★ வெளியிலே இப்படி ஒரு கருவியாயில்லாமல் ஈச்வரன் ஒரு சரீரத்திலேயே கரணமாக வந்த சக்தியையும் வைத்துச் சில ஜீவ ஜாதிகளைப் படைக்கிறானென்றால், அதெல்லாம் முடியாது என்று நாம் ஆக்ஷேபிக்கலாமா? ஸ்வாபாவிமாக இப்படி

★ *1932-ல் கூறியது.*

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அவர்கள் சக்தி பெற்றிருப்பது மட்டுமில்லை. யோக சாஸ்த்ரங்களில் சிலதில் இருப்பதை சாதனை பண்ணி ஸித்தி பெற்றால் மனுஷ்ய ஜாதிக்கும் அந்தச் சக்தி வரும். நம் கண்ணுக்குத் தெரியாததைக் காட்டும் ரேடியோ லைட் மாதிரி நமக்கே வாய்க்கும்! யோக ஸித்தி பெற்றவர்களுக்கு கந்தர்வாதிகள் ப்ரத்யக்ஷமாகவே தெரிவார்கள். நாம் சாஸ்த்ர விஷயமென்றாலே ஒன்றும் ஆலோசித்துப் பார்க்காமல் குருட்டு நம்பிக்கை, ஸூபர்ஸ்டிஷன் என்று ஒரே வார்த்தையில் தள்ளிவிடுகிறோம்!

முதலை கந்தர்வனாயிற்று. அது எப்படி என்பதற்கும் கதை சொல்லியிருக்கிறது. கந்தர்வ ஜாதியினர் உத்ஸாஹ ஜீவிகள். குடி, பாட்டு, ஆட்டம் என்று இருப்பார்கள். இந்த கந்தர்வனும் அப்படி இருந்தவன்தான்.

அவனே தன் கதையை ஆசார்யாளிடம் சொல்லிக் கொண்டான் (சிரித்து) ஆடோபயாக்ரஃபி!

'நான் பாட்டுக்கு ஸதா குடித்துக்கொண்டு, எங்கள் ஸ்த்ரீகளோடு ஆடிப் பாடிக்கொண்டு மதோன்மத்தமாகக் கிடப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் துர்வாஸ மஹரிஷி வருகிற வழியிலே இப்படிக் கிடந்தேன். அவரோ இதற்கெல்லாம் நேர் விரோதம்: நெருப்பாக இருப்பவர். சீலத்தில் மாத்ரமில்லை, கோபத்திலும் நெருப்பானவர். அவர் வருவதையும் லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் முதலை கிடக்கிற மாதிரி ஜல க்ரீடை பண்ணிக்கொண்டு நான் கிடந்ததைப் பார்த்ததும் அவருக்கு மஹாகோபம் வந்துவிட்டது.

'முதலையாகப் போகக் கடவாய்!' என்று சபித்துவிட்டார்.

'உடனே அவர் காலில் விழுந்து அபசாரத்துக்காகக் கெஞ்சி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

'அவர் பரமசிவாம்சம் அல்லவா? அதனாலே ருத்ர கோபமும் வரும்; அது மாதிரியே, அந்தப் பரமசிவனை எப்படி 'ஆசுதோஷி'★ என்று சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படியே இவரையும் ரொம்ப எளிதாக ப்ரீதிப்படுத்திவிடவும் முடியும். இப்போது நான் கெஞ்சியவுடன் இரக்கம் கொண்டுவிட்டார்.

'அதனால், 'ஸரி, சாபத்தை அப்படியே வாபஸ் வாங்கி கொள்ள முடியாதாகையால் இப்போதைக்கு முதலை ஜன்மா வரட்டும். ஆனால், பரமேச்வரனுடைய காலடியைப் போய்ப் பிடித்துக் கொள்ளு. விமோசனம் கிடைத்துவிடும்' என்றார்.'

புராணங்களில் அனேகக் கதைகள் இப்படி வருவதுதான் – ஒரு கதாபாத்ரம் மதோன்மத்தமாயிருந்து அபசாரம் பண்ணுவது, தபஸ்வி ஒருத்தர் சாபம் கொடுப்பது, உடனே இந்தப் பாத்ரம் கெஞ்சுவது, அவர் கருணையோடு விமோசனம் சொல்வது என்று. ஸாதாரணமான ஒரு ஜீவனுடைய லக்ஷணம் தன்னிஷ்டப்படித் திமிராக இருப்பது; அப்படி இருப்பதில் கஷ்டம் வந்தால் பல்லைக் காட்டுவது – 'மிஞ்சினால் கெஞ்சுவது' என்பதுதானென்றும்; தபஸின் லக்ஷணமும் தபஸ்வியின் லக்ஷணமும் என்னென்ன

★ 'ஆசு' – சடுதியில்; 'தோஷி' – திருப்தியடைந்து மகிழ்பவர்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

என்றும் இந்தக் கதைகள் காட்டுகின்றன. தபஸின் லக்ஷணம் சக்தி. அதனால் தான் ஒரு தபஸ்வி 'கல்லாகப் போ, முதலையாகப் போ' என்றால் தேவர்களுங்கூட அப்படியாகி விடுகிறார்கள். தபஸ்வியின் லக்ஷணம் என்ன? அந்த சக்தியை எப்படி உரியபடி 'ஹார்னெஸ்' செய்யணுமோ அப்படி நல்லதற்கே செய்வது. தப்புப் பண்ணினால் தண்டிக்க வேண்டியது தர்மமென்பதற்காக சாபம் தருவது. தப்பை உணர்ந்தபோது மன்னிக்க வேண்டியது தர்மமென்பதால் அப்போது கருணையோடு சாப விமோசனம் தருவது. அந்தக் கதைகளில் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஈடுகொடுத்துக்கொண்டு போவதைப் பார்க்க அழகாக இருக்கும்.

'பரமசிவனின் காலடியைப் பிடித்துக்கொள் என்றால் அது எப்படி ஸாத்யம்? நான் முதலையானபின் ஏதாவது ஆற்றிலே, மடுவிலே கிடப்பேனாயிருக்கும். அவரானால் கைலாஸ உச்சியில் உட்கார்ந்திருப்பவர். எப்படிப் பிடிப்பது?' என்றேன்.

'அதற்கு அவர், 'அதைப் பற்றி நீ கவலைப்படாதே. அவருடைய காலடியே உன்னைத் தேடிக்கொண்டு வரும், போ!' என்று சொல்லி அனுப்பினார். 'நான் கொடுத்த சாபம் தப்பாது. உன் முதலை ஜன்மமே ஈச்வரன் அவதாரம் செய்யப் போகிற ஸமயத்திலே அவருக்கு ஒரு ப்ரச்னையைத் தீர்த்து வைத்து, அவர் துரீயாச்ரமியாகப் புறப்பட உதவி பண்ணும். அவதார நோக்கம் நிறைவேற ஒரு கருவியாகும் பாக்யம் உனக்குக் கிடைக்கும்' என்றார்.

'அவர் சொன்னபடியேதான் இங்கே வந்து ஸாக்ஷாத் சிவாம்சமான தங்களுடைய காலடியைப் பிடித்தேன். எனக்கும் முதலை ஜன்மா தீர்ந்தது; தங்களுக்கும் ஒரு குடும்பத்து மனுஷ்யர் என்ற ஜன்மா தீர்ந்தது' என்று சொல்லி அந்தக் கந்தர்வன் ஆசார்யாளை நமஸ்கரித்து விட்டுப் போய்விட்டான்.

முதலையாக ஜன்மா எடுத்த அவன் அவர் காலடியைப் பிடித்து சாப விமோசனம் பெற்ற மாதிரி நாமும் பிடித்தால் ஜன்ம நிவ்ருத்தி பெறலாம் என்று காட்டத்தான் அந்த க்ராமத்துக்கே காலடி என்று பேர் வந்ததோ என்னவோ? பகவத் பாதரின் ஊர் கால்-அடி!

அன்னையைப் பிரிந்து ஆசானைத் தேடி...

முதலை வாயிலிருந்து குழந்தை மீண்டு வந்ததைப் பார்த்துத் தாயார் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்தாள். அந்த ஸந்தோஷத்தில் அவர் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்ட நினைவே போய்விட்டது! 'அப்பா, பிழைத்து வந்தாயே! ஆத்துக்குப் போகலாம். நான் கண்ணை மூடுவதற்குள் உனக்கு ஒரு கல்யாணம் பண்ணிப் பார்த்துடணும்' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ஆசார்யாள், 'அம்மா, நான் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ள நீ அனுமதி தரவில்லையா? அதை மறந்து பேசுகிறாயே! இதுவரைக்கும் உன் ஒருத்திக்கு மாத்ரம் குழந்தையாயிருந்தேன். இனிமேல் லோகத்தி

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

லுள்ள அத்தனை தாயார்களுக்கும் நான் குழந்தை. ஆமாம் நான் லோகத்துக்கெல்லாம் குழந்தை. பிக்ஷை போடுகிற ஸ்த்ரீகளெல்லாம் எனக்குத் தாயார்கள். நீ மாத்ரம் தாயாரென்று நினைக்காதே. பல தாயார்களில் நீயும் ஒரு தாயார். நான் ஞானோபதேசம் வாங்கிக் கொள்ளும் குரு பரம்பரை இருக்கிறதே, அதிலுள்ளவர்களெல்லாம் எனக்குத் தகப்பனார். ஞானம் வந்து, நான் உபதேசம் பண்ணி, அது யாரார் மனஸுக்கு ஒரு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்து அவர்களை நல்ல வழிக்குக் கொண்டு வருமோ, அவர்கள் எல்லாரும் என் குழந்தைகள். குழந்தைகள் என்றால் பத்னி வேண்டுமே, நீயும் கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்கணும் என்றாயே, அப்படி ஒரு பத்னியையும் இந்த க்ஷணத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு விட்டேன். சாந்தி என்று அவளுக்குப் பேர். மனஸ் ஏகாந்தமாக ஒன்றிருக்கும்படியான ஸ்தானத்தில் சாந்தி என்ற வனிதையை விவாஹம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பிக்ஷா-ப்ரதா ஜநந்ய: பிதரோ குரவ: குமாரகா: சிஷ்யா: I
ஏகாந்த-ரமண-ஹேது: சாந்திர்-தயிதா விரக்தஸ்ய II★

(ஆசையைத் துறந்தவனுக்கு (துறவிக்கு) பிக்ஷையிடுபவர் யாவரும் அன்னையர்; குரவர் யாவரும் தந்தையர்; சீடர் யாவரும் மக்கள்; ஏகாந்தத்தில் இன்பம் காண ஏதுவாகவுள்ள சாந்தியே மனையாள்.)

'நீதான் நான் மற்ற தாயார்களிடத்தில் போய் அவர்களெல்லாம் கொஞ்சும்படிச் செய்வதற்கும், அப்பப்போ சாந்தி வனிதையோடு நான் ஏகாந்தத்தில் ஆனந்தமாயிருந்து கொண்டிருப்பதற்கும் அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும்' என்றார்.

'என்னை விட்டுவிட்டா போகப் போறே? என் அந்த்ய காலத்திலேகூட உன்னைப் பார்க்காமல்தான் ஆவி பிரியணுமா?' என்று தாயார் ரொம்பவும் அழுதாள்.

'இல்லை. இப்போது உன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போகிறேனல்லவா? இதற்காகவாவது அந்த்ய காலத்திலே உன் மனஸு ஸமாதானமாவதற்காக உன் பக்கத்திலேயே வந்து இருக்கிறேன். அப்போது நீ என்னை ஸ்மரித்த மாத்ரத்தில் வந்து விடுகிறேன். (தஹன) க்ருத்யமும் பண்ணுகிறேன்' என்று ஆசார்யாள் வாக்குக் கொடுத்தார்.

ஒரு மாதிரி மனஸைத் தேற்றிக்கொண்டு அந்த அம்மாளும் ஆசார்யாள் புறப்படுவதற்கு அனுமதி கொடுத்தாள்.

ஸன்னியாஸி க்ருத்யம் பண்ணலாமா என்றால்...

தாயார் என்பவளுடைய ஸ்தானம் எல்லாவற்றையும் விட உயர்வானது. அப்படி ஸகல சாஸ்த்ரத்திலும் இருக்கிறது. மாத்ரு ருணம் (தாயாருக்குப் பட்டுள்ள சாஸ்த்ரீயக் கடன்) யாரையும் விடவே விடாது. பித்ரு ருணத்திலிருந்து கூட ஸௌத்ராமணி என்ற மஹா யாகத்தைப் பண்ணினால் விடுபட்டுவிடலாம்; மாத்ரு ருணத்திலிருந்து மட்டும் ஒரு புத்ரன் ஜீவனுள்ளவரை விடுபட முடியாது – என்று தர்மசாஸ்த்ரத்திலேயே இருக்கிறது. பெரிய ருணம்

★ நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் 'வைராக்ய சதகத்தில்' காணும் இச் சுலோகத்தை ஆசார்யாளின் வாக்காக ஸ்ரீ சரணர்கள் நயமாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அந்திம க்ரியை செய்து பரலோகம் சேர்ப்பதுதான். வேறே புத்ரர்களிருந்தால் அவர்களிடம் இந்தக் கடனைக் கட்டிவிட்டு ஒருவன் ஸன்னியாஸிக்கலாம். ஆசார்யாள் ஏக புத்ரர். அப்படிப்பட்டவர் நியாயமாகப் பார்த்தால் ஸன்னியாஸமே வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாதுதான். ஆனாலும் இது அவதாரம் – ஈச்வரன் தன் வாக்கால் 'ஒரே ஒரு புத்ரனா, நூறா?' என்று கேட்டு, ஒன்றாக அமைந்தது. அவனுடைய உத்தேசமோ ஸன்னியாஸ குருவாக தர்மோத்தரணம் பண்ணுவதாக இருந்தது. அதனால் ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் மூலமானவனே தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தம் பண்ணிட உத்தேசமென்பதால் ஏக புத்ரர் ஸன்னியஸித்தார். ஆனால், இவர்தான் அவதார புத்ரரே தவிர, அவள் அவதார அம்மா இல்லையே! அதனாலே அவள் ருணத்தை அவள் எப்படி ஆசைப்பட்டாளோ அப்படி அவர் தீர்க்க வேண்டுமென்பதுதானே நியாயம்? அவள் திருப்திக்காக தஹனம் மாத்ரம்தான் செய்ய நினைத்தார். அப்புறம் காரியங்கள், தர்ப்பணம், திவஸமென்று எதுவும் செய்ய நினைக்கவில்லை.

தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலேயே இருக்கிறது. க்ருஹஸ்தனாயிருந்து புத்ரனைப் பெற்ற பிறகு ஸன்னியாஸியான ஒருவன் காலமானால் அப்போது அவனுடைய பூர்வாச்ரம புத்ரன் அவனுக்கு வேறே எந்தக் கர்மாவும் செய்யக் கூடாதானாலும் 11-வது அல்லது 12-வது நாளில் பார்வண ச்ராத்தம் என்பதை மட்டும் செய்ய வேண்டுமென்று. ஸன்னியாஸிக்குப் பூர்வாச்ரம புத்ரனால் இப்படி ஒன்று நடக்கலாமென்றிருப்பதால் அந்த ஸன்னியாஸியும் ஏகபுத்ரனாக இருக்கும்போது பூர்வாச்ரமத் தாயாருக்கு தஹன ஸம்ஸ்காரம் மாத்ரம் பண்ணலாம் என்று ஆசார்யாள் நினைத்திருக்கலாம். 'தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே'★ என்பதையே எப்போது பார்த்தாலும் வலியுறுத்தி வந்த ஆசார்யாள் சாஸ்த்ரத்தில் இடம் கொடுக்காத ஒன்றை செய்தேயிருக்க மாட்டார். எப்படியிருந்தாலும் ஆசார்யாளுக்கு நாம் சாஸ்த்ரம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை! அல்லது, 'அவரே சாஸ்த்ரத்தை ரிலாக்ஸ் பண்ணலாமென்றுதான் இப்படியெல்லாம் பண்ணினார். அவரே ரிலாக்ஸ் பண்ணினாரென்றால் நாம் விட்டுங்கூட விடலாம்' என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது!

தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலேயே இன்னும் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால், ஒரு ஸன்னியாஸியின் பூர்வாச்ரமப் புத்ரன் உள்பட மற்ற எந்த பந்துக்கள் செத்துப்போனாலும் அப்போது அவன் ஸ்நானங்கூடச் செய்ய வேண்டியதில்லை; ஆனாலும் பூர்வாச்ரம மாதா-பிதாக்களின் மரணத்தின்போது மட்டும் அவன் கட்டின வஸ்த்ரத்தோடு ஸ்நானம் பண்ண வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இங்கே மாதா – பிதா இரண்டுபேருக்கும் ஸம ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறதென்றால், இன்னொரு விதியோ பிதாவுக்கும் மேலே மாதாவை உயர்த்தி வைத்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

'ஸர்வ-வந்த்யேந யதிநா ப்ரஸூர் – வந்த்யா ஹி ஸாதரம்' எல்லோரும் ஸன்னியாஸியை நமஸ்கரிக்கணும். ஸன்னியாஸிகளிலேயே அவரைவிடக் குறைவாக வ்யாஸ பூஜை செய்துள்ளவர்கள் அவரை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். மற்ற ஜனங்களில் ஸகலருமே அவரைவிட வயஸில் எத்தன பெரியவர்களா

★ '(செய்யத் தக்கது எது; செய்யத் தகாதது எது என்று முறைப்படி நிச்சயிப்பதில்) சாஸ்த்ரமே உனக்குப் பிரமாணமாகும்' – கீதை XVI.24

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

னாலும் நமஸ்கரிக்கணும். 'ஸர்வ' ஜனங்களும் என்று இப்படிச் சொல்லும் போது அதில் அப்பாவும் அடக்கம்தான். ஆனால், அம்மா மட்டும் அடக்க மில்லை. ஸன்னியாஸியாகிவிட்ட புத்ரனை அவள் நமஸ்காரம் செய்ய வேண் டாம். அது மாத்ரமில்லை. அவளை இவர் – ஸன்னியாஸி – நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்: 'ப்ரஸூர் – வந்த்யா'.

'இப்படி விதி இருக்கே!' என்று ஒரு கடமையாக மட்டும், 'கடனே' என்று பண்ணினால் போதாது. 'ஸாதரம்' மரியாதையான அன்போடுகூட நமஸ்க ரிக்கணும்.

இப்படியெல்லாமிருப்பதால்தான் ஆசார்யாள் தாயாருக்கு அப்படி வாக் குக் கொடுத்தார்.

அப்புறம் அவளை நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு குருவைத் தேடிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார்.

அவரேதான் ப்ரைஷ மந்த்ரம் சொல்லி ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண் டாயிற்றே, அப்புறம் குரு எதற்கு என்றால்: ஆபத் ஸன்னியாஸம் என்று ப்ராணாபத்தில்தான் தானே தீக்ஷை எடுத்துக் கொள்ளலாமே ஒழிய, அப் புறம் ஆபத்து போய்ப் பிழைத்துவிட்டால் யதோக்தமாக ஓர் ஆசார்யனை ஆச்ரயித்துத்தான் ப்ரணவோபதேசமும், மஹா வாக்யோபதேசமும் பெற்றுக் கொண்டு ஸன்னியாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

'ஆசார்யாள் ஈச்வராம்சமாச்சே, அவருமா குருவிடம் உபதேசம் பெற்றுக் கணும்?' என்றால், மனுஷ்ராக அவதரித்ததால் எல்லோருக்கும் எப்படி விதிக் கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே தாமும் நடந்து காட்டவேண்டுமென்றுதான் இப்படிச் செய்தார். இப்போது, 'ஈச்வராம்சமானவருக்கு அவசியந்தானா?' என்று கேட்பவர்களே அவர் குருவிடம் போகாமலிருந்திருந்தால், 'குரு, உபதேசம் என்றெல்லாம் அவரே பின்பற்றிக் காட்டவில்லை. அதனால் நமக் கும் அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். புஸ்தகத்தைப் பார்த்து, அல்லது அதுகூட இல்லாமல், நமக்குத் தோன்றினபடி பண்ணிவிட்டுப் போகலாம்' என்று ஆரம்பித்துவிடுவோம். 'நமக்கு வேண்டியிருந்தாலும் இல்லாவிட்டா லும் ஊரைக் கெடுத்ததாக ஆகக்கூடாது. அதற்காக விதி ப்ரகாரம் உபதேசம் பெறத்தான் வேண்டும்' என்றே ஆசார்யாள் ஓர் ஆசார்யாரைத் தேடிக் கொண்டு ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டார்.

கீதையில் பகவான் சொல்கிறார்:

'ந மே பார்த்தாஸி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந'★ – 'இந்த மூன்று லோகத்திலும் எனக்கு ஆக வேண்டிய காரியம் எதுவும் இல்லை' என் கிறார். 'ஆனாலும் பார், எப்படி ஸகல காரியமும் பண்ணிக் கொண்டிருக் கிறேனென்று! இதோ உனக்கு ஸாரத்யம் பண்ணுகிறேன். அன்றைக்கு உங்க ளுக்காகத் தூது போனேன். இன்னும் எத்தனை சண்டை, ஸல்லாபம் பண்ணி யிருக்கிறேன்? இதனாலெல்லாம் எனக்கு ஏதாவது personal gain (ஸொந்த லாபம்) உண்டா? இதுகளைப் பண்ணாவிட்டால் யாருக்காவது நான் பதில் தான் சொல்லணுமா? இருந்தாலும் ஏன் பண்ணுகிறேனென்றால், நான் பண் ணாமல் போனால் என்னவாகும் தெரியுமா?

★ கீதை - III-22.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம் உபஹந்யாம் இமா: ப்ரஜா
'க்ருஷ்ணரே ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறார். நாமும் ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். கடமை, ஸ்வதர்மம் என்று ஒன்றும் எவரும் பண்ண வேண்டியதில்லை' என்று எல்லோரும் நினைப்பார்கள். இன்னார் இன்னது செய்துதானாக வேண்டுமென்று ஜனஸமூஹத்தில் வகையாகப் பிரித்துப் பிரித்து சாஸ்த்ரத்தில் கொடுத்துள்ளபடி யாரும் பண்ணாமல் போய், பிரிவுகளெல்லாம் கலந்தாங் கட்டியாகச் சேர்ந்து ஒரே குழப்பமாகிவிடும். இந்தப் பாபத்துக்கு நானே காரணமாக, கர்த்தாவாக ஆகிவிடுவேன். இப்படி ஒழுங்கு கெட்டுப் போன பின் ஒரு ஸமூஹம் இருந்தாலென்ன, இல்லாவிட்டாலென்ன? அதனால் அது அழிந்தே போனமாதிரிதான். அதாவது, அவதாரம் என்று ஜனங்களை தர்மத்தில் உத்தாரணம் பண்ணுவதற்கு வந்ததாகச் சொல்லிக் கொண்டு, வாஸ்தவத்தில் அவர்களை தர்மப்படிப் பண்ணாமலிருக்கத் தூண்டி, முடிவில் அழித்தே விட்டவனாகிவிடுவேன்! அதனால்தான் எனக்காக ஒரு கார்யமும் வேண்டாமென்றாலும் லோகம் நம்மால் கெட்டுப் போகப்படாது என்றே அனேகக் கர்யங்களை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பண்ணுகிறேன்' என்று முடித்திருக்கிறார்.

அந்த முறையில்தான் ஆசார்யாள் குருவைத் தேடிப் புறப்பட்டது.

ஈச்வர ஸங்கல்பப்படி மலையாள தேசத்திலிருந்து பஹு தூரம் போய் நர்மதா நதி தீரத்திலிருந்த கோவிந்த பகவத் பாதரே தம்முடைய குரு என்று சரணத்தில் விழுந்தார்.

ஆசார்யாள் சரிதத்தைக் கூறுவதாக அனேகப் புஸ்தகங்களிருப்பதில், அவர் எந்த இடத்தில் குருவைக் கண்டு உபதேசம் பெற்றார் என்பதில் வித்யாஸமான அபிப்ராயங்கள் காணப்படுகின்றன. நர்மதா தீரத்தில் என்றும், பத்ரிகாச்ரமத்தில் என்றும், காசியில் என்றும், சிதம்பரத்தில் என்றும் வெவ்வேறு புஸ்தகங்களில் இருக்கிறது.

அந்தப் புஸ்தகங்களின் பெயர்களைச் சொல்கிறேன்.

'சங்கர விஜய'ங்களும் ஆசார்யாள் குறித்த மற்ற நூல்களும்

ஆசார்யாளின் சரித்ரத்தைச் சொல்வதற்கென்றே ஏற்பட்டதாக 'சங்கர விஜய்'ங்கள் என்று சொல்கிற பல புஸ்தகங்களை பல பெரியவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். 'ப்ருஹத் சங்கர விஜயம்', 'ப்ராசீன சங்கர விஜயம்', 'ஆனந்த கிரீய சங்கர விஜயம்' 'வ்யாஸாசாலீய சங்கர விஜயம்', 'மாதவீய சங்கர விஜயம்', 'சித்விலாஸீய சங்கர விஜயம்', கேரளீய சங்கர விஜயம்', 'கோவிந்த நாதீய சங்கர விஜயம்' என்று இப்படி ஏழெட்டு இருக்கின்றன★ ஸதானந்தர்

★ 'ப்ரஹ்மாநந்தீய சங்கர விஜயம்' என்ற ஒரு நூலும் ப்ரஹ்மஸ்ரீ சி.வே. ராதா கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளின் 'ஸ்ரீ சங்கர விஜய மகரந்தம்' எனும் நூலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. 'மகரந்தம்' என்பது, ஆசாரிய சரிதத்தைக் கூறும் எல்லா நூல்களினின்றும் தொகுப்புச் செய்து, ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட விவரங்களையும் முடிந்த மட்டில் இசைத்துத் தரும் ஸமீப கால (1978) ஸம்ஸ்க்ருத நூலாகும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

என்பவர் எழுதிய 'சங்கர திக் விஜயஸாரம்' என்றும் ஓர் ஆசார்ய சரித்ரம் இருக்கிறது.

'ப்ருஹத் சங்கர விஜயம்' என்றால் பெரிசான, விஸ்தாரமான சங்கர விஜயம் என்று அர்த்தம். அது முழுசாகக் கிடைக்கவில்லை. மற்ற புஸ்தகங் களில் அதிலிருந்து மேற்கோள்கள் கொடுத்திருப்பதிலிருந்தே அதைப் பற்றித் தெரிகிறது. ஏறக்குறைய ஆசார்யாளின் காலத்திலேயே செய்யப்பட்டதென்று தெரியவருகிறது. 'ப்ராசீன சங்கர விஜயம்' என்றாலும் 'புராதனமான சங்கர சரித்ர புஸ்தகம்' என்றே அர்த்தம். இதுவும் கிடைக்கவில்லை. 'கொடேஷன்' களிலிருந்து தெரிவதோடு ஸரி.

ஆனந்த கிரீயம், கோவிந்த நாதீயும் என்றெல்லாம் சொல்வது அவற்றை எழுதிய ஆனந்தகிரி, கோவிந்தநாதர் ஆகியவர்களின் பெயரிலேயே புஸ்தகத் துக்கு டைட்டில் சொல்வதுதான். ஆனந்தகிரியின் முழுப்பெயர் அனந்தா னந்தகிரி. சித்விலாஸீயம் என்பது சித்விலாஸர் என்பவருக்கும் (விஞ்ஞான கந்தர் என்ற) இன்னொருவருக்கும் நடந்த ஸம்வாத (ஸம்பாஷணை) ரூபத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் அப்படிப் பெயர் பெற்றிருக்கிறது. 'கேரளீயம்' கேரள தேசத்தில் பண்ணப்பட்டது. கோவிந்த நாதீயத்திற்கும் இதற்கும் ஸ்வல்ப வித்யாஸமே. கோவிந்தநாதர் கேரளத்துக்காரர்.

எல்லாவற்றையும்விட அதிகமாக ப்ரசாரமாகியிருப்பது மாதவீய சங்கர விஜயம் என்பது.

'சங்கர விஜயம்' என்று குறிப்பிடும் இந்த க்ரந்தங்களைத் தவிர இன்னும் சில நூல்களும் ஆசார்ய சரித்ரத்தைக் கூறுபவையாக இருக்கின்றன. தமக்குள் காயத்ரி புகுவதற்கு முன் ஸரஸ்வதி புகுந்து விட்டாளென்று ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர் என்பவர் சொன்னதாகச் சொன்னேனல்லவா? அவர் 'சங்கராப்யுதம்' என்று ஆசார்ய சரித்ரத்தை எட்டு ஸர்கங்களில் காவ்யமாக எழுதியிருக்கிறார். பதினாறாம் – பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தவர். பதினேழாம் நூற்றாண்டுக் கடைசியிலிருந்த ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் 'பதஞ்ஜலி சரி'தத்தில் ஆசார்யாளுடைய பரம குருவையும், குருவையும் பற்றி விரிவாகக் கதை சொன்னபின், கடைசி ஸர்கத்தில் சுருக்கமாக ஆசார்ய சரித்ரம் கொடுக்கப் பட்டிருப்பதை முன்பே சொன்னேன். ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர், அப்பைய தீக்ஷிதரின் மைத்துனரென்றால் இவர் அவருடைய (அப்பையருடைய) தம்பி பேரரான நீலகண்ட தீக்ஷிதரின் சிஷ்யர்

வல்லீயஸஹாய கவி என்பவர் 'ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சம்பூ' என்று செய்திருக் கிறார். கவிதையும் வசன நடையும் கலந்து கலந்து வரும் காவ்ய வகைக்குச் சம்பூ என்று பெயர்.

சட்டம், ஸங்கீதம் இரண்டிலும் முக்யமான புள்ளியாயுள்ள டி.எஸ். வேங்கடராமய்யரின்★ தகப்பனார் லக்ஷ்மண ஸூரி என்பவர். ஸூரி என்றால் ஸூர்யன்தான். 'அறிவு ஜ்யோதி' என்கிறார்களே, அப்படிப் பட்ட வர்களையே ஸூரி என்பது. வைகுண்டத்தில் பகவானோடு ஸதா காலமும் நித்யவாஸம் செய்பவர்களை வைஷ்ணவர்கள் 'நித்ய ஸூரிகள்' என்பார்கள். இவர் (லக்ஷ்மணஸூரி) ஆசார்ய பாஷ்யங்களை அனுஸரித்து ஈசோபநிஷத்,

★ இவர் காலமாகிவிட்டார்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

மாண்டுக்யோபநிஷத் ஆகியவற்றுக்குக் காரிகைகள் செய்திருப்பதிலிருந்து 'ஜார்ஜ் தேவ சதகம்' என்பதாக பிரிட்டிஷ் ராஜாவின் மீது கவி செய்கிறவரை யில பல துறைகளிலும் தம்முடைய வ்யுத்பத்தியை (இலக்கியத் திறமையை)க் காட்டியிருப்பதால் அக்காலத்தில் மைஸூர் திவானாயிருந்த ஸர் கே. சேஷாத்ரி ஐயர் இவருக்கு ஸூரிப் பட்டம் கொடுத்தார். மஹாம ஹோபாத்யாயப்பட்டமும் பெற்ற பண்டிதர். 'பகவத் பாதாப்யுதயம்' என்பதாக அவர் நம்முடைய ஆசார்யாளின் சரித்ரத்தைப் பற்றி ஒரு சிறு காவ்யத்தைத் தம்முடைய கடைசி காலத்தில் செய்திருக்கிறார்.

'பகவத்பாத ஸப்ததி' என்ற பெயரில் இரண்டு புஸ்தகங்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. 'ஸப்ததி' என்றால் எழுபது. ராமானுஜாசார்யாரின் மேல் வேதாந்த தேசிகர் 'யதிராஜ ஸப்ததி' என்று எழுபது ச்லோகம் செய்திருக் கிறார். அதேபோல் ஆசார்யாளின் பேரில் ஜகந்நாத கவி என்பவர் செய்தி ருப்பது பகவத்பாத ஸப்ததி. இவர் ஷாஜஹானின் ஸபையிலிருந்த ஜகந்நாத கவி இல்லை. வேறே ஒருவர். இந்த ஸப்ததி முழுசாகக் கிடைத்திருக்கிறது. உமாமஹேச்வர சாஸ்த்ரி என்ற ஒருவர் செய்துள்ள இன்னொரு பகவத்பாத ஸப்ததியில் சில ச்லோகங்கள் அகப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஸுமார் 250 வருஷம் முந்தி இருக்கலாம். அப்போதிருந்த ச்ருங்கேரி ஸ்வாமிகளின்★ உத்தரவின் பேரில், அந்த மடத்து ஆஸ்தான வித்வானா யிருந்த காசி லக்ஷ்மண சாஸ்த்ரிகள் என்பவர் 'குருவம்ச காவ்யம்' என்று ஏழு ஸர்கம் கொண்டதாக அந்த மடத்து குரு பரம்பரா சரித்ரம் எழுதியிருக்கிறார். அதில் முதல் மூன்று ஸர்கங்களில் ஆசார்யாள் சரித்ரம் வருகிறது.

ஆசார்யாளின் பெயரிலுள்ள ஒவ்வொரு மடத்திலும் உள்ள குரு பரம் பரைப் புஸ்தகங்களில் அவருடைய சரித்ர விவரமும் நிறையவோ, கொஞ் சமோ இருக்கும். இந்த (காஞ்சி) மடத்திலும் அப்படி 'புண்ய ச்லோக மஞ்ஜரி,' '(ஜகத்)குரு ரத்னமாலா', அதன் வ்யாக்யானமான 'ஸுஷமா' ஆகியவற்றில் இருக்கிறது.

கதாபேதங்கள்: இப்படிப் பல புஸ்தகங்கள் இருப்பதில் சில கதாபேதங்கள் இருக்கின்றன. (கதைகளிடையே சில வித்யாஸங்கள் காண்கின்றன.) ராமாய ணத்தில் பல தினுஸாக, வால்மீகியில் ஒரு விதம், கம்பரில் ஒரு விதம், துளஸீ தாஸில் ஒரு விதம் என்று அங்கங்கே கொஞ்சம் வித்யாஸமிருப்பதுபோல இவற்றில் இருக்கிறது.

எல்லாவற்றிலும் ஒரே விதமாகச் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களைக் கேள்வியில்லாமல் எடுத்துக்கொண்டு விடலாம். ஒன்றில் இருப்பதற்கு விரோதமாக இல்லாமல் அதிகப்படியாக இன்னொன்றில் ஒரு detail (விவரம்) இருந்தால், அப்படி இருப்பவை ஆசார்யாளின் கௌரவத்துக்கு ஏற்றபடியும், circumstantial evidence (ஸந்தர்ப்ப சூழ்நிலையின் சான்று) உள்ளதாகவும் இருக்கிற போது எடுத்துக்கொள்ளலாம். பொதுவாகச் சொன்னால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாத வரையில் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

★ *1963-ல் கூறியது.* இங்கு குறிப்பிடப் பெறுபவர்கள் ஸ்ரீ ச்ருங்கேரி பீடத்தில் *1705-41* ஆசார்யர்களாக இருந்த ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்த பாரதி ஸ்வாமிகள் (II)

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஒரு புஸ்தகத்தில் (அவர் சென்ற ஊர்களில்) சொல்லாத ஓர் ஊரை இன்னொரு புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது; (அவர் செய்த கார்யங்களில்) சொல்லாத ஒரு கார்யத்தை இன்னொன்றில் சொல்லியிருக்கிறது – என்றால், அப்படி இருக்கவே முடியாது என்று ஸர்வ நிச்சயமாகத் தெரிந்தாலொழியக் கூடுதலாகச் சொல்லியுள்ள எல்லா ஊர், கார்யம் முதலானவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவர் நாளில் இருந்திருக்கவே முடியாத ஊர், (சிரித்து) நெய்வேலி டவுன்ஷிப்புக்கு வந்தாரென்றால் எடுத்துக் கொள்ள முடியுமா? அப்படியே, பெர்னார்ட் ஷாவோடு வாதம் பண்ணினா ரென்றால்...? ஆனாலும் அப்படியில்லாத இடங்களிலெல்லாம் ஏற்றுக்கொள் வதுதான் யுக்தம். ஏனென்றால், அவர் வாஸ்தவத்தில் அந்த மாதிரிப் பண்ண வில்லை என்றால்கூட பண்ணியதாக நாம் வைத்துக்கொள்வதனால் பெரிய தப்பு எதுவுமில்லை. ஆனால் அவர் பண்ணியிருந்தும், பண்ணவில்லை என்று நாம் தள்ளிவிட்டால் தப்புத்தானே? அவதாரமாக வந்து அவர் பண்ணிய ஒவ்வொன்றுக்கும் 'வால்யூ' உண்டு. அப்படிப்பட்ட ஒன்றை நாம் 'இல்லை' என்று தள்ளப்படாததுதானே?

போலகம் சாஸ்த்ரிகள்★ இந்த விஷயமாக, 'ஆசார்யாள் எப்படிப் பண்ணிக் காட்டியிருக்கிறாரோ, அதையே நாமும் பின்பற்றலாம்' என்று எழுதியிருக்கிறார். ஆசார்யாள் என்ன பண்ணியிருக்கிறாரென்றால்: சரீரத்தி லிருந்து வெளியேறிவிட்ட யோகியின் ஜீவன் ப்ரஹ்மலோகம் போகும் வழிக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்று பெயர். அதில் பதின்மூன்று பர்வா, அல்லது ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பதின்மூன்றைப் பற்றியும் உபநிஷத்துகளிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனால் எந்த ஓர் உபநிஷத்திலும் பதின்மூன்றையும் வரிசையாகச் சொல்லியிருக்கவில்லை. ஒவ்வொன்றிலும் சிலதை விட்டிருக்கிறது; வரிசைப்படி இல்லாமல் முன் பின்னாகவும் சொல்லி யிருக்கிறது. இப்படி இருப்பதை ஆசார்யாள் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு எதுவும் விட்டுப்போகாமல் சேர்த்து, வரிசை க்ரமமும் தப்பாதபடி ஒழுங்கு படுத்தித் தம்முடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் கொடுத்திருக்கிறார்●. இப்படியே அவருடைய சரித்ரத்திலும் ஒரு புஸ்தகத்தில் சொல்லி இன்னொன்றில் சொல்லாதது, ஸம்பவங்களைக் காலவாரியாயில்லாமல் முன் பின்னாகச் சொல்லியிருப்பது ஆகியவற்றை நாம் எதுவும் விட்டுப் போகாமலும், கால ரீதியில் ஆர்டர் தப்பாமலும் ஒழுங்கு பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

2500 வருஷம் முன்னால் இருந்துவிட்டு ஆசார்யாள் போய்விட்டார். அவரோ ஸ்வயசரிதை – ஒரு குறிப்பாகக்கூட – எழுதியும் வைக்கவில்லை! பிற்காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு அப்புறம் அவருடைய சரித்ர நூல்கள் எழுதப்படும்போது அங்கங்கே வித்யாஸங்கள் வரக் கூடியதுதானே? அவரோ அந்தக் காலத்திலேயே தேசம் முழுவதும் ஸஞ்சாரமும் பண்ணியிருக்கிறார். ஒரு தடவைக்கு மூன்று தடவையாகப் பண்ணியிருக்கிறார். அதனால் தேசத்தின் எந்த மூலை முடுக்கிலானாலும்,

---

★ காலஞ்சென்ற சாஸ்த்ர ரத்னாகரம் போலகம் ப்ரம்மஸ்ரீ ராம சாஸ்திரிகள்.

● IV 3. 1–3.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

'இங்கே ஆசார்யாள் இன்ன இன்ன பண்ணினார்' என்று சொல்கிறார்கள். இது அத்தனையையும் எந்த க்ரந்த கர்த்தா சேகரித்து எழுத முடியும்? இந்த நாளில் ரயில், ப்ளேன் எல்லா வசதியும் இருந்தும்கூட இப்படி யாராவது ஸாதிக்க முடியுமா என்று தோன்றுகிறது. அந்த நாளில் கேட்பானேன்?

ஆசார்யாளுக்குப் பிறகு மடங்களில் அவர் பெயரிலேயே மஹா பெரியவர்களாக சில ஸ்வாமிகள் வந்திருக்கிறார்களென்றும், இவர்களை ஆதி ஆசார்யாளாகவே நினைத்துக் கொஞ்சம் குழறிப் போயிருப்பதாகவும் முன்னேயே பார்த்தோம். இதனாலும் சில சரித்ர பேதங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உதாரணமாக, ஆசார்யாள் ஸர்வஜ்ஞ பீடமேறியது காஞ்சி என்றும், காஷ்மீர் என்றும் இரண்டு விதமாகப் புஸ்தகங்களில் இருக்கிறது. இதற்கு மூன்று விதமாக பதில் சொல்லும்போது, ஒன்று, காஞ்சி மண்டலத்துக்கே காஷ்மீரம் என்றும் பெயர் இருந்திருக்கிறது என்பது. 'கோவிந்தநாதீ'யத்தில் இவ்விஷயம் ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லியிருக்கிறது. இன்னொரு பதில், 'காஷ்மீரில் ஸர்வஜ்ஞ பீடம் மாதிரியே இருந்ததற்கு 'சாரதா பீடம்' என்று பேர்; காஞ்சியில்தான் 'ஸர்வஜ்ஞ பீடம்' என்றே பேர்; ஆசார்யாள் இரண்டிலும் ஏறினார்' என்பது. மூன்றாவதாகச் சொல்வது, 'ஆதி ஆசார்யாள் காஞ்சியில் ஸர்வஜ்ஞ பீடமேறினார்; அபிநவ சங்கரர் காஷ்மீரத்தில் ஸர்வஜ்ஞ பீடமேறினார். இதிலே மாறுபாடு ஏற்பட்டுவிட்டது' என்பது.

ஆசார்யாள் பெயரில் பலர் இருந்திருப்பது மட்டுமில்லை. அவர் கதையில் வருகிற சில பாத்ரங்களின் பெயரிலும் இரண்டு பேர் இருந்திருப்பதால் கொஞ்சம் குழறுபடி ஏற்படுகிறது. ஸாதாரணமாக 40 பேர் படிக்கிற ஒரு க்ளாஸிலேயே இரண்டு பசங்களுக்கு ஒரே பேர் இருந்து, இனிஷியலுங்கூட ஒன்றாகவே இருந்து விடுவதால், ஒருத்தனுக்கு ஊர் பெயரையும் சேர்த்து இரண்டு இனிஷியலாக்குவதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? இம்மாதிரி ஆனந்தகிரி, மண்டன மிச்ரர் என்றெல்லாமும் இரண்டிரண்டு பேர்கள் இருந்திருப்பதாக ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்கிறார்கள். ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யரான ஆனந்தகிரி வேறே, கொஞ்சம் பிற்பாடு சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்து சங்கர விஜயம் எழுதிய (அனந்த) ஆனந்தகிரி வேறே என்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்ம ஸித்தி' என்ற அத்வைத க்ரந்தமும், மூன்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர புஸ்தகங்களும் எழுதிய மண்டன மிச்ரர் வேறே, மீமாம்ஸகராயிருந்து அப்புறம் ஆசார்யாளின் சிஷ்யராகி ஸுரேச்வராசார்யாள் என்று பெயர் பெற்று, 'நைஷ்கர்ம்ய ஸித்தி', வார்த்திகங்கள் ஆகிய அத்வைத நூல்கள் மட்டும் எழுதியவர் வேறே என்கிறார்கள். ஸுரேச்வர-மண்டனமிச்ரர் அப்படியே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தை ப்ரதிபலித்து எழுதியவர். இன்னொரு மண்டனமிச்ரரோ அத்வைதமே சொன்னாலும் அதில் ஆசார்யாளுக்கு வித்யாஸமான சில கோட்பாடுகளைச் சொல்பவர். அவரும் ஆசார்யாளின் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்டவர் தானென்று தெரிகிறது.

ஒரே பெயரில் இரண்டு மனுஷ்யர்கள் இருந்திருப்பது போல, ஒருவருக்கே

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இரண்டு பெயர் இருந்திருப்பதாலும் கொஞ்சம் குழறுபடிக்கு இடம் கொடுத்
திருக்கிறது. இந்த நாளில்கூட 'alias' போட்டுக்கொண்டு ரொம்பப் பேர்
இருக்கிற மாதிரி! இப்படி ஸுரேச்வர – மண்டனமிச்ரருக்கே விச்வரூப
ரென்றும் பெயர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது...

இப்படிப் பலவிதமாக இருக்கும்போது, சரித்ரம் எழுதியவர்களில்
அவரவரும் தாங்கள் கேள்விப்பட்டது, தங்களால் சேகரிக்க முடியாது
வித்யாஸமாக இருப்பதில் தங்களுக்கு ஸத்யமாகத் தோன்றியது ஆகிய
வற்றைக் கொண்டு எழுதியிருப்பார்கள். தங்களுக்கும் முன்பு இருந்த ஆசார்ய
சரித்ரத்தைப் பார்த்து அதை base பண்ணி, மேலே எழுதியிருப்பார்கள். இதில்
அவரவர்கள் அபிமானப்படியும் கதையைக்கொண்டு போயிருக்கக்கூடியது
ஸஹஜமே. தேசம் பூரா ஆசார்யாள் ஸஞ்சாரம் பண்ணிப் பல ஸ்தாபனங்
களை ஏற்படுத்திவிட்டுப் போயிருப்பதில் ஒவ்வொன்றை ஆச்ரயித்தவர்களுக்
கும் அதை விசேஷித்துச் சொல்லணுமென்று தோன்றக் கூடியதுதான். அதனா
லும் கதா வித்யாஸங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும்!

அனேக புஸ்தகங்களுக்குள் இப்படி வித்யாஸம் ஏற்படுவது மட்டுமில்லை.
ஒரே புஸ்தகத்துக்கே உள்ள பல ப்ரதிகளுக்குள்ளேயுங்கூட வித்யாஸங்கள்
இருப்பதையும் பார்க்கிறோம். ஏட்டுச் சுவடிகளாகவே எழுதி வைத்துக்
கிடைத்திருக்கிறவற்றில்கூட பாட பேதங்கள் சில இருக்கின்றன.

'எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்' என்று பழமொழி கேள்விப்பட்டிருக்
கலாம். லேகர்களின் – 'காப்பி' எழுதும் scribeகளின் – கவனக் குறைவால்
பாட பேதம் ஏற்படுவது ஒன்று. சில ச்லோகங்களைக் காப்பி பண்ணாமல்
கூட அவர்கள் விட்டிருக்கலாம். இப்படியெல்லாம் ஏற்படுவது ஒன்று. இன்
னொன்று, அபிமானத்தைப் பொறுத்து மாற்றி எழுதுவது.

'ஆப்ஜெக்டிவ்' – ஆகத்தான் (ஸ்வயச் சார்பில்லாமல் விஷயச் சார்புடன்
மட்டுமே) எழுத வேண்டும், அப்படி எழுதி வைத்ததை 'ஆப்ஜெக்டிவ்' –
ஆகத்தான் பார்க்க வேண்டுமென்று பேச்சில், கருத்தளவில், சொன்னாலும்
கார்யத்தில் வரும்போது அபிமானங்கள் விட்டுப்போவதென்பது ச்ரம
மாகவே இருக்கும். 'Likes' என்று சொல்கிறபோதே 'dislikes'-ம் தொக்கி
நிற்பது வேறே! ந்யாயமாகப் பார்த்தால் ஆசார்யாள் – அத்வைதம் என்கிற
போது இதற்கெல்லாம் இடம் இருக்கப்படாதுதான். அவரைப்போல,
'கொள்கையபிமானம் என்று ஒன்று இல்லாமல் ஸத்யத்தை ஸத்யமாகப்
பார்த்துச் சொல்லணும்' என்று நிஷ்பக்ஷபாதமாக அலசி அலசித் தத்வத்தை
உருவாக்கியவர் எவருமில்லை. அதனால்தான் அவருடைய அத்வைதத்தில்
த்வைதம், கர்மம், பக்தி, ஸாங்க்யம், யோகம், பௌத்தம், மீமாம்ஸை
அத்தனைக்குமே இடம் கொடுக்க முடிந்திருக்கிறது... ஆனால் ஆசார்யாள்
மாதிரி ஆசார்யாள்தான் இருக்க முடியும்! அதுதானே அவர் பெருமை?...

ஏற்கெனவே (ஆசார்ய சரிதங்கள்) எழுதி வைத்து விட்டது தீர்ந்துபோன
விஷயம். எழுதியவர்கள் எல்லாருமே ஆசார்யாளிடம் நிரம்பப் பக்தி வைத்
திருந்த பெரியவர்கள். தங்களுடைய பக்தி தங்களோடு முடிந்து போகாமல்
லோகத்திலும் பரவுவதற்காகவே அவருடைய சரித்ரத்தை அழகாக எழுதிக்
கொடுத்தவர்கள். அவர்கள் செய்துள்ள உபகாரம் பெரிசு. அவர்களெல்லாரை
யும் நாம் போற்றத்தான் வேண்டும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இன்றைக்கு அந்தச் சரித்ரங்களை நாம் எப்படி ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளப் போகிறோம் என்பதே கவனிக்க வேண்டியதாகிறது. எந்தச் சரித்ர மானாலும் அது மனஸை ஆசார்யாளிடம் இழுத்து வைக்கிறது என்ற முறையில் பக்தி நூல்களாக எல்லாவற்றையுமே நாம் ரஸிக்க வேண்டியது தான். இங்கே கேள்வி வேண்டாம். பக்திக்குக் கேள்வியுமில்லை, பதிலு மில்லை. பக்திதான் நமக்கு முக்யம். ஆசார்யாளை நம்முடைய கல்லு மனஸ் நினைத்துக் கொஞ்சம் உருகும்படியாக எங்கே அவகாசம் (வாய்ப்பு) கிடைத் தாலும் அப்படிப் பண்ணிவிட்டுப் போக வேண்டியதுதான். அதனால் எல்லாச் சரித்ரங்களையும் பாராயணம் பண்ணுவோம்.

கதையாக இருப்பதில் எது வாஸ்தவம் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆசைப் பட்டு அறிவினால் அலசிப் பார்க்கும்போது நிஷ்பக்ஷபாதமாகப் பண்ண வேண்டும். அவர் எப்படி ஸ்வயாபிமானமில்லாமல் ஸத்யத்தைப் பார்த் தாரோ – ஏகமான பரம ஸத்யத்தைப் பார்த்தாரோ – அப்படி அவருடைய சரித்ரங்களில் ஸத்யத்தைப் பார்க்க அவரையே ப்ரார்த்திக்கொண்டு நடு நிலையிலிருந்து கொண்டு பண்ண வேண்டும்.

ஸத்யத்தோடு ப்ரேமையும் முக்யம். ஒன்றுக்காக இன்னொன்றை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. ஸத்யம் என்று நமக்கு ஒன்று முடிவாகத் தோன்றுகிறது என்பதற்காக, அந்த முடிவுக்கு வர முடியாதவர்களிடம் பேதம் பாராட்டக் கூடாது. அத்வைதம் என்றாலே அபேதம்தான். ஒன்றாய்ப் போய்விடுவது என்ற 'ஐக்ய'த்தையே சொன்னவர் ஆசார்யாள். அவர் விஷயமாகவே அபிப்ராய பேதம், மனோபேதம் என்று ஏற்படச் செய்தோமானால் அதைவிட அபசாரமில்லை!

'நமக்கு ஸத்யம் தெரிய வேண்டும்; உள்ளது உள்ளபடி பார்த்துப் புரிந்து கொள்கிற தீரம் வேண்டும்; தீரம் என்பது சண்டைக்குப் போகும் சூரத்தன மாகாமல் இருக்க வேண்டும், நம் மனஸில் கொஞ்சங்கூட ப்ரேமை மாறாமல் மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்; அவர்களுக்கும் ஸத்யமான த்ருஷ்டியும் ப்ரேமையுள்ள மனஸும் வாய்க்க வேண்டும்' என்று ஆசார் யாளையே ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு இந்த விஷயத்தில் ப்ரவேசிப்பதுதான் முறையான மனோபாவம்.

மாதவீய சங்கரவிஜயம்: 'மாதவீய சங்கர விஜயம்' என்பது நிறைய ப்ரசாரமாகி இருப்பதாகச் சொன்னேன். காவ்ய ரஸங்கள் நிரம்பியதாக அது இருப்பது ஒரு காரணம். அதே ஸமயத்தில் தத்வங்கள், ஸித்தாந்தங்கள் முதலியவற்றையும், ஆசார்யாளுக்கும் மாற்று ஸித்தாந்திகளுக்கும் நடந்த வாதங்கள் முதலியவற்றை deep-ஆக அலசி அதில் சொல்லியிருக்கிறது. சங்கர விஜயப் புஸ்தகங்களில் முதல் முதலில் அச்சுப்போட்டு தேசம் முழுவதிலும் விநியோகமான புஸ்தகம் அதுதான் என்பதாலும் ப்ரபலமாயிற்று. அதை நன்றாக ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டும் என்று ஈடுபாடு கொண்ட அபிமானிகள் இருந்தார்கள். நூறு வருஷம் முந்தியே முப்பது வருஷ இடைவெளிக்குள் பம்பாயிலிருந்து முதல் 'எடிஷ'னும், புனாவிலிருந்து இரண்டாவது 'எடிஷ' னும் போட்டு விநியோகமான புஸ்தகம் அது★. இரண்டு வியாக்யானங்

★ *1863-ல்* பம்பாயிலிருந்து முதற் பதிப்பும், *1891-ல்* புனாவிலிருந்து ஆனந்தாச்ரம நூல் வரிசையில் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளியாயின.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

களோடு சேர்த்துப் பெரிசாக அச்சுப்போட்ட புஸ்தகம். அச்யுதராய மோடக் என்பவர் எழுதிய 'அத்வைத ராஜ்ய லக்ஷ்மி' என்பது ஒரு வ்யாக்யானம். இன்னொன்று 'டிண்டிம வ்யாக்யானம்'. தனபதி ஸூரி என்பவர் எழுதியது.

மாதவீய சங்கர விஜயம் எழுதியவர் அதற்கு 'ஸம்க்ஷேப (சுருக்கமான) சங்கர விஜயம்' என்று பேர் கொடுத்திருக்கிறார். புஸ்தக ஆரம்பத்தில், ஏற்கெனவே ஆசார்யாளைப் பற்றி இருப்பதான சரித்ரங்களிலிருந்து திரட்டிச் சுருக்கித் தாம் எழுதுவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். வ்யாஸாசலரைப் பேர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, 'அவருடைய சங்கர விஜயத்திலிருந்தும் இன்னும் மற்ற புஸ்தகங்களிலிருந்தும் சேகரித்து எழுதுகிறேன்' என்று சொல்கிறார். 'அந்தப் பூர்வ கவிகளுடைய ச்லோகங்கள் ரொம்பவும் மதுரமானவை. ரொம்பவும் தித்திப்பாகச் சாப்பிட்டால் திகட்டிப் போகுமல்லவா? அப்படி ஆகாமலிருப்பதற்கே உப்பு, உறைப்பு, புளிப்பு மாதிரி மாற்று ருசியாக என் ஸொந்த ச்லோகங்களையும் அவர்களுடைய ச்லோகங்களோடு கலந்து ஒரு விநோதமான 'ஸ்டை'லில் எழுதியிருக்கிறேன்'★ என்று விநயமாகச் சொல்கிறார். விநயத்தில் வாஸ்தவமும் கலந்திருக்கிறது. வாஸ்தவம் என்றது பூர்வகவிகள் மதுரமாகப் பாடியிருப்பதாகவும், இவர் அதற்கு மாறாகப் பாடியிருப்பதாகவும் சொல்வதையல்ல. இவருடைய ஸொந்தக் கவனமும் அவர்களுடையதைப் போலவே, அதை விடவுங்கூட மதுரமாக இருப்பவைதாம். பின்னே என்ன வாஸ்தவமென்றால் மற்றப் புஸ்தகங்களிலிருந்து இவர் நிறைய எடுத்துத் தம் புஸ்தகத்தில் கொடுத்திருக்கிறாரென்பதுதான். வ்யாஸாசலீயத்திலிருந்து பெரிய பெரிய பகுதிகளாகவே எடுத்துத் தம் புஸ்தகத்தில் அங்கங்கே சேர்த்திருக்கிறார். ராஜ சூடாமணி தீக்ஷிதரின் 'சங்கராப்யுதம்', ராமபத்ர தீக்ஷிதரின் 'பதஞ்ஜலி விஜயம்', ஜகந்நாத கவியின் 'பகவத் பாத ஸப்ததி' ஆகியவற்றிலிருந்தும் அனேக ச்லோகங்களை எடுத்து இந்தப் புஸ்தகத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். 'ஆனந்த கிரீய'மும் அவர் முக்ய source-ஆக எடுத்துக் கொண்டுள்ள இன்னொரு புஸ்தகம். ஆனால் அது ச்லோகம் கொஞ்சமாகவும் கத்யம் (உரை நடை) அதிகமாகவும் கலந்து எழுதப்பட்ட புஸ்தகமாகையால், முழுக்க ச்லோக ரூபமாகவே அமைந்த இந்தப் புஸ்தகத்தில் அதிலிருந்து அதிகம் சேர்க்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அதிலிருந்தும் சில ச்லோகங்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்; (அதன்) வசன நடைப் பகுதிகளிலிருந்தும் தாத்பர்யங்களை எடுத்துக்கொண்டு ச்லோகமாகப் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறார். மொத்தத்தில், பல புஸ்தகங்களில் ஸாரமாயுள்ளதையெல்லாம் ஒரே இடத்தில் நாம் சேர்த்துப் படித்து ரஸிக்கும்படியாகத் தம்முடைய நூலில் திரட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார். மூலத்திலுள்ளதை அப்படியே கொடுப்பது, கொஞ்சம் மாற்றிக் கொடுப்பது, டெவலப் பண்ணிக் கொடுப்பது என்று மூன்று விதமாகவும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆகையாலேயே அந்தப் புஸ்தகம் பண்டித-பாமர ரஞ்ஜகமாக ப்ரஸித்தமாகியிருக்கிறது.

★ யதா(அ)தி ருச்யே மதுரே(அ)பி ருச்யுத்பாதாய ருச்யாந்தர-
யோஜநார்ஹா I
ததேஷ்யதாம் ப்ராக்-கவி-ஹ்ருத்ய-பத்யேஷ்வேஷாபி மத்-பத்ய-
நிவேச-பங்கி: II

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

சில பேர் கேட்கிறார்கள்: 'அவரே பேர் சொல்லிக் குறிப்பிட்டுள்ள வ்யாஸாசலீயத்திலிருந்தும், பூர்வ சரித்ரங்கள் என்று அவர் சொல்வதில் புகழ் பெற்றுள்ள ஒன்றான ஆனந்த கிரீயத்திலிருந்தும் வேண்டுமானால் அவர் நிறைய எடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், 'சங்கராப்யுதயம்', 'பதஞ்சலி சரிதம்', 'பகவத்பாத ஸப்ததி' முதலியவற்றிலிருந்து அவர் எடுத்துக் கொண்டிருப்பார் என்பதைவிட அந்தப் புஸ்தக கர்த்தாக்கள்தான் இவருடைய புஸ்தகத்திலிருந்து எடுத்துத் தங்களுடைய புஸ்தகங்களில் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பதாக ஏன் இருக்கக் கூடாது?' என்று கேட்கிறார்கள்.

ஆனால், அவரேதான் ஸ்பஷ்டமாக அனேக நூல்களிலிருந்து திரட்டியதாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே! அது மாத்ரமில்லை. சங்கர விஜயங்கள் என்பவை காவ்ய ரீதியில் எத்தனை ரஸமாக எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றுக்குக் காவியம் ('லிட்ரேச்சர்) என்பதைவிடப் பாராயணத்துக்கான மதக்ரந்தம் என்றுதான் முக்யத்வம். க்ரந்த கர்த்தாவின் நோக்கமே படிப்பவர்கள் ஆசார்ய பக்தியும், ஆஸ்திக்ய புத்தியும் பெற வேண்டுமென்பதே தவிர, 'இலக்கியம்' என்று ரஸித்து மகிழ்வதோடு நின்றுவிட வேண்டும் என்பதல்ல. இப்படி மத சாஸ்த்ரங்களில் சேர்க்கும்படியாக உள்ள புஸ்தகங்களில், 'வேறே கவிகள் சொன்னதை நாம் எடுத்துக் கையாண்டால் கௌரவ ஹானி இல்லையா?' என்ற கேள்வி எழும்புவதில்லை. நம் 'பர்பஸ்' ஜனங்கள் பக்தியுடன் படித்துப் பாராயணம் பண்ணக்கூடியதான ஒரு க்ரந்தத்தைக் கொடுப்பதுதான். அதற்கு எது உதவுமானாலும் அதை பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான்' என்றே நினைத்து free -யாக மற்றப் புஸ்தகங்களிலிருந்தும் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் ராஜ சூடாமணி தீக்ஷிதர், ராம பத்ர தீக்ஷிதர், ஜகந்நாத கவி முதலியவர்கள் கவிகள் என்றே பெயரெடுத்தவர்கள்; காவியங்கள் என்ற முறையிலேயே தங்களுடைய புஸ்தகங்கள் பெயரெடுக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் எங்கேயாவது இன்னொரு புஸ்தகத்திலிருந்து எடுத்துத் தங்கள் புஸ்தகங்களில் சேர்ப்பார்களா? கவிகள் இதைத் கௌரவ ஹானியாகவே நினைப்பார்கள். (இப்படிச் செய்வதாகத் தங்கள் நூலில்) சொல்லாமலே செய்தால் குட்டு வெளியாகிறபோது 'சோர கவி', 'இலக்கியத் திருடர்' என்று மானமே போவதாகத்தான் ஆகும். ரஸவத்தாக இப்படியொரு சங்கர விஜயப் புஸ்தகம் இருந்தால் நிச்சயம் பல பேருக்கு - பண்டித ஸமூஹத்தினருக்காவது - தெரிந்ததாகத்தான் இருக்கும். அப்படியிருக்கும்போது கவி என்று பேர் வாங்கியவர்கள் அதிலே கை வைத்துத் தங்கள் புஸ்தகத்தில் நுழைய விட்டுக்கொள்ளத் துணிவார்களா?

இன்னொன்று: மாதவீய சங்கர விஜயம் ஸுமார் 2000 ச்லோகம் கொண்ட பெரிய புஸ்தகம். சங்கராப்யுதம், பதஞ்ஜலி சரிதம் ஆகியன அதைவிட ரொம்பவும் சின்னப் புஸ்தகங்கள். (பகவத் பாத) ஸப்ததியிலோ மொத்தம் எழுபதே ச்லோகம்தான். ஒரு பெரிய புஸ்தகத்தில் அங்கங்கே வேறே புஸ்தகங்களிலிருந்து ச்லோகங்கள் கொடுத்தால் வித்யாஸமாகத் தெரியாது. ஆனால், மூலமே சின்னதாயுள்ளபோது அதில் இரவல் சரக்கு நிறைய இருந்ததானால் அப்படிப்பட்ட புஸ்தகம் பண்டித ஸமூஹத்தில் எடுபடுமா? அந்தக் கவிக்குத்தான் பெயர் உண்டாகுமா? ஒரே ஸ்டைலில்,

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஒரே சீரான கதைப் போக்கிலும் கருத்துப் போக்கிலும் அந்த மூன்று புஸ்தகங்களும் போகும்போது ('மாதவீய'த்தில் காணப்படும்) இந்த ச்லோகங்களும் 'டெக்ஸ்'டோடு அங்கமாக இயற்கையாகப் பொருந்தியிருப்பதால், வேறே புஸ்தகத்திலிருந்து எடுத்துச் சேர்த்தது என்று சொல்வதற்கு இடமில்லை.

மாதவீய கர்த்தாவே கௌரவ ஹானி என்று நினைக்காமல் திறந்த மனஸோடு அனேக நூல்களிலிருந்து கோத்துக் கொடுத்திருக்கிறேனென்று சொல்லும்போது அப்படி இல்லை என்று நாம் ஏன் ஆக்ஷேபிக்க வேண்டும்?

வ்யாஸாசலீயம்: அந்தப் புஸ்தகத்திலிருந்து தெரிவது வ்யாஸாசலீயத்திற்கு நிறையப் பிராமாண்யம் (மெய்ம்மை) உண்டென்பது. அசலம் என்றால் மலையல்லவா? அதை வைத்து சிலேடையாக மாதவீயத்தின் ஆரம்பத்தில் அதைப் பண்ணியவர், 'வ்யாஸ அசலர் முதலான பூர்வ காலப் பண்டிதர்கள் என்ற மலையில் ஆசார்ய சரித்ரம் ஓர் உன்னதமான வ்ருக்ஷமாக முளைத்திருக்கிறது. அதன் புஷ்பங்களில் நிரம்பியுள்ள தேனை (அர்த்த புஷ்டியை) வித்வத் ஸமூஹம் என்கிற வண்டுகள் பானம் பண்ணுகின்றன. உச்சத்திலுள்ள அந்தப் புஷ்பங்களில் என் சிற்றறிவு என்ற குட்டையான துறடு கோலுக்கு எட்டுகிற கொஞ்சத்தை மட்டும் ஈச்வர ஸ்வரூபமான குரு ஸ்மரணையோடு பறித்து மாலையாகத் தொடுத்து இந்த 'ஸம்க்ஷேப சங்கர விஜய'மாகத் தருகிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.★.

இதே உபமானம் சொல்லி இதே வ்யாஸாசலீயத்தை கோவிந்த நாதரும் தம்முடைய சங்கர விஜயத்தில் கொண்டாடியிருக்கிறார்:

அத்யுந்நதஸ்ய காவ்யத்ரோர் - வ்யாஸாசல - புவோ - (அ)கிலம்।
அர்த்த ப்ரஸூநாத் - யாதாதும் அஸமர்த்தோ - (அ)ஹம் அத்புதம் ॥

'வ்யாஸாசல பூமியில் (வ்யாஸ அசலமாகிய மலை நிலத்தில்) மிகவும் உயர்ந்த காவ்ய மரமாக ஆசார்ய சரித்ரம் முளைத்திருக்கிறது. அதனுடைய அர்த்தமாகிய அத்புத புஷ்பத்தைப் பறித்து வர நான் சக்தியற்றவன்' என்று அர்த்தம்.

புஸ்தக ஆரம்பத்திலேயே வ்யாஸாசலரை ஸ்துதித்த மாதவீய கர்த்தா அப்புறம் பத்துப் பதினைந்து ச்லோகங்களில் அவையடக்கமாகப் பல விஷயம் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும், 'தந்யோ வ்யாஸாசல கவிவரஸ் - தத் - க்ருதிஜ்ஞாச்ச தன்யா:' என்பதாக, 'கவி ச்ரேஷ்டரான வ்யாஸாசலரும் பாக்யசாலி; 'அவருடைய க்ரந்தத்தை அறிந்தவர்களும் பாக்யசாலிகள்' என்று பாராட்டுகிறார்.

★ வ்யாஸாசல-ப்ரமுக-பூர்விக-பண்டித-க்ஷ்மா-
ப்ருத்-ஸம்ப்ருதோச்ச-தர-காவ்ய-தரோஸ்-ஸுமீதே:।
வித்வந்-மதுவ்ரத-ஸுகோரு-ரஸாநி-ஸர்வாணி-
(ஆ)தாதும்-அர்த்த-குஸுமாந் அஹம் அக்ஷமோ - (அ)ஸ்மி॥
யத்நாதுதல்ப-திஷணா ஸ்ருணிநா க்ருஹீதும்
சக்யம் ததத்ர ஸரஸம் ஸகலம் க்ருஹீத்வா।
காஞ்சிந்-மஹேச்வர-குரு-ஸ்ம்ருதி-பிந்த- மோஹ:
ஸம்க்ஷேப-சங்கர-ஜய-ஸ்ரஜம் ஆதநோமி ॥

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஆனந்தகிரீயம்: முழுசாகக் கிடைத்திருக்கும் சங்கர விஜயங்களுக்குள் ரொம்பவும் பூர்வ காலத்தியதாகத் தெரிவது ஆனந்தகிரீயம். பல source-களிலிருந்து அதற்கு நிரம்பப் பிராமாண்யம் உண்டென்பது உறுதியாகிறது. மாதவீயத்திற்கு இரண்டு வ்யாக்யானங்கள் சொன்னேனல்லவா? மாதவீயத்தில் அதற்கு ஆதி பூர்வ ஆதாரமாகச் சொல்லப்படும் ப்ருஹச்-சங்கர விஜயம், ப்ராசீன சங்கர விஜயம் என்பவற்றிலுள்ள விவரங்களெல்லாம் ஆனந்தகிரீயத்திலேயே அடங்கியிருக்கின்றனவென்றும், அதனால் இதையே ப்ருஹச்-சங்கர விஜயமென்றும் ப்ராசீன சங்கர விஜயமென்றும் சொல்வதுண்டு என்றும் அந்த இரண்டு வியாக்யானங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மாதவீயத்தில் சொல்லாத விஷயங்களையும் சில இடங்களில் இந்த வ்யாக்யானங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, அச்யுதராயமோடக் தம்முடைய 'அத்வைத ராஜ்ய லக்ஷ்மி'யில் ஆசார்யாளின் கடைசி நாட்களைச் சொல்லுமிடத்தில் 'சிவ ரஹஸ்ய'த்தின் ஒன்பதாவது அம்சத்தில் பதினாறாவது அத்யாயத்தில் வருகிற ஆசார்ய சரித்ரம் முழுவதையும், கடைசியில் அவர் காஞ்சியில் ஸித்தி பெற்றதுவரை quote பண்ணிவிட்டு, இந்த விஷயங்களெல்லாம் ஆனந்தகிரியின் ப்ருஹச்-சங்கர விஜயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று மேலும் 'அதாரிடி' காட்டும் விதத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்★. அவர் சொல்வதிலிருந்து ஆனந்தகிரிக்கு 'ஆனந்த ஞானர்' என்று பெயரிருந்தது தெரிகிறது.

தனபதிஸூரி தம்முடைய ('டிண்டிம') புஸ்தகத்தில் ஆசார்யாளின் திக்விஜயத்தை வர்ணிக்கும் மாதவீயத்தின் 15-வது அத்யாயத்துக்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, என்னென்ன ஸித்தாந்தக்காரர்களோடெல்லாம் ஆசார்யாள் வாதம் பண்ணினார், எப்படி வாதித்தார் என்று நீளமாக 800 ச்லோகங்களுக்கு மேலே சொல்லிக்கொண்டு போகிறார். 'அத்ர ப்ராசீனானுரோதேன வ்யாக்யேயம்' – அதாவது, 'ப்ராசீனமான மூலத்தை அனுஸரித்து இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது' என்றும் சொல்கிறார். அவர் ஆனந்தகிரீயத்தையே ரொம்பவும் க்ளோஸாக அனுஸரித்துத்தான் இந்த இடத்தில் எழுதியிருக்கிறாரென்பது அந்த சங்கர விஜயத்தைப் பார்த்தால் சந்தேஹத்திற்கு இடமில்லாமல் தெரியும். திக்விஜயத்தில் ஆசார்யாள் எந்தெந்த ஊருக்குப் போனார், எந்த ஆர்டரில் போனார், யார் யாரைப் பார்த்தார், எங்கே எத்தனை காலம் தங்கினார் என்ற விஷயங்களெல்லாம் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு ஆனந்த கிரீயத்திலுள்ளபடியே இந்த வ்யாக்யானத்தில் இருப்பது மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தக்காரரும், அவரோடு ஆசார்யாளும் எப்படி வாத-ப்ரதிவாதம் பண்ணினார்களென்பதும் அப்படியே ஆனந்தகிரீயத்தில் காணும் பாயின்ட்களாக, அதே வாக்யங்களாகக்கூட, இருக்கின்றன.

ச்ருங்கேரி ஸ்வாமிகள் ஒருவருடைய உத்தரவிலும் மேற்பார்வையிலும் குருவம்ச காவ்யம் என்ற க்ரந்தம் எழுதப்பட்டதாகச் சொன்னேனல்லவா? அதை எழுதிய காசி லக்ஷ்மண சாஸ்த்ரிகளே அதற்கு வ்யாக்யானமும் எழுதியிருக்கிறார். மூல நூலின் ஆரம்பத்தில் அவர் ஆசார்யாளின் குலத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 'இது ஏற்கெனவே கவீந்திரர்களால் விவரிக்கப்

★ 'ஏதத் கதாஜாலம் ப்ருஹச் சங்கர விஜய ஏவ ஸ்ரீமத் ஆனந்த ஞாநாக்யா நந்தகிரி விரசிதே த்ரஷ்டவ்யம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

பட்டிருக்கிறது' – 'கவீந்த்ரை உபதர்சிதம்'★ – என்று சொல்லியிருப்பதற்கு அவரே வ்யாக்யானம் பண்ணும்போது 'கவீந்திரர்களால்' என்பதற்கு, 'ஆனந்தகிரி முதலான யதீந்திரர்களால்' என்று ஆனந்தகிரி ஒருவரை மாத்திரம் பேர் குறிப்பிட்டு, ஸ்தானம் கொடுத்துச் சொல்கிறார்: 'ஆனந்தகிரி யதீந்த்ராதிபி:'.

இண்டாலஜிஸ்ட்களுக்குள் ப்ரஸித்தி பெற்ற ஒருவர் (ஹெச்.ஹெச்.) வில்ஸன், ஸண்ட்ரகோட்டஸ் ஸமாசாரம் கண்டுபிடித்துச் சொன்னவர். அவரும் ஆனந்தகிரீயத்தின் பிராமாண்யத்தை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். பொதுவாக வெள்ளைக்காரர்களின் மனோபாவம் என்ன என்று முன்னே சொன்னேன். ஆகையால் அவர்கள் 'ஸர்டிஃபிகேட்' கொடுத்துத்தான் நாம் நம்முடைய புஸ்தகங்களையே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று இதைச் சொல்லவில்லை. அவர்களில் ரொம்பப் பேருக்கு நம்முடைய வழிகளிலும் நம்பிக்கைகளிலும் கௌரவமான பார்வை இருப்பதில்லை. தஞ்சாவூர் அரண்மனையைச் சேர்ந்த ஸம்ஸக்ருதச் சுவடிகளுக்கு 'இன்டெக்ஸ்' தயாரித்த பர்னெல் என்பவர் இப்படித்தான் ஆனந்தகிரீயத்தை ஒரே கண்டனமாகப் பண்ணியிருக்கிறார். அதில் சொல்லியே இல்லாத விஷயத்தைச் சொல்லி யிருப்பதாக – 'கோரமாண்டல் கோஸ்ட்' என்று அவர்கள் சொல்லும் சோழ மண்டலக் கடற்கரையிலேயே ஆசார்யாள் பல மடங்கள் ஸ்தாபித்ததாக ஆனந்தகிரீயத்தில் இல்லவே இல்லை. ஆனால், அப்படியிருப்பதாக – இவர் (பர்னெல்) சொல்லிக் கண்டனம் பண்ணியிருக்கிறார். வில்ஸனே ஆனந்த கிரீயத்தில் அனேக 'மிராகிள்'கள் சொல்லியிருப்பதை நம்பமுடியாமல், 'இதெல்லாம் ஒரே பொய்யாகப் புளுகியிருப்பது' என்று திட்டியிருக்கிறார். ஆனாலும் மொத்தத்தில் அவர் ஸம்மதமாகச் சொல்வதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் அதுதான் நமக்கு 'அதாரிடி' என்பதற்காக அல்ல; அனேக விஷயங் களில் ஸம்மதமாகப் போக முடியாதவர்களே அப்படிப் போகிறார் களென்றால் அப்படிப்பட்டது நிச்சயம் ஸரியானதாக, பிரமாணமுள்ளதாகத் தானே இருக்கும் என்பதற்காகத்தான்! அவர்கள் கொள்கைப்படி ஆசார்யாள் கி.பி. 788-820தானே? வில்ஸன் எழுதியது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் (1932-ல்) அதாவது அவரது எண்ணப்படி ஆசார்யாள் அவருக்கு ஆயிரம் வருஷம் முந்தி இருந்தவர். ஆனந்தகிரீயத்தை அவர் ஆராய்ந்து பார்த்து, அதுவும் கிட்டத்தட்ட அவ்வளவு காலத்துக்கு முந்தையது, ஆசார்யாள் காலத்தையொட்டியே எழுதப்பட்டது என்பதற்கு மறுக்க முடியாத உட்சான்று இருக்கிறது என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருக் கிறார். அந்தக் கால ஹிந்து மத நிலையை உள்ளபடி அறிவதற்கு இந்தப் புஸ்தகத்தை very safe guide-ஆக (மிகவும் நம்பகமான வழிகாட்டியாகப்) பின்பற்றலாம் என்கிறார்.●.

மோனியர் வில்லியம்ஸின் 'ஸான்ஸ்க்ரிட் – இங்கிலீஷ் டிக்ஷனரி' என்பது ஒரு பெரிய வால்யூம். நிறைய ஆராய்ச்சி பண்ணி எழுதியது. அதிலே அவர் தாம் பார்த்த மூன்று சங்கர விஜயப் புஸ்தகங்களுக்குள் ஆனந்தகிரீயத்தைத்

★ ஆசார்யாணாம் குலம் உபதர்சிதம் கவீந்த்ரை:

● Sketch of Religious seats of the Hindus புத்தகத்தின் தொடக்கப் பகுதியில்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தான் ஸம்பவங்களை, ஆசார்யாளின் திக்விஜயங்களை, உள்ளபடி எழுதிய 'recording' என்று அபிப்ராயம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆதாரபூர்வமாக ஆசார்ய சரித்திரம் அறிய இப்படியாக ஆனந்தகிரீயத்திற்கும் வ்யாஸாசலீயத்திற்கும் நிரம்பப் பிராமாண்யம் இருப்பதாகத் தெரிவதால் அந்த இரண்டை முக்யமாக எடுத்துக்கொண்டு, அப்புறம் அவற்றுக்கு விரோதமில்லாமல் மற்ற புஸ்தகங்களில் என்ன அதிகப்படி விஷயங்கள் சொல்லியிருக்கிறதோ அவற்றையும் சேர்த்துக் கொண்டுவிட்டால் ஒருவாறு ஆசார்யாளின் சரித்ரத்தை உள்ளபடிப் பூர்ணமாகத் தெரிந்து கொண்டு விடலாம்.

அந்த இரண்டு புஸ்தகங்களுக்குள்ளேயே வித்யாஸமாக உள்ள இடங்களில் என்ன செய்வது?

இதோடுகூட – இதைவிட முக்கியமாக என்றுகூடச் சொல்லலாம் – ஒரே புஸ்தகத்தில் பாடபேதங்கள் இருக்கிறதே, எந்தப் பாடத்தை ஸரியென்று ஏற்பது?...

ஆசார்யாளுடைய பல சிஷ்ய பரம்பரைக் கிளைகள் இருக்கின்றன. ஆசார்ய சரித்ர புஸ்தகங்களில் சில இவற்றில் ஒரொரு கிளையைக் குறிப்பாக அபிமானித்து, ஆச்ரயித்து வந்தவர்களுடைய ஸம்பந்தமுடையதாக இருக்கிறது. பொதுவாக, பொதுநோக்கோடு உள்ளவை சிவரஹஸ்யம், மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை முதலிய இதிஹாஸ, புராணங்கள். ஆசார்யாளிடமோ அத்வைத ஸித்தாந்தத்திடமோ அவற்றுக்கு விசேஷப் பற்றுதலில்லை. இதிஹாஸ – புராணங்கள் என்ற வகையில் அனேக தெய்வ புருஷர்களின் கதைகளை அவை சொல்வதில் ஆசார்யாளைப் பற்றியும் சொல்கின்றன என்பதோடு சரி. எல்லா சங்கர விஜயங்களுக்கும் இந்த இதிஹாஸ – புராணங்கள் முற்பட்டவை என்பதும் ஆஸ்திகர்கள் அபிப்ராயம். கவிகளிலும் குறிப்பாக இன்னாரை ஆச்ரயித்து, அவர்கள் சம்பந்தமாக விசேஷம் கொடுத்து எழுதுவது என்றில்லாமல் பொதுநோக்கோடு எழுதியவர்கள் உண்டு. சங்கராப்யுதயம், பதஞ்ஜலி விஜயம், சங்கராசார்ய சம்பூ எழுதியவர்களெல்லாம் இப்படிப் பொதுவாகக் கவிகள் என்று பெயர் வாங்கியவர்கள். இவர்கள் ஆசார்யாளைப் பற்றி எழுதும்போது வழிவழியாக வந்துள்ள நம்பிக்கைகள், கர்ணபரம்பரைக் கதைகள், தங்களுக்கு முன்பே இருந்து வந்துள்ள சங்கர விஜயக் கதைகள் ஆகியவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவு பண்ணி அதன்படியே எழுதியிருப்பார்கள்.

ஆகையால் நாம் சங்கர விஜயப் புஸ்தகங்களுக்குள்ளே இதுவா, அதுவா, ஒரு புஸ்தகத்திலேயே இந்தப் பாடமா அந்தப் பாடமா என்று பார்க்கும்போது, எந்த விவரங்கள் முந்தி வந்து இதிஹாஸ – புராணாதிகளுக்கு tally ஆகிறதோ (ஒத்துப் போகிறதோ), பொதுக் கவிகள் இந்த (சங்கர விஜய) புஸ்தகத்துக்கு முந்தியவர்களாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்கள் சொல்வதற்கும் tally ஆகிறதோ, அல்லது அந்தக் கவிகள் இதற்குப் பிற்பட்டவர்களானால் அவர்களும் இதிலிருந்தே எந்த விவரங்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ – அப்படிப்பட்ட ஸமாசாரங்களை ஸத்ய பிராமாணமானவையென்று எடுத்துக் கொண்டுவிடலாம்.

எல்லாவற்றோடுங்கூட, (குறிப்பாக, ஒரு முடிவும் காண முடியாதபோது)

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

தேசம் பூராவிலும், அல்லது பெரிய பகுதியில் 'ஆழமான நம்பிக்கை' என்று சொல்லக்கூடிய, நெடுங்காலமாக இருந்துவரும் கர்ணபரம்பரை விஷயங்களை அத்தை-பாட்டிக் கதை என்று தள்ளிவிடாமல் மதிப்புக் கொடுத்து க்ரஹித்துக் கொள்ள வேண்டும்...

ஒரு சார்பான புஸ்தகம் என்று சொல்லும்படியில்லாமல் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட புஸ்தகங்கள் ஒரேவிதமாகச் சொல்லி, அதற்கு இசைவாகவே ஜனஸமூஹத்தின் பொதுவான நம்பிக்கையும் உள்ளபோது அந்த விஷயம் ஸரியென்று வைத்துக் கொண்டுவிடலாம்...

ஆசார்யாள் வேடிக்கை பார்க்கிற மாதிரி இருக்கிறது – பலவிதமாகப் பல புஸ்தகங்களில் காட்டி! Basic texts (மூலாதார க்ரந்தங்கள்) என்று சொல்லியிருக்கும் சிவரஹஸ்ய – மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதைகளுக்குள்ளேயே வித்யாஸமிருக்கிறது! இரண்டிலும் ஆசார்யாள் பரமேச்வரனிடமிருந்து பஞ்சலிங்கங்கள் பெற்றுக்கொண்ட விஷயம் இருக்கிறது. ஆனால், சிவ ரஹஸ்யத்தில், காசி விஸ்வநாத லிங்கத்திலிருந்து ஸ்வாமி ஆவிர்பவித்து லிங்கங்களைக் கொடுத்தாரென்று இருக்கிறது. மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதையிலோ ஆசார்யாள் கைலாஸத்துக்கே போய் ஸ்வாமியை நேரே தரிசனம் பண்ணி அவரிடமிருந்து லிங்கங்களை வாங்கிக் கொண்டாரென்று இருக்கிறது. ஆசார்யாள் கைலாஸத்துக்குப் போய் ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணி லிங்கங்கள் வாங்கிக் கொண்டதோடு, அப்போதுதான் 'ஸௌந்தரிய லஹரி'யும் பெற்றுக் கொண்டாரென்று லோகத்தில் பொது வழக்காகக் கதை இருக்கிறது. அவர் கைலாஸத்துக்குப் போய் லிங்கம் வாங்கிக் கொண்டதாகச் சொல்லும் மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதையிலும் அப்போதே அவர் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி' பெற்ற விஷயமும் இருக்கிறது. இப்படி tally ஆவதால் அதையே நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதோடு மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதையில்தான் ஐந்து லிங்கங்களையும் எங்கெங்கே வைத்தாரென்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

ஆசார்யாள் ஜயந்தி வைசாக சுக்ல பஞ்சமி என்றே தேசம் முழுவதிலும் கொண்டாடப்படுவதால் அதையே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று முன்னேயே சொன்னாற்போல, அவருடைய ஜன்ம ஸ்தலம் காலடி என்றே பொது அபிப்பிராயமிருப்பதால் அதுவே ஸரியென்று வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பொதுவாக அத்தனை ஆசார்ய சரித்ரங்களிலுமே காலடியைத்தான் சொல்லியிருந்தாலும் ஆனந்தகிரீயத்தின் பாடபேதங்களில் ஒன்றில் (ஆசார்யாளின் ஜன்ம ஸ்தலம்) சிதம்பரம் என்று இருப்பதை எடுத்துக் கொள்வதற்கில்லை.

சிதம்பர ஸமாசாரமும் கொஞ்சம் சொல்ல வேண்டும். ஆசார்யாளுக்கும் சிதம்பரத்துக்கும் ஸூக்ஷ்மமாக ஒரு ஸம்பந்தம் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவர் பரமேச்வரனிடமிருந்து பெற்ற ஐந்து ஸ்படிக லிங்கங்களில் ஒன்றை ச்ருங்கேரியிலும், இன்னொன்றை இங்கேயும் (காஞ்சி ஸ்ரீமடத்திலும்) ஸ்தாபித்ததுபோக பாக்கி மூன்றை மூன்று ப்ரஸித்த க்ஷேத்ரங்களில் ப்ரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார். அந்த மூன்றில் இரண்டு ஹிமாசலத்திலேயே உள்ள கேதாரிநாதமும், நேபாளத்திலுள்ள நீலகண்ட க்ஷேத்ரமுமாகும். மற்றது எதுவென்றால் சிதம்பரம்தான். தாம் ஸித்தி அடைகிற பர்யந்தம் தம்மிடமே ஆசார்யாள் வைத்துக் கொண்டிருந்த லிங்கத்தை அந்த ஸமயம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

நெருங்கும்போது ஸுரேச்வராசார்யாளிடம் கொடுத்து சிதம்பரத்தில் ப்ரதிஷ்டை பண்ணச் சொன்னாரென்று ஆனந்தகிரீயத்தில் இருக்கிறது.

சிதம்பரம் பரம வேதாந்த தாத்பர்யங்களைக் குறிக்கும் க்ஷேத்ரம். (சிதம்பரம் என்ற) அந்தப் பேரே வேதாந்தமானது. 'ஞான ஆகாசம்' என்று அர்த்தம். ஸாதாரணமாக க்ஷேத்ரப் பெயர்கள் புராணக் கதைகளைக் குறிப்பதாக இருப்பதே வழக்கம். காளஹஸ்தி, அருணாசலம், ஜம்புகேச்வரம் – கஜாரண்யம் – திருவானைக்கா என்ற பெயர்கள் அந்தந்த ஸ்தல புராண ஸம்பந்தமுள்ளவைதான். 'சிதம்பரம்' என்ற பெயர் மாத்திரம் வேதாந்தமாக இருக்கிறது. வ்யாக்ரபுரம் – புலியூர் என்று புராண ஸம்பந்தமுள்ளதாக அதற்கு ஒரு பெயர் இருந்தாலும் சிதம்பரம் என்பதுதானே ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது? 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்று திருமுறைகளை ஆரம்பிக்கிறார்கள் – அதுவும் வேதாந்தப் பேர்தான். 'தஹராகாசம்' என்று நம் ஹ்ருதய குஹையில் ஆத்ம ஸ்தானமாக இருப்பதைத்தான் 'சிறு அம்பலம்' என்பது. ஸ்வரூப நடராஜா பஞ்ச க்ருத்யம் செய்வதற்குப் பக்கத்திலேயே அரூபமாக, நிஷ்க்ரியமாக உள்ள ஆகாசத்தை 'ரஹஸ்யம்' என்று அங்கே வைத்திருக்கிறது. ஆகாச க்ஷேத்ரமென்றால் ether என்ற ஸூக்ஷ்ம பூதத்தைக் குறிப்பது மட்டுமில்லை; ஆத்ம தத்வத்தையேதான் ஆகாசம் என்பது. யோக – வேதாந்த ப்ரகரணமான 'யோகதாராவளி'யில் ஆசார்யாள் ஸ்ரீசைலத்தைக் குறிப்பிட்டிருப்பதற்கு விசேஷமுண்டு என்பது போலவே, 'விவேக சூடாமணி'யில் அவர் 'சிதம்பரம்' என்ற வார்த்தையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். புஸ்தகத்தின் கடைசி பாகத்தில் ஜீவன் முக்தனை வர்ணிக்கும்போது, வாஸ்தவத்தில் அவன் நிலை பெற்றிருப்பது ஞான ஆகாசத்திலேயே ஆனதால் வெளிப்பார்வைக்கு எப்படி வேணுமானாலும் கூத்தடிப்பான், பைத்தியம் மாதிரி இருப்பான், பச்சைக் குழந்தையாட்டம் இருப்பான், பிசாசு மாதிரிகூட இருப்பான், எல்லாவற்றையும் அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டுத் திரிவான். இல்லாவிட்டால் மான் தோல், புலித்தோல் எதை வேண்டுமானாலும் போட்டுக் கொண்டிருப்பான் என்று சொல்கிறார். அப்போது அவனை 'ஞானாகாசத்தில் நிலைபெற்றவன்' என்பதற்கு 'சிதம்பரஸ்த:' என்றே போட்டிருக்கிறார்★.

ஆசார்யாள் பிறந்த மலையாள தேசத்தை ஒட்டினாற்போலக் கொங்கு நாட்டில் பேரூர் என்ற நடராஜ க்ஷேத்ரம் இருக்கிறது. ஆசார்யாள் அவதாரத்திற்காக மாதா பிதாக்கள் பஜனம் இருந்த திருச்சூரும் திருச்சிவப்'பேரூர்' தானே? பேரூருக்கு ஆதி சிதம்பரம் என்றும் பெயரிருக்கிறது!

அம்பலம் என்று ஸன்னிதிகளைச் சொல்கிற வழக்கம் மலையாளத்தில்தான் இருக்கிறது. சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம், வெள்ளியம்பலம் என்றெல்லாம் நடராஜ ஸன்னிதியைத்தான் தமிழ் தேசத்தில் சொல்கிறோம். இந்த அம்பலத்தின் விமானமும் தமிழ்நாட்டில் இதர ஸன்னிதிகளிலுள்ள கோபுர பாணியில் இல்லாமல் மலையாளக் கூரைக் கட்டுமானப் பாணியிலேயே

★ திகம்பரோ வாபி ச ஸாம்பரோ வா
த்வகம்பரோ வாபி சிதம்பரஸ்த: ।
உந்மத்தவத்வாபி ச பாலவத்-வா
பிசாசவத்-வாபி சரத்யவந்யாம் ॥

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இருக்கிறது. சிதம்பரத்து தீக்ஷிதர்கள் குடுமியைப் பின்பக்கம் முடியாமல் நம்பூதிரிகளைப் போல முன்பக்கம் முடிகிறார்கள். நம்பூதிரிகள் நேர் உச்சியில் ஊர்த்வ சிகையாக முடிந்தால், இவர்கள் இன்னம் முன்பக்கம் கொஞ்சம் பக்க வாட்டாகப் பூர்வ சிகையாக முடிகிறார்கள். ஆக்ககூடி, பின்னால் முடிந்து கொள்ளாத ஒற்றுமை இருக்கிறது.

ஆசார்யாள் சிதம்பரத்தில் பிறந்ததாகச் சொல்லியுள்ள பாடத்தில் அவருடைய தகப்பனார் பெயர் விச்வஜித், தாயார் பெயர் விசிஷ்டா என்று எல்லாமே வித்யாஸமாயிருக்கிறது! 'என்ன இப்படியிருக்கே?' என்று ஆராய்ந்து கொண்டு போனால் அபிநவ சங்கரர் என்று சொன்னேனே, கி.பி. 788-ம் காலத்தவர் என்று, அவருக்கு இதெல்லாம் பொருந்தியிருக்கிறது! அவர் சிதம்பரத்தில்தான் அவதரித்திருக்கிறார். அபபா பேர் விச்வஜித். அம்மா விசிஷ்டா★. இரண்டு பேருக்கும் மாறாட்டம் ஏற்பட்டுப் பாடம் மாறியிருக்கிறதென்று புரிகிறது.

ஆனந்தகிரிக்கும் அலாதியாக ஒரு சிதம்பரப் பற்றுதல் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. (ஆனந்தகிரீய) புஸ்தகத்தின் எல்லாப் பாடங்களிலுமே குழந்தை சங்கரர் வள்ர்ந்ததைச் சொல்லும்போது, 'ஸாக்ஷாத் சிதம்பரேச இவ விராஜமாந: – ஸாக்ஷாத் நடராஜாவைப் போலவே ப்ரகாசித்தவர்' – என்று சொல்லியிருக்கிறது.●.

ஆசார்யாள் கோவிந்த பகவத்பாதரை ஸந்தித்து உபதேம் பெற்றது சிதம்பரமென்றே ஆனந்தகிரீயத்தின் எல்லாப் பாடங்களிலும் இருக் கிறது.★★. ஆசார்யாள் பற்றிய இதர புஸ்தகங்களில் அந்த இடம் நர்மதா தீரம், பத்ரி, காசி என்றெல்லாம் வித்யாஸமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் பரவலான ஐதிஹ்யம் நர்மதா தீரம் என்றே இருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறோம்.

அந்த உபதேசத்தின்போது வெளிலோகத்திற்குத் தெரியாவிட்டாலும் உள்ளூறச் சிதம்பர ஸம்பந்தம் இருந்ததாக வைத்துக்கொள்ளலாம். எப்படி யென்றால் கோவிந்த பகவத்பாதர் யார்? பதஞ்ஜலி அவதாரம்தான். பதஞ்ஜலி சிதம்பரத்தோடு இணைபிரியாமல் சேர்ந்தவர். (ஆசார்யாளின்) குரு இப்படியென்றால் பரமகுருவான கௌடபாதரும் சிதம்பரத்தில்தான் பதஞ்ஜலியிடம், அவர் பதஞ்ஜலி ரூபத்திலிருந்தபோதே வ்யாகரண உபதேசம் பெற்றவர். ஆசார்யாளோ தத்வரீதியில் எப்போதும் 'சிதம்பரஸ்தர்'. அதனால் அவரை ஞானாகாசத்தியிலேயே வைத்து குரு உபதேசத்தை 'சிதம்பரத்தில் உபதேசித்தார்' என்று எழுதிவிட்டார் என்னலாம்!)

காசியில் தீண்டாதானின் ரூபத்தில் விச்வநாதரே வந்து ஆசார்யாளைப் பரீக்ஷித்தது, தாயாரின் மரண ஸமயத்தில் ஆசார்யாள் அவள்கிட்டே போய்

★ 'ஜகத்குரு ரத்னமாலா ஸ்தவத்'தின் 61-வது ச்லோகத்திற்கு 'ஸுஷமா' வியாக் யானத்தில் காணப்படும் வாக்பதிபட்டரின் 'சங்கரேந்த்ர விலாஸ' மேற்கோள் இவ் விஷயத்தைத் தெளிவுற விளக்குகிறது.

● 'ஆனந்தகிரீய சங்கர விஜயம்' –மூன்றாவது ப்ரகரணம்

★★ 'ஆனந்தகிரீய சங்கரவிஜயம்' – மூன்றாவது ப்ரகரணம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

விச்ராந்தி பண்ணிப் புண்ய லோகம் அனுப்பியது முதலான வ்ருத்தாந்தங்கள் ஆனந்தகிரீயத்தில் இல்லாவிட்டாலும், மற்ற புஸ்தகங்களில் இருப்பதாலும், லோக வழக்கிலும் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதாலும் அவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஆசார்யாள் ஷண்மத ஸ்தாபனம் பண்ணியதை விளக்கமாகச் சொல்கிற புஸ்தகம் ஆனந்தகிரீயம்தான். ஆனாலும் பொது அபிப்ராயத்தில் ஷண்மதம் என்றால் சிவன், அம்பாள், விஷ்ணு, பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்யர், ஸூர்யன் ஆகிய ஆறு பேரைக் குறித்த உபாஸனை என்று இருந்தாலும் இதில் ஸுப்ரஹ்மண்ய மதமான கௌமாரத்துக்கு பதில் காபாலிகத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது★. இதே சரித்ரத்தில் முன்னாடி ஆசார்யாள் நிராகரணம் செய்த 72 மதங்களில் பலவற்றை ஒவ்வொரு ப்ரகரணத்தில் ஒவ்வொன்றாகக் கொடுக்கும்போது காபாலிகத்தை அவர் கண்டனம் செய்த கதையும் இருக்கிறது●. ஆனால் பிற்பாடு அவர் ஐந்து சிஷ்யர்களைக் கொண்டு சைவம் – சாக்தம் – வைஷ்ணவம் – காணபத்யம் – ஸௌரம் ஆகியவற்றை ஸ்தாபித்த அப்புறம் காபாலிகரான வடுகநாதர் என்பவர் அவரிடம் வந்து தம்முடைய மதத்தையும் பரப்ப அவர் அனுக்ரஹிக்கணும் என்று கேட்டுக் கொண்டதாகவும், பூர்வபக்ஷமாக – அதாவது, எதிர்க் கட்சியும் என்னவென்று கொஞ்சம் தெரிந்தால் நல்லதுதானே என்கிற ரீதியிலும், வைதிகாசாரங்களை அனுஸரிப்பதற்கில்லாமல் ப்ரஷ்டர்களாகப் போனவர்களை உத்தேசித்தும் அவர், 'சரி, உன் மதத்தையும் கொஞ்சம் ப்ரசாரம் பண்ணி விட்டுப்போ!' என்று உத்தரவு கொடுத்ததாகவும் வருகிறது. அவர் (வடுகநாதர்) அப்படியே பண்ணிவிட்டு மறுபடி காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்து, மற்ற ஐந்து மதங்களை பிரசாரம் பண்ணிவிட்டு அங்கே திரும்பி வந்திருந்த மற்ற ஐந்து சிஷ்யர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தாரென்று வருகிறது.

ஜன ஸமூஹத்தில் உள்ள ஐதிஹ்யமோ கௌமாரம் உட்பட ஷண்மதங்களை ஆசார்யாள் ஸ்தாபித்தாரென்பதாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த ஐதிஹ்யம் இருக்கட்டும். தர்ம சாஸ்த்ர நிபந்தன க்ரந்தம் என்பதாக பிராமாண்யம் பெற்றுள்ள 'பராசர மாதவீயம்' என்ற நூலிலும்,

சைவம் ச, வைஷ்ணவம், சாக்தம், ஸௌரம், வைநாயகம் ததா ।
ஸ்காந்தம் ச பக்தி-மார்கஸ்ய தர்சநாநி ஷடேவ ஹி ॥

என்று முருக உபாஸனையான கௌமாரத்தையே 'ஸ்காந்தம்' என்று ஆறாவது மதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

சாஸ்த்ர ப்ரகாரமே எல்லாம் பண்ணின ஆசார்யாள் கௌமாரத்தை விட்டிருப்பாரா?

ஆனந்தகிரீயத்திலேயே ஆரம்ப ப்ரகரணமொன்றில் ★★ ஆசார்யாள் அனந்தசயன க்ஷேத்ரத்திலிருந்து குமாரஸ்வாமி ஆவிர்பவித்த ஸ்தலமான ஸுப்ரஹ்மண்யம் என்ற க்ஷேத்ரத்திற்குப் போனார் (உடுப்பிகிட்டே கூகே

★ 72-வது ப்ரகரணம்.
● 23-வது ப்ரகரணம்.
★★ 11-வது ப்ரகரணம்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்தல என்று சொல்லப்படும் க்ஷேத்ரமாயிருக்கலாம்): அங்கே குமாரதாரை என்ற நதியில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு, ஸர்ப்ப ரூபத்தி லிருக்கும் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியை பக்தியோடு வழிபட்டாரென்று வருகிறது●. (நான் சொன்ன ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்தலத்தில் ஸ்வாமி ஸர்ப்ப ரூபத்தில்தானிருக்கிறார். கர்நாடக-ஆந்த்ர தேசங்களில் அப்படித்தான் வழக்கம்). தவிரவும் ஆசார்யாளின் ஸ்தோத்ரங்களில் ஸுப்ரஸித்தமாக இருக்கிற ஒன்று 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கம்'. பரம பக்தியும் கவித்வமும் லளிதமாகச் சேர்ந்து பாராயண க்ரந்தமாக அது இருக்கிறது. திருச்செந்தூர் முருகன்மேல் பாடியது. ஆசார்யாளும் நரலீலையாக அவதார விளையாட்டு விளையாடிய தில், க்ரூர ஸ்வபாவம் படைத்த ஓர் எதிர் ஸித்தாந்தி அவருக்கு ஆபிசாரம் (செய்வினை) பண்ணியதை ஏற்றுக்கொண்டு சரீர உபாதைப்பட்டபோது திருச்செந்தூருக்கு வந்து ஸ்வாமியை ஆராதித்து, அந்த க்ஷேத்ரத்திற்கே உரிய தான பன்னீரிலை விபூதியினால் ரோக நிவ்ருத்தி பெற்றார் என்று அங்கே ஸ்தல மாஹாத்ம்யம் சொல்கிறார்கள். பன்னீரிலையில் வைத்து அங்கே விபூதி தருவதை ஆசார்யாளே 'பத்ரபூதி' என்று சொல்லி, அதை இட்டுக்கணு மென்றுகூட இல்லாமல் பார்த்த மாத்ரத்திலேயே மஹாரோகங்களும் ஆவி சேஷ்டைகளும்கூடப் பிசுபிசுவென்று தேய்ந்து போய்விடுமென்று 'புஜங்க'த் தில் சொல்லியிருக்கிறார்:

அபஸ்மார-குஷ்ட-க்ஷயார்ச-ப்ரமேஹ
ஜ்வரோந்மாத குல்மாதி-ரோகா மஹாந்த: ।

பிசாசச்ச ஸர்வே பவத்-பத்ரபூதிம் ★
விலோக்ய க்ஷணாத் தாரகாரே த்ரவந்தே ॥

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யரைப் பற்றிய ஸ்தோத்ரம் என்றாலே முதலில் நிற்பது ஆசார்யாளின் புஜங்கம்தான்.

இதையெல்லாம் கவனிக்கும்போது அவர் ஷண்மதங்களில் ஒன்றாகக் கௌமாரத்தையே ஸ்தாபித்து, 'அடிஷன்'லாகக் காபாலிகத்திற்கும் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்திருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

இப்படியெல்லாம் தீர ஆலோசித்து, பூர்வகாலத்திலும் பிற்காலத்திலும் தோன்றிய பொதுப்படையான நூல்களில் சொல்லியிருப்பவை, எல்லா நூல் களிலுமே பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பவை, ஜனங்களிடம் பரவலாகவும் ஆழமாகவுமுள்ள ஐதிஹ்யங்கள் ஆகியவற்றை இசைத்துப் பார்த்துச் சேர்க்க வேண்டியதைச் சேர்த்து, எடுக்கவேண்டியதை எடுத்து விட்டு 'ஆனந்த கிரீய'த்திலும் 'வ்யாஸாசலீய'த்திலும் சுத்த பாடங்களை ஒருவாறு நிர்ணயம் பண்ணி, இரண்டுக்குள்ளேயே ஒன்றில் சொல்லி விட்டதை ஒன்றுசேர்த்து விட்டோமானால் ப்ராமாண்யமுள்ள ஆசார்ய சரித்ரம் கிடைத்துவிடும்

● ஸ்நாத்வா குமாரதாராயாம் நத்யாம் சிஷ்ய-ஸமந்வித: ।
பக்த்யா ஸம்பூஜயமாஸ ஷண்முகம் சேஷ ரூபிணம் ॥

★ ச்லோகம் 25.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

எனலாம்.★

ப்ரமாணமுள்ள சரித்ரம் என்று ஒருவாறு நிர்ணயம் செய்ததற்கு விரோத மில்லாத வரையில் அதிகப்படியான எல்லாக் கதைகளையும், ஐதிஹ்யங்களை யும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

புத்தியால் ஆலோசித்தால் மட்டும் போதாது. பக்தியும் வினயமும் - ஒன்று இருந்தாலே மற்றது வந்துவிடும் - ரொம்ப அவச்யம். 'நம் அபிமானம்', 'நம் அபிப்ராயம்' என்று வீம்பாகப் பிடித்துக்கொள்ளாமல், 'ஸத்யம் தெரியணும்' என்ற ப்ரார்த்தனையோடு ஆராய்ந்து பார்த்தால் நம் புத்தியைப் பொறுத்து, பக்தியைப் பொறுத்துத் தெரிகிற மட்டும் தெரியும்.

பக்தியோடு எல்லாச் சரித்ரங்களையுமே படித்துக் கதை வழியாக ஆசார்ய ஸ்மரணம் பண்ணி அவருடைய அனுக்ரஹத்தை அடையவேண்டி யது. நமக்கு முக்யம் அந்த அனுக்ரஹந்தான்.

குருவைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்ட ஆசார்யாள் வடக்காக வெகுதூரம் போய் நர்மதைக் கரைய அடைந்தார்.

★ அச்சிட்ட நூல்களாக உருப்பெறுமுன் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டுக் காலப்போக் கில் ஒரு சுவடிக் கட்டு சிதிலமாகும்போது இன்னொன்றில் ப்ரதி செய்யப்பட்டே ஸ்ரீ சங்கர சரிதங்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

'ஆனந்த கிரீய'த்தில் முந்தைய, பிந்தையப் பொது நூல்களுக்கு மிகவும் இசை வுள்ளதாகக் காசியில் ராம தாரக மடத்திலுள்ள கையெழுத்துப் பிரதிதான் தற்போது கிடைத்துள்ள ப்ரதிகளுள் மிகவும் பழையதாகத் தெரிகிறது. சாலிவாஹன சகம் 1737 (கி.பி. 1815)-ல் எழுதப்பட்டதாக அதிலேயே கண்டுள் ளது. அப் பாடத்தையே மிகப் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ள வேறிரு கைப் பிரதிகள் காஞ்சி ஸ்ரீமட நூலகத்திலும், சென்னை மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரியிலும் உள்ளன. இவற்றை இணைத்தும், மைஸூர் ஓரியன்டல் ரிஸர்ச் இன்ஸ்டிட்யூட்டிலுள்ள நான்கு கைப் பிரதிகளுடன் ஒப்பு நோக்கியும் முக்ய பாடமாகக் கொடுத்து ஓர் ஆனந்தகிரீயப் பதிப்பை டாக்டர் என். விழிநாதன் அளித்திருக்கிறார். இவற்றுக்கு மாறாக உள்ள பல பாடபேதங்களையும் அடிக்குறிப்புக்களில் கொடுத்துள்ளார். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் Centre of Advanced Study in Philosophy-ன் பிரசுரமாக இந்நூல் 1971-ல் வெளியாயிற்று.

'வ்யாஸாசலீய சங்கர விஜயம்' சென்னை மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரியின் பதிப் பாக 1954-ல் வெளியாயிற்று டாக்டர் டி. சந்திரசேகரன் பல பாட பேதங்களை ஒப்பு நோக்கி உருவாக்கியது. இந்நூலின் கடைசி ஸர்கத்தில் விடுபட்டுப்போய், ஆனால் '(ஜகத்)குரு ரத்னமாலா (ஸ்தவ)த்தின் 'ஸுஷமா' வியாக்யானத்தில் காணப்படுவதான ஐந்து மேற்கோள் ச்லோகங்கள் முன்னிணைப்பாகச் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. ஆசார்யாள் காசியில் வஸிக்கையில் அவரை விச்வநாதப் பெருமான் தீண்டாதான் உருவில் வந்து பரீக்ஷித்ததைக் கூறும் 'குரு ரத்ன மாலா'வின் 20-வது ச்லோகத்துக்கு 'ஸுஷமா' அளிக்கும் விரிவுரையில் இதே கட்டத்தைக் கூறும் வ்யாஸாசலீய மேற்கோளாக 27 ச்லோகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அச்சிட்ட நூலில் விடுபட்டுள்ளன. எனவே அச்சிட்ட நூலோடு 'ஸுஷமா'வில் காணும் கூடுதலான மேற்கோள்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் வ்யாஸாசலீயத்தின் முழு வடிவம் தெரியக்கூடும்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அங்கே கோவிந்த பகவத் பாதர் நிஷ்டையிலிருந்தார்.

நதியிலோ ஊரையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போகிற மாதிரி வெள்ளம் வந்திருந்தது.

சுற்றுப்பக்க க்ராமத்தவர்கள் அந்த மஹான் காப்பாற்றுவாரென்று அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

அவரோ தன்னை மறந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஆனால் பக்கத்திலே தேஜோ மயமாக ஒரு குழந்தை வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ஜனங்களுக்குத் தன்னால் ஒரு நம்பிக்கை, பக்தி உண்டாயிற்று. வெள்ளத்தைப் பற்றி அந்தக் குழந்தையிடம் முறையிட்டார்கள்.

குழந்தையாசார்யாள் தன்னுடைய கமண்டலத்துக்குள் வரும்படியாக ப்ரவாஹத்துக்குக் கை காட்டினார்.

அப்படியே நதியும் அதற்குள் அடங்கிவிட்டது!

ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்.

கோவிந்த பகவத்பாதரும் நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்தார்.

ஆசார்யாளைப் பார்த்தவுடன் அவர், 'இந்தக் குழந்தைக்காகத்தானே காத்துக் கொண்டிருந்தோம்?' என்று நினைத்துக்கிட்டே வந்தார். கட்டிக்கொண்டார்.

இவர் அவர் சரணத்தில் விழுந்தார்.

தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி இருக்கும் அவதார விளையாட்டுப்படி அவர் இவரை, 'யாரு, குழந்தை?' என்று கேட்டார்.

சொல்லியும் சொல்லாமல் அவதாரமென்று தெரிவித்து, அவதார மூலத்தையும் தெரிவித்து, எல்லாவற்றுக்குமே மூலமான அத்வைத சிவத்தையும் தெரிவித்துவிட வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் ச்லோகங்களாக பதில் சொன்னார். பத்து ச்லோகம். 'தச ச்லோகீ' என்றே பேர். ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் கடைசிப் பாதத்திலும்.

தத் ஏகோ (அ)வசிஷ்ட: சிவ கேவலோ(அ)ஹம்

என்று முடித்தார். 'அவசிஷ்டம்: எல்லாவற்றையும் மாயை என்று தள்ளிய பின் மிஞ்சுவது. 'கேவலம்': கலப்படமில்லாதது. இன்னொன்று இருந்தால் தானே கலக்க முடியும்? 'அப்படிப்பட்ட 'அந்த ஒன்று': 'தத் ஏக':, சிவ ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதே, அதுதான் நான்' என்று தெரிவித்துக் கொண்டார்.

யாருக்குமே தீக்ஷை என்பது இல்லாததைப் புதிதாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து விடுவதில்லை! அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிப்பதுபோல உள்ளேயிருக்கிறதையே ஸம்ஸ்கார ஓட்டைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரப்பண்ணத் தான் தீக்ஷை! 'இவருக்கோ ஸம்ஸ்காரமே இல்லை. இருந்தும் குருமுக உபதேசத்தின் பெருமை தெரியவேண்டுமென்று இவருக்குத்தான் நாம தீக்ஷை தரணுமென்று வ்யாஸர் அனுப்பிவைத்தது' என்று கோவிந்த பகவத்பாதருக்கு நிச்சயமாயிற்று.

சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஆசார்யாளுக்கு அவர் ஸன்னியாஸ ஆச்ரமம்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

கொடுத்து உபதேசம் பண்ணினார்.

ஸன்னியாஸி முடிந்த முடிவாகத் தன் ஜீவன் என்பது ப்ரஹ்மமே என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவன். அதற்காக குரு அவனுக்கு ஜீவ – ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தைத் தெரிவிப்பதான 'மஹா வாக்யம்' என்ற மஹா மந்த்ர உபதேசம் செய்வார். அவன் அதே த்யானமாயிருந்து அந்த ஐக்யத்தைப் பெற வேண்டும். வேதசாகை● ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு மஹா வாக்யமுண்டு அந்த சாகையின் முடிவில் வரும் உபநிஷத்தில் இது இருக்கும். இவற்றிலே முக்யமானவையாக ஒரு வேதத்துக்கு ஒன்று என்று நாலு மஹாவாக்யங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஆசார்யாளுக்கு கோவிந்த பகவத்பாதர் அந்த நாலையும் உபதேசித்தாரென்று மாதவீய சங்கர விஜயத்திலிருக்கிறது★. நம்முடைய (காஞ்சி) மடத்திலும் ஸ்வாமிகளாக வருகிறவருக்கு இப்படியே நாலு மஹாவாக்யங்களும் உபதேசிக்கப்படும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது.★★. ப்ரணவமும் 'ஸோஹம்' என்ற ஜீவ – ப்ரம்ம ஐக்ய வாசகத்தில் அந்தர்கதமாக (உள்ளடங்கி) இருப்பதால் அதுவும் மஹா வாக்யமே. அதையும் உபதேசிக்கும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது.

கோவிந்த பகவத்பாதாள் ஆசார்யாளிடம் வ்யாஸ ஆஜ்ஞைப்படியே தாம் வந்து உபதேசம் பண்ணியதாகச் சொன்னார். வ்யாஸருடைய ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஸரியான தாத்பர்யத்தை விளக்கி ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணி சுத்த வைதிகத்தையும், சுத்தாத்வைதத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆஜ்ஞையையும் தெரிவித்தார். பரமேச்வரனே அப்படி (ஸூத்ர பாஷ்யம் செய்வதாக) உத்தேசித்து தேவர்களிடம் சொல்லியிருந்ததுதானே? குரு பரம்பரையின் ஆஜ்ஞையாக அது வர வேண்டுமென்றே அவதாரத்தில் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்படியே ஆசார்யாள் வ்யாஸ ஸூத்ரத்தின் தாத்பர்யமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படியாக பாஷ்யம் பண்ணி குருவின் சரணத்தில் வைத்து, அவருக்கு நிரம்பக் கைங்கர்யம் பண்ணிக் கொண்டு சில காலம் கூட இருந்தார்.●

வீட்டில் இருப்பதானால் எட்டு வயஸுதான் ஆயுஸ் என்றும், அப்புறம் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டால் இன்னொரு ஜன்மா ஏற்பட்ட மாதிரி

● ஒரு ஜீவனைக் கடைத்தேற்றுவதற்குப் போதுமானதாக விஸ்தாரமான வேதங்களைப் பல சாகை(கிளை)களாகப் பிரித்துள்ளது. ரிக் வேதத்தில் 21. யஜுர் வேதத்தில் 101 (சுக்ல யஜுஸ் 17, கிருஷ்ணயஜுஸ் 84), ஸாம வேதத்தில் 1000. அதர்வ வேதத்தில் 9 என்று மொத்தம் 1131 சாகைகள்.

★ V. 103.

★★ 1968 சங்கர ஜயந்தியன்று ஸ்ரீசரணர்கள் அருளிய ஸம்ஸ்கிருத உரையிலிருந்து: ('சதுர்வித மஹாவாக்யௌபதேச ஸம்ப்ரதாய: ஸ்ரீ காமகோடி பீடே (அ)பி அஸ்மாகம் அதுநாபி அனுவர்த்ததே.'

● நர்மதா தீரத்திலிருந்து ஆசார்யாள் காசிக்குச் சென்ற பிறகே பாஷ்யம் எழுதியதாகவும் கருத்துண்டு. இதனை ஸ்ரீசரணர்கள் அங்கீகரித்துப் பேசியதாகவும் சில உபன்னியாஸங்களில் காண்கிறது.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

இன்னொரு எட்டு வருஷம் ஆயுளைக் கூட்டிக்கொள்வதென்றும் ஸ்வாமி லீலை பண்ணியிருந்தார்.

அந்த எட்டு வருஷத்துக்குள் லோகமெல்லாம் எந்நாளும் ஸனாதன தர்மத்தில் நிற்பதற்கான பாஷ்யங்களை ஆசார்யாள் பண்ண வேண்டுமே என்பதால் கோவிந்த பகவத்பாதர் அவருக்கு விடை கொடுத்துக் காசிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

நம்முடைய தேசத்திற்கே மஹா க்ஷேத்ரமாக இருப்பது காசி. அது மட்டுமில்லாமல் பண்டித ராஜதானியாகவும் ஆதியிலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறது. தேசத்திலுள்ள அத்தனை மதங்களைச் சேர்நத பண்டிதர்களும் அங்கே இருப்பார்கள். அதனால் அங்கே போனால்தான் எல்லாரிடமும் எடுத்துச்சொல்லி, அவசியமானால் வாதம் பண்ணி, வேத மார்க்கத்தையும் அதன் உச்சியான அத்வைதத்தையும் சீக்ரத்தில் ஸ்தாபிக்க முடியுமென்றே ஆசார்யாளை அவருடைய குரு அங்கே அனுப்பினார்.

அப்படியே காசிக்குப் போய் ஆசார்யாள் கங்கையின் மணிகர்ணிகா கட்டத்திலுள்ள முக்தி மண்டபத்திலிருந்து கொண்டு உபதேசம் பண்ண ஆரம்பித்தார்.

ஏழு முக்தி க்ஷேத்ரங்களில் காசி ஒன்று. முக்தி க்ஷேத்ரம், மோக்ஷபுரி என்றால் அங்கே மரணமடைந்தால் யாரானாலும் மோக்ஷத்துக்குப் போய்விடுவார்கள் என்று ஐதிஹ்யம். அயோத்தி, வடமதுரை, ஹரித்வார், அவந்தி, த்வாரகை என்று இன்னும் ஐந்து வட தேசத்திலேயே இருக்கின்றன. பாக்கியுள்ளது காஞ்சீபுரம். ஸப்த மோக்ஷபுரிகளில் தக்ஷிணத்தில் இருப்பது இது ஒன்றுதான். 'முக்தி தரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்ய புருஷரான வேதாந்த தேசிகர் சொல்லியிருக்கிறார். காசி மாதிரியே காஞ்சீபுரத்திலும் முக்தி மண்டபம் என்று இருக்கிறது. புரியிலும் (புரி ஜகந்நாதத்திலும்) முக்தி மண்டபம் உண்டு. கங்கைக் கரை முக்தி மண்டபத்திலிருந்து உபதேசத்தை ஆரம்பித்த ஆசார்யாள் காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்தபோது முதலில் ஸர்வ தீர்த்தக் கரை முக்தி மண்டபத்தில்தான் தங்கினார். அதனால் இப்போதும் வ்யாஸ பூஜையன்று காமாக்ஷி கோயிலிலுள்ள ஆசார்ய பிம்பம் அங்கு எழுந்தருளிவிக்கப்படுகிறது...

'ஸூத்ர பாஷ்யமோ?' என்று ப்ரமிப்பாகக் கேட்கிற வழக்கம் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. அன்றைக்கு அதை ஆசார்யாளே உபதேசித்தாரென்றால் எப்படி இருந்திருக்கும்?

அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் என்றுள்ள 56 தேசத்துப் பண்டிதர்களும் காசியில் ஆசார்யாள் உபன்னியாஸத்தைக் கேட்டார்கள். பாண்டித்யம், ஆஸ்திக்யம் இரண்டும் உள்ளவர்களாக இருந்த எல்லோரும், 'இப்படி ஓர் அபார தேஜஸ்வி இத்தனை சிறு வயஸில் அபாரமான ஞானத்தோடு சொல்கிறாரே!' என்று சரணத்தில் விழுந்து பாஷ்யாம்ருதத்தில் திளைத்து ஆனந்தப் பட்டார்கள். மாற்று அபிப்ராயமுள்ளவர்களிலும் திறந்த மனஸுள்ளவர்கள், 'இவர் சொல்வதுதான் தத்வம்' என்று எடுத்துக் கொண்டு சிஷ்யரானார்கள். அவர்கள் தாங்கள் தெரிந்து கொண்டதைத் தங்கள் தங்கள் ஊருக்குப் போய் ப்ரசாரம் பண்ணினார்கள்.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

அதனால் சட்டென்று ஒரு பெரிய திருப்பம், நம்முடைய மதத்துக்குப் பெரிய மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. எதற்காக அவதாரம் ஏற்பட்டதோ அந்தப் பணி நடக்க ஆரம்பித்தது. இப்போது● ஹிட்லரிடம் ஊர் ஊராக, தேசம் தேசமாக தடதடவென்று விழுந்து கொண்டிருக்கவில்லையா? அப்படி 56 தேசங்களும் ஆசார்யாள் காலில் விழ ஆரம்பித்தன. ஹிட்லர் ஜயிப்பதில் ஆச்சரியமில்லை – ஸாதாரணமாகக் கெட்டதுகள்தான் கிறுகிறுவென்று பரவுகிற வழக்கம். ஆனால் ஆசார்யாளின் ஆத்ம சக்தி, அறிவு சக்தி, அனுக்ரஹ சக்தி எல்லாம் சேர்ந்ததில் நல்லதற்கும் இப்படியொரு அதிசயமான வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

ஆசார்யாளும் எழுதித் தள்ளிக்கொண்டு போனார். உபநிஷத்துக்களுக்கும் கீதைக்கும் பாஷ்யம் எழுதினார்★. மிக நுட்பமான தத்வங்களையும், அபிப்ராயங்களையும் அனாயாஸமான தெளிவோடு விளக்கி எழுதினார். உபநிஷத்துகளில் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸமான மாதிரி விஷயங்கள் வரும். ஒரே கீதையிலேயே பகவான் ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒவ்வொரு மார்க்கத்தை உசத்திப் பேசுகிறாற்போல இருக்கும். இப்படி mutually contradictory-யாக (ஒன்றுக்கொன்று முரணாக)த் தோன்றுவதையெல்லாம் அலசி, அலசி, ஒரே அபிப்ராயத்தில்தான் எல்லாவற்றுக்கும் பரம தாத்பர்யம், அதுதான் அத்வைதம் என்று ஆசார்யாள் உறுதிப்படுத்தியிருக்கும் அழகைப் பார்த்து அறிவாளிகள் எல்லாரும் ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள்!

● *1. 1939-ல்.*

★ ஈச - கேன - கட - ப்ரச்ன - முண்டக் - மாண்டுக்ய - தைத்திரீய – ஐதரேய - ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷதங்கள் என்ற பத்தும் முக்கியமான 'தசோபநிஷத்துகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்தப் பத்துக்கும் ஆசார்யாள் பாஷ்யம் செய்துள்ளார். ஆசார்ய பாஷ்யம் பெற்றதாலேயே இந்தப் பத்தும் அதி முக்கியத்வம் பெற்றன என்றும் சொல்லலாம். இன்னும் சில உபநிஷதங்களுக்கும் அவர் பெயரில் பாஷ்யங்கள் இருக்கின்றன.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் – தசோபநிஷத்துகள் – கீதை இவற்றை ஒன்று சேர்த்து வேதாந்தத்தின் ஆதாரமாகிய 'ப்ரஸ்தான த்ரயம்' என்பர்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

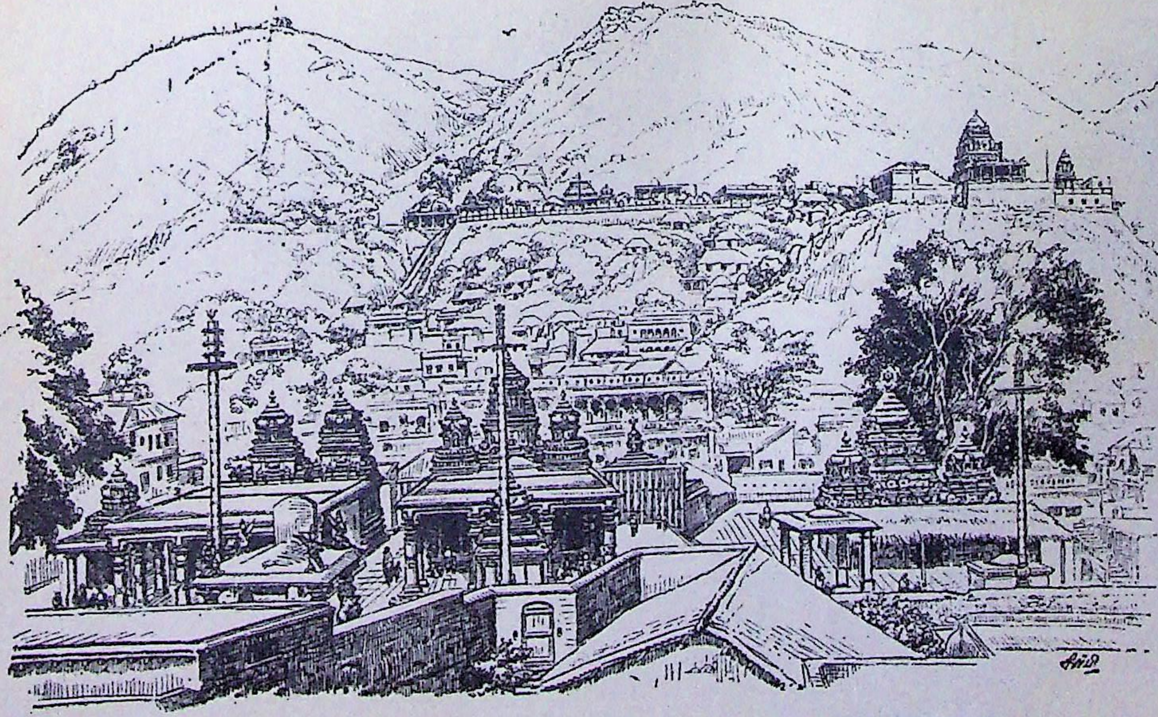
ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy

PRINTED BOOKS

விஜயவாடா: ஸ்ரீ கன்னிகா பரமேஸ்வரி கோயில்

CC-0. In Public Domain. Digitized by Muthulakshmi Research Academy